

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
Other
MAN

R.K. LILLEY

DİĞER ADAM

R.K. LILLEY

BİRİNCİ BÖLÜM

LOURDES

Tüm market boyunca gözlerin üzerimde olduğunu hissettim. İçgüdülerim iyiydi, bu yüzden dönüp kimseyi görmediğimde şaşırdım.

Çoğunlukla taze ürün ve et almak için hızlı bir koşuydu, bu yüzden aklım Dair'deyken çabucak girip çıktım.

Çok ateşliydi. Uzun boylu, uğruna ölünecek bir vücudu vardı. Kocaman kolları, kaya gibi sert bir göğsü vardı. Dağınık kahverengi saçları ve bana her zaman eski bir arkadaşımın birliktymişim gibi hissettiren nazik gözleriyle geri kalanı da bir o kadar güzeldi.

Ateşli, başarılı ve konuşması neredeyse çok kolay. Birlikte geçirdiğimiz her zaman kendimi ona içimi dökerken buluyordum.

Yine de kaderimiz arkadaş bölgesinde kalmakmış gibi görünüyordu ve ben bile nedenini söyleyemiyordum.

Organik pazı, ıspanak, lahana, domates, kabak, soğan, pırasa, aklımda belirli bir yemek olmadan her zamanki gibi topladım. Bir sebze bağımlısıydım, bu yüzden hepsiyle yapacak bir şeyler bulur ve akşam yemeğine geldiklerinde çocuklarıma olabildiğince çok yedirirdim. Sağlıklı yemek pişirmek ve onlara yedirmek bu noktada benim için bir zorunluluktı.

Bu konuda çok iyi sporculardı ve nadiren şikayet ediyorlardı. Çok iyi çocuklardı.

Gurur ve neşe kaynağım.

Boşanmam çirkindi ama evliliğim de öyle ve bir yıldan fazla bir süre sonra kendimi tuhaf bir yerde buldum. İşimi seviyordum, çocuklarım büyümüş ve gelişmişti ve hayattan hatırlayabildiğimden daha fazla keyif alıyordum. Hayatımda pek romantizm yoktu, ama daha önce de

olmamıştı.

Evlendiğimde bile çok şey değişmişti, bu yüzden hala daha iyiye doğru net bir dönüş gibi hissediyordum.

Belki de yalnız kalması daha iyi olan kadınlardan biriydim. Kesinlikle daha mutluydum.

Bir küçük kadın ve iki büyük erkeğe yetecek kadar taze organik tavuk ve otlarla beslenmiş sığır eti topladım. Oğullarım sık sık akşam yemeğine geldiği için hala aile boyu porsiyonlar pişiriyordum. Bunun asla değişmeyeceğini umuyordum.

Bana karşı çok iyidiler. Onlar da benim kadar meşguldü ama her zaman annelerini kontrol etmek için zaman ayırdılar. Daha fazlasını isteyemezdim.

Ödeme sırasındaydım ve eşyalarımı banda yerleştirmeyi henüz bitirmiştim ki gözlerin dikkatle üzerimde olduğunu hissettim ve tekrar kontrol etmek zorunda kaldım.

Arkama baktım ve gözlerimin buz mavisi gözlerle buluştuğunu gördüm.

Gözlerimi hızla başka tarafa çevirdim. Göz teması rahatsız edici derecede yoğundu.

Bir süre bekledim, sonra tekrar baktım, iri yarı sarışın adamın o zamana kadar bana bakmaya doymuş olacağını düşündüm.

Yapmadı, ikinci kez daha da küstahça gözlerimle buluştu.

Gözlerim tekrar uzaklaştı ama fotoğrafçı gözümle envanter çıkaracak kadar bakmıştı.

Uzun boylu, sarışın, bronz tenli, iri ve kaslı. Gri tişört, koyu gri kot pantolon.

Sert çene, sert gözler. Çok ateşli.

Çizgisiz, kaba yüzüne bakılırsa yirmi ile otuz arasında herhangi bir yaşta olabilirdi. Sert çenesindeki kırışıklıklar ve yaşlı mavi gözleri bunu söylemeyi imkânsız kılıyordu.

Hemen onun fotoğrafını çekmek istedim. Eğer bir model değilse, olmalıydı. Yüzünde çok fazla karakter vardı. Ve sert ifadesinde okunacak çok şey vardı.

Agresif ve biraz da başka bir şey. Düşmanca bir şeye benziyordu ama bana yönelik olduğunu hayal bile edemiyordum. Sadece beş dakika bile sırada beklemekten nefret eden huzursuz bir adam olduğunu düşündüm.

Kemerin üzerindeki tek eşyasına kaçamak bir bakış attım, gözlerimi kaçırdım ve on iki paket magnum prezervatif olduğunu görünce yüzüm kızardı.

Lanet olsun. Bu beni neden tahrik etti? Etmemeliydi. Adam muhtemelen pisliğin tekiydi ve rastgele bir kadın olduğunu düşündüğüm biriyle seks yapmak için yola çıkmıştı. Prezervatif alacak kadar yakışıklı erkekler genelde öyleydi.

Bunu libidoma söyle.

Yaşlı, beyaz bir hippie kadının para üstünü tam olarak sayması için sonsuza kadar bekledik ve onu tekrar kontrol etmeden önce uzun sürmedim. Bu sefer gözlerim kemerinin altında geziniyordu, magnum şeyi merak etmemeyi imkansız kılıyordu.

Tekrar başka tarafa bakarken yüzüm kızardı. Kot pantolonu dar değildi ama kendimi utandıracak kadar bir çıkıntı fark etmiştim.

Benim sorunum neydi? Yabancılar beni tahrik etmiyordu. Bu fikir bile gülünçtü. Bir erkekle fiziksel ilişkiye girmeyi düşünmek için bile görünüşten daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Sonunda eşyalarımın parasını ödedim ve onları arabama doğru taşıdım.

Neredeyse varmak üzereydim ki, kaldırıma çarpan bir şeyin çıkardığı sesle irkildim.

Arkamda beni takip ettiği anlaşılan iri yarı sarışın yabancıya göz kırptım, sonra çantamdan yere düşmeyi başaran tek domatese baktım.

Kese kâğıdını kaldırdım, köşedeki çok düzgün deliğe bakınca kaşlarım birbirine yapıştı. Kesilmiş gibi görünüyordu ama bu imkânsızdı.

"Başka bir şey düşmeden önce bunu senin için taşıyayım," dedi derin, çakıllı bir ses bana.

Yabancıya baktım.

Kibar ve nazik bir şey yapmayı teklif ediyordu ama ses tonu hiç de dostça değildi.

Garipti.

"Hayır, sorun değil," dedim başımı sallayarak, iki çantamı tek kolumda dengeleyerek ve harap olmuş domatesi almak için eğilerek, sonra bunun anlamsız olduğunu görünce doğruldum. Domates gidiciydi.

Eğildiğimde saçlarım bir gözümün üzerine düşmüştü ve yabancı hiç vakit kaybetmeden, istediğiniz kadar küstahça, elini uzatıp yüzümden uzaklaştırdı, sonra da orada, saçlarımın arasında, istediğiniz kadar küstahça kalmasına izin verdi.

Ona öylece baktım, biraz şok olmuştum. Hayatımda hiç bu kadar agresif bir yabancıyla karşılaştığımı hatırlamıyordum.

Ensemdeki bir tutam saç hafifçe kavrarken ağzı bir gülümsemenin en ufak gölgesiyle şekillendi, iri vücudu daha yakına kaydı.

Tek kelime etmedi ama gözleri saçlarımın üzerinde gezinirken, açıkça hayranlık duyduğunu hissettim ve biliyordum.

Tek kelime etmesine gerek yoktu. Gözleri iltifat ediyordu.

"İsrar ediyorum," dedi sonunda ve ben itiraz edemedim iki çantayı da kollarımdan aldı. Prezervatif kutusu (poşet içinde değil), utanmazca, çantalarımı kaydırıldığı kolunun elindeydi.

Gevşek çenem kapandı ve topuklarımın üzerinde dönerek arabama yöneldim. Her tür erkekle nasıl başa çıkacağımı bildiğimi sanırdım ama bu seferki beni şaşkına çevirmişti.

Bavullarımı bagaja yüklemesine izin verecek ve onu kibarca yoluna gönderecektim. Bana kalırsa yapılacak en kolay ve en iyi şey buydu.

Onun için bagajımı açtım, sonra onu ve Mack kamyonunun kollarını izledim, iki çantayı arabama yerleştirirken.

Doğruldu ve bana yaklaştı.

Gözlerini tepeden tırnağa üzerimde gezdirdi ve ben sadece bakakaldım, onun özür dilemeyen cüretkârlığı karşısında şaşkına dönmüştüm.

Bu adamın üzerimde garip bir etkisi vardı. Bununla gerçekten başa çıkmam gerekiyordu.

Sonunda bakışları durdu ve göğüs dekolteme takıldı. Başka bir adam için tasarlanmış seksi beyaz bir elbise giymiştim, cesur bir yabancı olmayan biri için, ama bu adam onu hiç amaçladığımdan daha fazla takdir ediyor gibiydi. Kesinlikle Dair göğüslerime bu kadar açık bir şekilde hayran olmazdı.

Büyük elini yakamı hafifçe parmaklamak için yukarı kaldırdığında göğsüm şok olmuş bir nefesle kabardı. Geniştir ve boynumdan açıklığın en alt noktasına, tam da birbirine itilmiş göğüs dekolteLERimin arasına kadar kesikti.

"Çok güzel bir kadınsın," diye mırıldandı çakıllı sesi, sanki benden çok kendisiyle konuşuyormuş gibi.

Bana doğrudan hitap ederken gözleri benimkilere döndü: "Ama bunu biliyorsun, değil mi?"

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde başımı salladım.

"Ben Heath," dedi bana, sanki tüm bunlar son derece normalmiş gibi. "Peki ya sen?"

"Lourdes," dedim ona nefes nefese.

Dokunuşu hafifti ama parmak eklemlerinin doğrudan meme ucuma sürtünmesine izin verirken çok kasıtlıydı. Sanki benim rızam olsun ya da olmasın, onun dokunuşuna karşılık vermeye çalışıyormuş gibi anında şişti ve sertleşti.

Hayalet gibi bir gülümsemeyle elini çekti ve geri adım attı.

"Sonra görüşürüz," dedi ve hayali bir şapkayı bana doğru eğdi.

Başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı.

Uzaklaşmasını izledim, hızlı ve kararlı bir şekilde, tam bir güvenle hareket etmesine hayran kaldım.

İşte bu kadar.

Ya da öyle olmalıydı. Eğer her şey normal olsaydı ve hayat hala akli başında olsaydı, öyle olurdu.

Ama bir şeyler değişmişti ve bu ince bir değişim değildi.

Normal kurallara göre oynamayan bir adamın dikkatini çekmiştim ve hayatım çok ilginç bir hal almak üzereydi.

İKİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah köpek parkındaydım. Evimden on beş dakikalık hızlı bir yürüyüş mesafesindeydi. Mavi Danua köpeğim 'Tato'nun parkta koşmasına izin veriyordum. Bu, Vegas sıcağının en kötü olduğu zamanlarda bile günlük bir ritüeldi. Benim büyük canavar köpeğimin egzersize ihtiyacı vardı.

'Tato'nun salyalı tenis topunu sayısız kez atabildiğim kadar uzağa attım ve o da büyük adımlarla topun peşinden gitti.

"Günaydın, Lourdes," dedi çakıllı bir ses tam arkamdan.

Bir adım kadar sıçradım.

Bu sesi tanıyordum, ama bu da ne?

Yüzümü döndüm ve onun beklenmedik varlığından ne kadar tedirgin olduğumu gösterdim.

Bir parça bile makyaj yapmamıştım ve kalın saçlarım en iyi görünümüm olmadığından emin olduğum kalın, dağınık bir örgü halindeydi, bol eşofman giydiğimden bahsetmiyorum bile.

Evet, ilk aklıma gelen kibir oldu. Tabii ki öyleydi. Bu adam sopa üzerinde seks gibiydi.

"Burada ne yapıyorsun?" Ona sordum, ses tonum düşmanca bir hal almıştı.

Gülümsedi; onda gördüğüm ilk tam gülümsemeydi.

Benden düşmanca hoşlanıyordu. Çarpıktı.

Giydiği eşofmanları ve koşu ayakkabılarını gösterdi.

"Koşu yapıyordum. Seni gördüğümdeki şaşkınlığımı hayal et. Güzel köpek."

Sanırım her şey birbirini tamamlıyordu. Onunla tanıştığım dükkan oldukça yakındı.

Yakınlarda oturuyor olmalı, diye karar verdim.

Ama emin olmak için ... "Buralarda mı oturuyorsun?" "Çok uzakta değil," dedi ve ayrıntı vermedi.

'Tato salyalı tenis topuyla geri döndü ve ben de topu tekrar fırlattım.

"Köpeğinin adı ne?"

"Tato." Bakışını yakaladım. "Kanepe patatesinin kısaltması. Ona çocuklarım isim verdi."

"Kaç çocuğun var?"

"İki. Artık çocuk değiller. Artık yetişkin birer adam oldular ama en küçüğüm 'Tato'yu aldığımızda on iki yaşındaydı ve adını da o koydu."

"İkisi de erkek mi?"

"Evet."

"Şimdi kaç yaşındalar?"

"Yirmi bir ve on sekiz."

Soğukkanlı yüzü bile şaşkınlığını gizleyemedi. "On iki yaşındayken de var mıydı?"

Güldüm, gururlandım ve biraz da üzüldüm, gerçi bunu çok sık yaşıyorum. "Hayır. En büyük çocuğumu yirmi yaşında doğurdum. Ben kırk bir yaşındayım."

Gözlerinin büyüdüğünü görünce tekrar güldüm. "Ne yani, kendi yaşına yakın birine asıldığını mı düşündün?"

Yüz ifadesindeki bir şey değişti, burun deliklerinin açılmasına neden olan endişe verici bir şey. "Bunu hiç düşünmemiştim."

Onu rahat bıraktım. "Merak etme. Ben puma değilim."

"Oh, güven bana, endişelenmiyorum. Seni eve bırakayım."

Bu ne anlama geliyordu? Ve bu yabancı adamın beni eve bırakmasına izin versem ne kadar çılgınca olurdu?

"Seni o kadar iyi tanımıyorum," dedim ona temkinli bir şekilde.

"Beni tanımaya çalış. Seni eve bırakayım, bana bir fincan kahve yap ve konuşalım. Ben zararsızım." Şimdiye kadar tanıdığım en zararsız insan olabileceğini açıkça gösteren keskin bir gülümsemeye gülümsedi.

Bu zararlı gülümseme neden beni ıslatıyordu? "Sen zararsız değilsin," diye alaycı bir şekilde belirttim.

"Sana göre öyleyim. Ve bak, 'Tato iyi olduğumu düşünüyor."

O konuşurken, benim hain köpeğim burnuyla Heath'in elini dürtüyordu.

Bir dakika boyunca çömelip köpeğimi sırt üstü yatırıp tamamen itaatkâr hale getirene kadar okşamasını izledim.

İşte o zaman benimle eve yürümesine izin vermeye karar verdim. Neden olmasın?

Tehlikeli miydi? Evet, tehlikeliydi. Ama aniden zonklayan vücuduma, karıncalanan kalçalarım, ağrıyan göğüslerime bakılırsa, belki de hayatımda biraz tehlikeye ihtiyacım vardı.

Böyle bir arzu hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bu göz ardı etmek istediğim bir şey değildi.

Bu keşfetmek istediğim bir şeydi. İyice.

Tato'nun tasmağını taktım ve parktan ayrılmaya başladım.

Heath sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi koluma girdi.

Doğal hissettirmiyordu. Ancak iyi hissettirdi.

Kendimi ona doğru eğilirken buldum. Bu küçük temasla bile, kolumun arkası göğsüne değdiğinde, onun harika, çok sert ve büyük hissettiğini fark ettim.

Genç yaşta evlenmişim ve hayatım boyunca tek gecelik bir ilişki yaşamayı hiç düşünmemişim. Bu aniden bir dikkatsizlik gibi göründü. Belki de sadece denemek için bir kez yapmam gerekiyordu. Ve Heath bunu yapmama degecek kadar yetenekli görünen bir adamdı.

Kaba, kirli, çarşaf pençesi gibi seks adeta ondan yayılıyordu.

Ve o magnum prezervatifleri bir milisaniye bile unutmuyordum.

"Beni buna pişman etme," dedim sessizce, yüzüne bir bakış atarak.

Ağzı yukarı doğru kıvrıldı. Onun hakkında bir şeyler öğrenmeye başlamışım, bunlardan biri de gözleriyle hiç gülümsememesiydi.

Her zaman soğuk kaldılar.

Bu konuda daha endişeli olmalıydım.

"Unutmayacaksın," diye güvence verdi bana, sesi sakın ve sabitti. "Ve sen de bunu unutmayacaksın."

Derin bir nefes aldım, hızla gözlerimi kırıştıtararak önüme baktım. Kibirliydi. Bu beni neden bu kadar tahrik ediyordu?

"Ne iş yapıyorsun?" Onun hakkında bir şeyler bilmem gerektiğini düşünerek sordum.

"Güvenlikte çalışıyorum."

Bu her anlama gelebilirdi, gerçekten. "Daha açık konuşmak ister misin?" Dürttüm.

"Pek sayılmaz."

Evet, konu buydu.

"Ne iş yapıyorsun?" diye karşılık verdi. "Ben bir fotoğrafçıyım."

"Daha açık konuşmak ister misiniz?"

Neredeyse gülümseyecektim. "Özellikle, her şeyin fotoğrafını çekiyorum. İnsanları, yerleri, eşyaları. Serbest çalışıyorum ve temelde gözüme çarpan her şeyle çalışıyorum."

"Benim de serbest çalıştığımı söyleyebilirsiniz. Ne kadar çok ortak noktamız olduğunu görüyor musunuz?"

Tek bir şey bile. Yine de arkamı dönmek istemedim.

Ya da olsaydı bile, karnımda yavaş yavaş başlayan yanma, üzerinde duramayacağım kadar gölgeledi.

Umarım bu ani gariplik arzum yüzüme patlamazdı.

Aklıma bir şey geldi. "Belki de onun yerine senin evine gitmeliyiz."

Nerede yaşadığımı bilmesine izin vermemek daha akıllıca görünüyordu.

Başka bir mizahsız gülümseme. "Senin köpek için yeterince büyük değil. Önce onu sizin eve bırakalım."

Bunun üzerinde biraz düşündüm ama gerçekten önemli olmadığına karar verdim.

Her şeyden öte, bir daha asla göremeyeceğinizden endişelenmeniz gereken bir adama benziyordu, uzak duramayacağınız türden bir adamın tam tersi.

"Ne kadar zamandır Vegas'ta yaşıyorsun?" Hâlâ ortak bir nokta bulmaya çalışarak sordum.

"Hiç de uzun değil. Peki ya sen?"

"İş için her zaman çok seyahat ettim ama on yılı aşkın bir süredir burada bir evim var. Ancak son bir yıldır tam zamanlı olarak burada kalmaya başladım. Seyahat etmeye ara verdim ama bu sonsuza kadar sürmeyecek."

Gevezelik ediyordum. Neden ona bu kadar çok şey anlatıyordum? Belli ki karşılık vermeyecekti ve muhtemelen söylediğim hiçbir şey umurunda değildi.

"Neden ara verdin?" diye sordu, sanki ilgileniyordu.

Sadece kibarlık yaptığını düşünmüştüm ama onu zaten asla kibar olmadığını anlayacak kadar iyi tanıyordum.

"Bir yıldan uzun bir süre önce çirkin bir boşanma süreci geçirdim ve bir süre tek bir yerde kalıp kafamı toparlamaya karar verdim."

"Vegas, kafanızı toparlamaya çalışmak için kalmak için ilginç bir yer."

Bu beni güldürdü çünkü çok doğrudu. Yine de bir şekilde işime yaradı. "Oğullarım bundan hoşlanıyor ve tek bir yerde kalmayı seviyorlar. Çocukken onları her yere yanımda götürürdüm."

"Sizinle mi yaşıyorlar?"

"Hayır, ama yakın oturuyorlar ve sık sık ziyarette geliyorlar." "Yani şimdi seyahat etmekten nefret mi ediyorlar?"

"Hayır, bence hala seviyorlar, sadece benden daha donanımlı olduklarını düşünüyorum. Peki ya sen?"

"Seyahat etmekten hoşlanıyorum ve oldukça fazla seyahat ettim." Hepsi buydu, başka bir şey değil. O bir paylaşımcı değildi. "Vegas'tan önce nerede yaşıyordun?"

"Burada ve orada."

"En sevdiğin hangisiydi? Burada mı orada mı?"

Bunun için biraz daha büyük bir gülümseme aldım.

"Burası. Tam burada. Başka evcil hayvanınız var mı?"

Merhaba, rastgele. "Hayır. Sadece 'Tator burada. Peki ya sen?" "Evcil hayvan yok. Çocuk yok."

Düşünmüştüm. Bırakın bakmakla yükümlü olduğu kişileri, herhangi bir bağılılığı olan bir tipe bile benzemiyordu.

Başımı hafifçe çevirdim ve gözlerini üzerimde buldum, rahatsız edici bir keskinlikte odaklanmıştı.

Aslında o kadar rahatsız ediciydi ki ne yaptığımı sorgulamaya başladım. Bu ben değildim. Şaşırtıcı bir şehvet dalgası hissetmiş ve bunun geçici olarak muhakeme yeteneğimi gölgelemesine izin vermiştim.

"Kes şunu," dedi hafifçe, ya da o çakıllı, bar kavgacısı sesiyle olabildiğince hafifçe. "Bu kadar çok düşünmeyi bırak. Sana söyledim, bundan pişman olmayacaksın. Yarın topallamadan yürüyemeyecek kadar ağrın olabilir ama bundan mutlu olacaksın."

İçimden baş döndürücü ve heyecan verici bir şey geçti. Burun deliklerim alevlendi ve nefesim daraldı.

Ne düşündüğümü tahmin etmişti. Bu ve az önce söylediği tüm o seksi, kibirli şeyler, beni doğru düzgün düşünemeyecek kadar tahrik etmişti.

Bir kadını nasıl okuyacağını bilen bir adam. Bu, onun harika vücudu ve o magnumlarla birleşince, elimde değildi, beklentiler çok gerçek dışı olmaya başlamıştı.

Bu hiç iyi değildi. Benim için çok uzun zaman olmuştu ve biraz çaresiz olduğumu fark etmiştim.

Penisi özlemiştim. Penisi severdim ve bu seksi yaratığın görünüşe göre etkileyici bir penisi vardı. Hiç bilmediğim içimdeki şıfırtı onu görmeyi çok istiyordu. Görmek ve kafamda oldukça canlı bir şekilde parlayan diğer birçok şey.

Kusursuz içgüdülerime ve sağduyuma rağmen, onunla birlikte ön kapıma kadar yürümeye devam ettim.

Evime girmesine izin verdim ve o da içeri girdi.

Onu takip ettim, 'Tato'nun tasmaını bıraktım. 'Tato doğruca mutfağa gitti, sonra da büyük köpek kapısından arka bahçeye çıktı.

Sırtımda delikler açan gözlerin farkında olarak mutfağa gittim, elimi yüzümü yıkadım ve bir fincan kahve aldım

Demleme.

Ona bakmak için döndüğümde, Heath tezgahıma yaslanmış, şişkin kollarını göğsünde kavuşturmuştu. O varken mutfak artık benim mutfağım gibi bile gelmiyordu.

Adam her şey üzerinde hak iddia ediyordu. İşgal ettiği her yerin sahibiydi.

Bu beni tepeden tırnağa ürperten bir görüntüye yol açtı.

Sadece beni izledi, gözleri çok yoğundu, ağzında en ufak bir gülümseme bile yoktu.

"Buraya gel," dedi, sesi alçak ve gırtlaktan geliyordu.

Sinir bozucu bir şok geçirdim ama yine de gittim.

Bir eliyle uzanıp kalın örgümü kavradığında ve ağır yumruğunun etrafına sarmaya başladığında neredeyse göğüslerimiz birbirine değecek kadar yakın duruyordum. Parmak eklemleri kafa derime batana kadar bunu yaptı ve sonra biraz daha sertçe çekti.

Acı veriyordu ama utanılacak türden bir acı değildi. Hem de hiç. İçine eğilmek, sonuna kadar keşfetmek istediğiniz türdendi, çünkü bu acının hemen diğer tarafında yoğun bir zevk olduğunu biliyordunuz.

"Ne kadar sert olabilirsin, Lourdes?" diye sordu ağzını benimkine çok yaklaştırarak.

Nefes nefese kalmamaya çalışıyordum. "Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Neden elindeki bana göstermiyorsun?"

Gülümsedi ve bu kez gülümsemesi neredeyse gözlerine ulaşıyordu. "Bunu sen istedin."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Beni öpeceğini sandım. Öpmesini istedim. Bunu ve daha fazlasını istedim. Ama yapmadı, o zaman yapmadı.

Bunun yerine beni bıraktı ve geri çekilip başını sallayarak demlenmesi yeni bitmiş kahve cezvesine baktı. "Bir kadınla sabah kafeini arasına girilmemesi gerektiğini iyi bilirim."

Alaycı bir şekilde gülümsedim ama ikimize de birer fincan hazırlarken ellerim o kadar titriyordu ki içsem mi acaba diye düşündüm. Zaten kendimi tutamayacak kadar gergindim.

"Bunu nasıl karşılıyorsun?" Sırtım ona dönük, titreyen elim kremanın üzerindeyken sordum.

Daha bana dokunmadan yaklaştığını hissettim. Göğsünü sırtıma bastırduğunda ürperdim, uzun boyu üzerimde katlanarak elleri iki yanımda kenetlenip tezgâhın kenarını kavradı.

"Sana anlatmaktansa göstermeyi tercih ederim," diye gür sesi kulağımı tırmaladı.

Nefesim kesildi, sonra sessizce kendime küfrettim. Bu ben değildim.

Erkekler beni sinirlendirmiyordu. "Ben kahveden bahsediyordum," dedim küstahça. "Krema ve şeker?"

"Sadece krema," diye cevap verdi. "Şeker yok. Ben yeterince tatlıyım."

Bu beni sert bir kahkaha atmaya zorladı, çünkü ikimiz de onun bir pitbull kadar tatlı olduğunu biliyorduk.

Kahvelerimizi karıştırmayı bitirdim, bu sırada o bana bastırıyordu, daha beni öpmeden vücudu benimkine hükmediyordu.

Fincanını aldı ve uzaklaştı. Hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramıştım. Onunla ilgili olarak ne hissettiğimi, ne istediğimi bilmekte zorlanıyordum. Bunun çok hızlı ilerlediğini biliyordum.

Ama aynı zamanda daha fazlasını istedim, daha hızlı hareket etmesini, frensiz ilerlemesini istedim.

Birkaç nefes aldım, sonra ona bakmak için döndüm, ikimiz de ilk içkimizi alırken kalçamı tezgâha dayamak için arkama yaslandım.

"Kısıtlamalar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu rahatça.

Boğazımdan aşağı akan sıcak sıvıyla neredeyse boğuluyordum.

Tabii ki sapkınlıklarla ilgileniyor, diye düşündüm kendi kendime, gözlerim ona dikilmişti. Bu kadar genç ve yakışıklı bir adamın bazı tuhaflıkları olabilirdi.

"Kelepçe gibi mi?" Neden olduğu öksürük krizinden nihayet kurtulduğumda sordum.

Kemerli kaşları daha da yukarı kalktı, dudağının köşesi eğlence olduğunu düşündüğüm bir şekilde yukarı kalktı.

Başımı salladım. "Hayır. Üzgünüm, hayır. Seni o kadar iyi tanımıyorum." Kahvemi bıraktım, işim bitmişti. Zaten çok gergindim.

O da elindekini yere bıraktı ve her şeye rağmen konsantre olabildiğim tek şey, her hareketinde dar gömleğinin altında kaslarının nasıl hareket ettiğiydi.

Bana doğru yavaşça hareket etti ve nefesimi tutmamak için bilinçli bir çaba sarf etmek zorunda kaldım.

"Yeterince makul," dedi bana. "Birbirimizi daha iyi tanımak için çalışacağız. Ama bu arada" Elleri aşağı uzandı ve her iki bileğimi de kavradı.

O elleri izledim. Çok büyüklerdi. Kendimi hiçbir zaman narin ya da küçük biri olarak görmedim. İnce ve formdaydım ama küçük değildim. Ama o bileklerimi kavrayıp parmaklarıyla daireler çizerken, ona kıyasla ne kadar narin olduğumun aşırı derecede farkına vardım. Ne kadar kırılgan.

İçimde garip bir heyecan vardı. Tuhaftı çünkü hissettiğim sadece arzu değildi. İçimde bir yerlerde korku da vardı.

Neden bu sadece arzuyu arttırdı? Neredeyse araştırmak bile istemiyordum. Evet, sapkıncaydı. Ama aynı zamanda heyecan vericiydi. Heyecan verici ve çok daha fazlası.

Heyecan
verici.
Etkileyici.
Sarhoş
edici.
Heyecan
verici.

Adını koyamayacağım kadar uzun zamandır hissetmediğim pek çok şey vardı ve hiçbirini es geçmek istemedim.

Bileklerimi sıktı. Acı verecek kadar değil ama gücünü hissetmemi sağlayacak kadar baskı uyguladı.

"Kısıtlama kullanmayacağım," dedi sessizce. "Sen hazır olana kadar olmaz. Ama seni aşağıda tutacağım. Bununla başa çıkabilir misin?"

Gerçekten yapabilir miyim diye düşünürken bile kendimi sarsakça başımı sallarken buldum.

Bunu neden kabul ettiğimi bilmiyordum, tıpkı bir Salı günü sabahın köründe tamamen yabancı biriyle neden seks yapmak üzere olduğumu bilmediğim gibi.

Tehlikeli ama tamamen gerekli hissettiriyordu.

Tutsak ellerimden başımı kaldırıp onun soğuk bakışlarına bakabilmem için bir süre geçmesi gerekti.

"Bana önceden söylemek istediğin başka tuhaflikların var mı?" Ona biraz sakın bir sesle sormayı başardım.

Gülümsedi ve her zamankinden daha soğuktu. "Pek sayılmaz."

Bu hiç de güven verici değildi.

Bir adım geri çekildi, hâlâ bileklerimi tutuyordu. "Seninle nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," dedi, sesi kısık, gözleri bedenimdeydi.

Bu da güven verici değildi, ama ağzından çıkan her endişe verici şeye vücudumun verdiği tepkiye bakılırsa, belki de güven verilmek istemediğimi anlıyordum.

Tekrar yaklaştı, tutsak bir elimi tuttu ve önce avuç içi olmak üzere onu kavrayacak şekilde çekti. Onu hissettiğimde inledim. Sertliği, yabancı büyüklüğü. Onu

terlerinin üzerinden okşadım, ağırlaşmış gözlerim onun
soğuk gözlerindeydi.

Birden kendimi çıplak bir siki avuçlarken buldum.
Aşağıya baktım. Kemerini aşağı doğru kaydırmıştı,
Kendini ifşa ediyor.

Çenem neredeyse düşecekti, gözlerim kocaman oldu.
Tamamen uyarılmıştı ve kocaman olmuştu.

Lanet olsun, diye düşündüm. Hayır, öyle düşünmemiştim.
Yüksek sesle söyledim.

Bundan zevk alıyor gibiydi, ki bence bu iyi bir şey değildi.
Bu adamın egosunun daha fazla okşanmasına ihtiyacı yoktu.

"Anladığım kadarıyla eski kocan bu işi becerememiş," dedi.
Kibirli piç.

"Pek çok erkeğin bununla boy ölçüşebileceğini
sanmıyorum," diye ağızından kaçırverdi. Ama siktir et, bu
sadece gerçektir.

Dudaklarımı yalayarak parmaklarımı onun çevresinde
deneysel olarak dolaştırdım. Parmaklarım dokunamıyordu.
Onu bıraktım, bunu yaparken ağır sikinin ağır ağır inişini
izledim.

Kendimi her zaman tutkulu, şehvetli bir kadın olarak
görmüşümdür. Seksten, sadece fiziksel rahatlama değil,
samimiyetten de keyif almışımdır ama bu tamamen başka
bir şeydi, sanki yeni bir insan aniden bedenimdeki alanı
paylaşıyormuş gibiydi.

O ana kadar hayatımda hiç böyle bir ihtiyaç
hissetmemiştim. O kadar şiddetliydi ki dişlerimi ağrıtıyordu.

Kendimi hiç kızıışmış bir orospu gibi hissetmemiştim ama o
an hissettim. O alete baktım ve onu istedim. Dizlerimin
üzerine çöküp ona yalvarmak istedim, nasıl olursa olsun,
nerede olursa olsun.

"Senin sıran," dedi, sert sesi gözlerimi tekrar yüzüne çekti.

Dudaklarımı yaladım, zihnim bomboştu, ne sorduğunu
ya da neden sorduğunu anlamamıştım. "Pardon?"

O soğuk gülümsemesiyle elimi tekrar sikine doğru itti. "Bir
şey çıkardım. Şimdi sıra sende. Sen de bir şeyler çıkar."

Eşofmanına baktım, elimle onu yokladım, aç parmaklarımla
uzunluğunu ezberledim. Diğer kolumu çekiştirdim ama
bileğimi tutmaya devam ederek onu sıkıca kavradı.

"Hiçbir şey çıkarmadın," diye belirttim. "Sadece bir şey çıkardın."

Kıkırdadı ve ben de yüzüne baktım. Hayal kırıklığına mı uğramıştım, yoksa her zamankinden daha fazla büyülenmiş miydim, güldüğünde bile gözlerine ulaşmadığından emin değildim.

Elimi itti, diğer eliyle birlikte arkama doğru sürükledi ve iki bileğimi de tek eliyle kavradı. Diğer eli örgüme gitti, tekrar büktü, yumruğunun etrafına sardı ve başımı geriye eğdi.

Dudaklarım aralandı, gözlerim kapandı. Sonunda beni öpecek.

Bu öpücük beklediğim gibi değildi. Tüm açık sözlülüğünden sonra, onun sert olmasını, en başından itibaren tahrip etmesini beklerdim. Ama yapmadı. Bunun yerine, dudakları yumuşaktı, ikna ediyordu, dilinin şaşırtıcı derecede hassas saldırısı için benimkini açıyordu.

Vücudu yer değiştirerek benimkini tezgâha yasladı, sertliği bacağıma batıyordu.

Ona karşı hareket ettim, daha fazla temas için sabırsızlanıyordum.

Ben inleyene kadar öpüşmeyi derinleştirdi. Benimkiyle çiftleşmek için tekrar tekrar daldırdığı tahrik edici dilinin tadına baktım ve emdim.

İnledi, devasa ereksiyonunu kalçama sert, sert, daha sert itti. O kadar sertti ki yarın orada büyük bir ereksiyon çürüğü olup olmayacağını merak ettim.

Nefes nefese kalarak ağzını benimkinden ayırdı. "Yatak odası," dedi sertçe, ellerini üzerimden çekip uzaklaşarak.

Başımı salladım, sonra sallantılı bacaklarımın üzerinde odama doğru ilerlemeye başladım. Onu sırtımda hissedebiliyordum, nefesi her adımda ensemdeydi.

Yatak odamın kapısında durakladım ama onun sert vücudu beni odaya kadar itti. Bu da omzumun üzerinden ona bir bakış atmama neden oldu.

Yüzündeki her çizgiden özür dilemediği anlaşılıyordu, bu yüzden bunun kasıtlı olduğunu biliyordum.

"Kollarını başının üzerine kaldır," diye emretti.

Ona kaşlarımı kaldırdım, ama yaptım, onları yukarıda tuttum, sırtımı kamburlaştırdım, ağrıyan göğüslerim öne doğru itildi.

Burun delikleri alevlendi ve arkamdan yaklaştı, o kadar yakındı ki artık yüzünü görmek için başımı eğemiyordum.

İri elleri kalçalarımın yerleşti, etli kısmı kavradı ve beni titretecek şekilde test etti.

Kollarım aşağı inmeye başladı ama kulağıma gelen sert bir "Hayır, yukarıda tut" sesi onları durdurdu.

Elleri gömleğimin altında gezinmeye başladı, karnımla alay ediyordu.

Aniden başımın üzerinden çekti.

Karnımın derisi ortaya çıkarken karnımdaki bir kas titredi.

Oldukça etkileyici bir hızla sütyenimi çözüp kollarımdan yırtarak dikkatsizce yere fırlattığında omuzlarım gerildi.

Elleri omuzlarımdan parmak uçlarıma doğru tüy kadar hafif bir dokunuşla ilerledi. Bileklerimi başımın arkasında, enseme yakın bir yerde birleştirirken kendi nefesimin kesildiğini duyabiliyordum.

Bu tutuşu beni dürtmek için kullandı ve beni yatağa yaklaştırdı.

"Tek gereken başıma bir çuval geçirmek, o zaman bir suçlu yürüyüşü yapabiliriz," dedim, alaycı tonum düzgün nefes alamadığım gerçeğiyle bozuldu.

Bu hoşuna gitmişti, sesinde bunu duyabiliyordum, "Eğer bu bir suçlu yürüyüşüyse, üstünü ararken daha iyi bir iş çıkarmam gerek" dedi. Konuşurken bileklerimi tek eline aldı.

Serbest eli köprücük kemiğime doğru ilerlerken nefesimi içime çektim. Göğsümü tutana kadar tenimin üzerinde kaydırmasını izlemek için aşağı baktım, göğsümün hızlı yükselip alçalmasıyla hareket etmesini izledim. Sert bir başparmağını meme ucumun üzerinde gezdirdi.

"Titriyorsun," diye kulağıma tırmaladı, bu beni daha da titretti. "Korku mu yoksa heyecan mı?"

Dudaklarımı yaladım ve ona gerçeği söyledim. "İkisi de."

"Islak mısın?" diye sordu, eli vücudumdan aşağıya doğru kıvrıldı, pantolonumun bel bandını itti ve hatasız, agresif bir şekilde seksime doğru ilerledi.

"Evet," diye soludum, ama o kendi sorusunu çoktan yanıtlamıştı, parmakları kaygan kıvrımlarımın üzerinde geziniyordu.

"Normalde böyle şeyler yapmazsın, değil mi?"

"Yabancı adamları eve getirip yatak odama mı götürüyorsun?"

Um, hayır. Bu benim alışkanlığım değil."

"O zaman buna değeceğinden emin olacağım."

Bir şekilde, imkansız bir şekilde, yapacağına inandım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Aniden bileklerimi çözdü ve ben de dönüp ona baktım.

Bir adım, sonra bir adım daha geri çekildi, elleri tişörtünün altına giderken gözleri göğüslerimdeydi. Omuz silkti, omuzlarından çekip çıkarırken yırtılacağını sandığım kumaş gerildi.

Açığa çıkardığı sert ete bakarken şok olmuş bir nefes aldım.

Granit gövdesinin her yerinde yara izleri vardı. Neden bilmiyorum, sanırım çok yakışıklı, genç ve yara izi olmayan yüzünden kaynaklanmış olabilir, ama bu izler beni tamamen hazırlıksız yakaladı. Birkaç küçük yuvarlaktan (ikisi hala taze ve pembeydi) uzun pürüzlü kesiklere kadar farklı şekil ve boyutlardaydılar, en kötüsü de yan tarafı boyunca uzanan ve sanki biri onu bıçakla karnını deşmeye çalışmış gibi görünen özellikle büyük bir kesikti.

Her nasılsa, aklıma gelen ilk soruyu, yani "Sana ne oldu?" sorusunu ona sormamam gerektiğini biliyordum.

Onun yerine uzun süre onu inceledim, soğuk gözleri üzerimdeydi, beni incelerken çenesi sertleşmişti. Sonunda "Son zamanlarda vuruldun." demeye karar verdim. Bu yetersiz bir ifadeydi. Birçok kez vurulmuştu, bıçaklanmıştı ve bazı izlerin ne olduğunu tahmin etmem gerekirse, dağlanmış ve yanmıştı bile.

İşkence gördüm, fark ettim.

Benden çok daha genç olan bu adama acımasızca işkence edilmişti. Defalarca.

İçimdeki bir şey, eminim ki güçlü annelik yanımda, onun için yumuşadı.

"Evet, bir iki kez vuruldum," diye homurdandı, sesi kızgın geliyordu. "Bu bir sorun mu?"

Öyle olup olmadığını merak ederken bile başımı salladım. O bir suçlu muydu? Bana bir polis gibi gelmemiştii, peki alternatifi neydi?

Yüzümde bir şey görüyor gibiydi, belki de tam bir şok, daha önce hiç duymadığım yumuşak bir tonda bana güven veriyordu, ama bunu sevdim ve duyar duymaz daha fazlasını arzuladım. "Şiddet dolu bir hayat yaşadım. Ama Lourdes, beni çok dikkatli dinle, çünkü sana söz veriyorum : Sana asla zarar vermeyeceğim. Tamam mı?"

Sarsılarak başımı salladım.

"Sert seks dışında yani," diye ekleme ihtiyacı hissetti.

Dudaklarımı yaladım ve tekrar başımı salladım.

"Çok sert," diye devam etti. "Ama buna aldırmayacaksın. Aslında, eğer içgüdülerim senin hakkında yanılmıyorsa, yakında bunun için bana yalvaracaksın." Konuşurken elini ceplerinden birine attı ve magnum türünde bir avuç prezervatif çıkardı.

Eşofmanını sabırsızlıkla aşağıya doğru iterken, "Yatağa yat. Sırt üstü yat. Kollarını başının üstüne koy."

Uyum sağlamayı başardığımda bile sivilaştım.

Prezervatifleri kalçamın yanındaki yatağa attı, üzerime eğildi, kollarını kaburgalarımın iki yanına dayadı, gözlerini vücudumda gezdirdi.

Çekici bir şekilde dudağını ısırdı, gözlerini kırptırdı.

"Vücudun " diye başladı ve devam etti.

Gözlerini kapadı, başını salladı ve tekrar açtığında, üzerine ne geldiyse, ne söylemek üzereyse, geçmiş gibi görünüyordu.

Elleri pantolonumun bel bandına gidip çekmeye başladığında, eşofmanımı ve külotumu aynı anda aşağı sürüklediğinde, ayak bileklerime ulaştığında çoraplarımı da çıkardığında uzun süre endişelenmedim.

Beni altımdan kurtardıktan sonra bir an için dalgınlaştı. Dantelli külotumu eşofmanımdan ayırıp incelerken biraz kıpırdandım.

Kaşlarını kaldırarak küçük bir kumaş parçasını bana doğru uzattı. "Eşofmanın altına bunu mu giyiyorsun?"

Sadece başımı salladım. İç çamaşırım ya da başka bir şey hakkında konuşmak istemiyordum. Eylem gerekliydi. Kelimeler mi? O kadar da değil.

Başını salladı ve sanki konu kapanmış gibi külotumu omzunun üzerinden attı, gözleri tekrar bedenime kaydı.

"Bacaklarını aç," dedi hoyratça.

Bunu yaptım, gözlerim onun sikiyordu, onu içime almak için daha ne kadar beklemem gerektiğini merak ediyordum.

Küçük bir dizi küfür savurdu ama bu beni sertleştirmede. Aksine, her bir küfür beni eritti, çünkü beni istediği için tedirgin olduğunu biliyordum.

Onu istediğim ölçüde. Bu da bir şey ifade ediyordu.

"Bunu yapmadan önce bir isteğin var mı?" diye sordu.

"Seni şimdiden uyarıyorum, bir kez başladığımda durmak yok." Bunu söylerken, gözleri göğsümü yutmak için vücudumda yukarı doğru hareket etti, dolgun, gergin göğüslerimi aldı.

Ben de onları içime çektim, kendime baktım, sırtımın eğilmesini, dikleşen meme uçlarımda onu aramasını hayranlıkla izledim.

Alt dudağımı yaladım, yaptığım her küçük hareketin onu nasıl yakaladığını izledim. "Bir öpücük daha iyi olurdu," dedim usulca.

Burun delikleri alevlendi ve üzerime tırmanmak için hareket etti, kalçalarımda üzerine çıktı, elleri bileklerimi başımın üzerinde sıkıca tuttu.

Yüzünü benimkine doğru eğdi, dudaklarımı tutarken başını eğdi.

Öpüşü bu kez farklıydı, daha çok ilk öpücükten beklediğim gibiydi, dili talepkârı,

İstilacı, açgözlü, sanki doyamıyormuş, beni yutmak istiyormuş gibi.

Ona istediği her şeyi verdim, dudaklarım teslim oldu, bedenim boyun eğdi, kalçalarım refleksif bir beklenti içinde kıpırdandı.

Ağzını çektiğinde bir protesto iniltisi çıkardım, ama uzun süre vücuduma bağlı kalmadı, çenem boyunca aşağıya, sonra boynuma doğru ilerledi, yaladı, emdi, ısırdı.

Sıcak ağzı göğüslerime ulaştığında, göğsüme elektrik voltajı gibi geldi, sırtım eğildi, dişlerim gıcırdadı, yaladı ve emdi, olgun küreleri birinden diğerine sokmak için birbirine itti, sonra meme ucuma bir emme gibi bağlandı.

Sadece ağzının etimle aç bir şekilde ziyafet çekerken çıkardığı sesle bile boşalabilirdim, o kadar hazırdım.

Neyse ki o da aynı şekilde hazırды ve iş o noktaya gelmedi. Zaman yoktu.

Ön sevişme günün emri değildi.

Bu sikişmekle ilgiliydi. Bu kadar basitti. Sikini amıma sokacaktı, ne kadar hızlı olursa o kadar iyiydi.

Ağzını tenimden ayırdı ve prezervatife uzandı. Bir eli ve dişleriyle paketin üzerindeki folyoyu yırttı ve bu sırada bileklerimi tutsak tuttu. Hatta tek eliyle yuvarladı ki bu onun cüssesi düşünüldüğünde oldukça etkileyiciydi.

Pratik yapmak mükemmelleştirir diye düşündüm. Ve ben oyalanmaya çalıştım mümkün olduğunca az.

Vücudumda aşağı doğru ilerledi, kalçalarını yerleştirmek için bacaklarımı iyice ayırdı ve göğsümüzden kasıklarımıza kadar sıraladı.

Ucunun girişimi bulmasını izlemek için boynumu öne doğru uzattım ve o ilk lezzetli santimi içeri soktu.

Çok uzun zaman oldu, diye düşündüm kendi kendime.

Ve bu benim uzun bir süre için son tutarlı düşüncem oldu.

Önce yavaşça içeri itti, kalçalarını oynatarak yumuşak etime sürtünmeye başladı. İçimden çıkan sesleri duydum.

Yumuşak etim onu yavaş yavaş santim santim karşılarken, sanki başka birinden çıkıyormuş gibi boğazım.

İçime girmesi sonsuza kadar sürdü, ama elimde olsa o kısmı aceleye getirmezdım, şaftının her bir lezzetli santimetresinin seksimde kaybolmasını izlerdim.

Etrafında kenetlendim, amım onu o kadar içten ve yoğun bir şekilde emdi ki, ilerlediği her saniye bana eşit oranda lanet okudu ve övdü.

Sonunda, tam zamanında, tamamen içime girip köküne kadar gömüldüğünde bir şok oldu.

Ciğerlerimdeki havayı sert bir şekilde dışarı atarken acımasızca vurdu.

Hiç bu kadar dolu olmamıştım. Bu bir gerçektı.

Bu yeni yabancı dolgunluğu, hassas göğsümü onun kaygan sert göğsüne sürtmek için yukarı kaldıran, sonra her sert nefes alıp verişte tekrar aşağı inen ve uzaklaşan büyük nefeslerle aldım.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldandı kısa ve öz bir şekilde.

Bunun bir soru mu yoksa bir ifade mi olduğundan emin değildim ama ne olursa olsun, ekleyecek bir şeyim yoktu. Bu benim için de her şeyi özetledi.

Ve sonra, sonra, aman Tanrım, sonra, hareket etmeye başladı, büyük, pürüzlü çekişlerle içimden dışarı sürüklendi, sadece ucunun tekrar içimde olması için bu çekişlerden birkaçını aldı.

Tam da kendimi çaresiz hissedip kendimi kaybettiğim noktada kısa bir süre durakladı.

Kendimi kaybettim. Hıçkırıyor, yalvarıyor, hareket etmesi, içime geri dönmesi, beni tamamen doldurması için yalvarıyordum.

Ve Tanrı'ya şükür sadist değildi. Hemen karşılık verdi, uzun bir hamleyle tekrar içeri daldı, sonra tekrar dışarı çekti, şimdi daha hızlı, vücudum onun büyüklüğüne uyum sağlamayı öğrendikçe her hareketle daha yumuşak, sanki sadece bu amaç için yapılmış gibi onun uzunluğunu ve çevresini kabul etti.

O ilk çiftleşmede çok basit ve derin bir şey vardı. İçimde boş bir yeri işgal etti,

Gerçek ve mecazi anlamda, doldurulması gerektiğini bilmediğim yalnız bir boşluk.

Çok güzel ve sürükleyiciydi. Bitmesini istemedim ama çok çabuk bitmemesi için mücadele etmek zorunda kaldım.

Tekrar tekrar içime girdi, acımasız denecek kadar sert hamleler yapıyordu.

Hiç sert seks yapmamıştım.

Hiç denemedim ama ilgimi çekeceğini de düşünmemiştim. Yanlış düşünmüşüm.

Kendim hakkında nasıl bu kadar yanılmış olabilirim? Nasıl olur da böyle bir ihtiyaçtan, bana bütünüyle sunulana kadar haberim olmaz?

Ve bu ihtiyaç, bu ihtiyaç, beni bütünüyle yuttu.

Buna havaya ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım vardı. Birinin beni bu kadar keskin, bu kadar tamamen doldurmasına, beni acımasızca istila etmesine, tekrar tekrar yatağa çarpmasına, onun nerede başladığını ve benim nerede bittiğimi söyleyemeyene kadar vücudumun mutlak, tartışılmaz sahipliğini almasına ihtiyacım vardı.

O kadar çok ihtiyacım vardı ki, yalvarmadan duramadım. Yüksek sesle.

Tekrar tekrar.

Ve o bana verdi, yalvardığım her şeyi ve daha fazlasını, akılsızca içime girdi ve çıktı, içeri ve dışarı, daha hızlı ve daha hızlı, daha sert ve hala, inanılmaz derecede daha sert, çığlık atana kadar, patladım.

Orgazmım beni sadece şaşırtmadı. Bana saldırdı. İçimi parçaladı ve beni seğiren milyonlarca parçaya böldü.

Büyük bir eliyle kalçalarımı kavradı, dört, beş kez daha içime pompaladı, sonra kendini köküne kadar derinlere yerleştirdi ve boşaldı.

Üşümenin sonunda gözlerini terk edişini izledim. O tüketen soğukluğunun yerini almak için o kadar çok şey koştı ki.

Harika şeyler.

Derinlerde bir yerde onun da benim kadar etkilendiğini anlamamı sağlayan bağımlılık yapıcı şeyler.

Açlık. Hayranlık. Çaresizlik. Şehvet. Merak. İhtiyaç.
Terk etmek. Delilik.

O kısa mutluluk anlarında nasıl değiştiğini izlemek çok güzeldi.

Güzel ve tehlikeli.

Onun bu şekilde değişmesini izlemek, diğer tarafına kısa bir bakış bile atmak için çok şey yapardım. Bu ihtiyaç, özellikle de onu çok az tanıdığım ve bildiklerimin onun evcilleştirilmeye yakın bile olmayan vahşi bir şey olduğu gerçeğine işaret ettiği düşünülduğünde, kendi kendini yok etme noktasına kadar güçlüydü.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ben hâlâ sersemlemiştim, birkaç saniye önce olanlara kendimi tamamen kaptırmıştım ama o öyle değildi. Ayağa kalkmış, kullanılmış prezervatifi çıkarıp en yakındaki çöp sepetine attıktan sonra yatağımın ayak ucunda volta atıyor, gözlerini gevşek halime dikiyordu.

Hayır, bekle, volta atmak değil. Takip etmek.

Sinsi sinsi.

Bir aslan gibi, kısık gözleri üzerimde.

Ben onun avıydım ve o da saldırmaya hazırdı. Tekrar.

"Her şey yolunda mı?" Ona sordum, sesim çığlık atıyormuşum gibi boğuk çıkıyordu.

Çığlık mı atıyordum? Bana gerçekten çığlık attırmış mıydı?

Oh, evet. Kahretsin, attırmıştı.

Bu utanç verici bir düşünceydi ve o çaresiz çığlıkların sesi hala zihnimde yankılanırken bile zihnimin bundan uzaklaşmasına izin verdim.

"İyi misin?" diye sordu, tonu alçaktı, sesi her zamankinden daha yol yorgunu, çakıllı ve sertti. "Evet, iyiyim."

Bunu söyleme biçimine göz kırptım, ancak onu ne anlam çıkaracağımı bilecek kadar iyi okuyamıyordum.

Dudağı sinirlenmiş gibi yukarı kıvrıldı. Bir kolunu kaldırıp kısa kesilmiş saçlarının üzerinde sabırsızca gezdirdi.

Neden yaptığı her hareket beni tahrik ediyordu? Vücudunun her küçük hareketi benimkinin karşılık vermesini, göğüslerimin sıkılaşmasını, seksimin kenetlenmesini sağlıyordu.

Denemeden tepki verdi, dokunmadan bile beni kontrol etti.

Gözlerim, her bir iz ve yaranın üzerinde gezinerek, vücudunu santim santim yırttı. O izleri buldum

büyüleyici ve güzel olmak için. Onları kusurmuş gibi takmıyordu ve bu yüzden de değillerdi. Ne oldukları bu kadar açık olmasaydı, hepsiyle birlikte doğduğuna ikna olabileceğimi düşündüm.

Sormasam daha iyiydi, cevabı biliyordum ama onun fotoğrafını çekmeyi çok isterdim.

Sert, iri, işkence görmüş bedeninin sanatının, sahibi asla olamayacak olsa bile, yakalanması gerekiyordu.

Düşünceden sıyrıldım. Böyle şeyler düşünemezdim. Bu adamı çok az tanıyordum, o halde neden onu yakalamak isteyeyim ki?

O asla benim olmayacaktı. Bunu içgüdüsel olarak biliyordum ve bu yüzden bunu dilememe bile izin vermedim.

Sonunda bitkin haldeki sikine ulaştıklarında gözlerim büyüdü.

Hayır, bitmemişti. Sertti ve gittikçe sertleşiyordu, gerçi ben boşalırken onun da boşalmış olduğunu biliyordum.

İşte o zaman genç erkek olayını gerçekten takdir etmeye başladım. Kocam biz ayrılmadan önceki on yıl boyunca kendine iyi bakmamıştı ve o yumuşadıkça aleti de onunla birlikte yumuşamıştı.

Bazen bir şeye ne kadar ihtiyaç duyduğunuzu, o şey tam önünüze gelmeden fark edemiyorsunuz. Ve birden, o sert, yorulmak bilmeyen, azgın, genç alete inanamayacağınız kadar ihtiyacım oldu.

Dudaklarımı yaladım.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu ağızım ona, beynim aslında bilmek istemese de.

Pişmanlık duymak için biraz geç oldu.

Kaşlarını çattı, gerçekten kaşlarını çattı ve bu onun için korkutucu bir şeydi. Gülümsediğinde yeterince korkutucuydu.

Kaşlarını çattığında birini öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu ve istediğini elde eden bir adam olduğundan bir an bile şüphe etmedim.

"Kimin umurunda?" diye karşılık verdi. Belli ki bu benim için olduğu kadar onun için de can sıkıcı bir konuydu.

"Umursuyorum," diye cevap verdim usulca, ama daha çok umursamam gerektiğini düşündüğüm, sormam gerektiğini düşündüğüm, bilmem gerektiğini düşündüğüm için.

Gerçekten de bilmesem de olurdu. Her şey göz önünde bulundurulduğunda, o anda bu konudaki cougarandom seviyemin oldukça önemsiz olduğunu hissettim.

"Yirmi beş," dedi, sesi sertti.

İrkildim.

Daha yüksek bir rakam umuyordum. Ne kadar yüksek olursa o kadar iyi, gerçekten.

"İlk çocuğumdan çok da büyük değil," dedim sıkıca.

Bu hiç hoşuna gitmemişti, gerçekten hoşuna gitmemişti, ağzının aniden ve acımasızca bükülmesine bakılırsa.

Benim de hoşuma gitmiyordu ama yine de gerçek buydu. "Bunun ne önemi var ki?" diye sordu.

Önemliydi, elbette önemliydi, ama açıkça retorik bir soru olduğu için bir cevabı seslendirme şansım olmadı, çünkü üzerimdeydi, beni tekrar öpüyordu, bir prezervatifi yumrukluyor ve bir nefes ve diğeri arasında beni tekrar beceriyordu.

Güzel. Konuyu açmış olsam da yakın zamanda bu konu hakkında konuşmak ya da düşünmek istemiyordum. Belli ki yapacak daha iyi işlerimiz vardı.

Üzerimdeki ağırlığını, içimdeki sertliğini yumuşak, muhtaç bir iniltiyle aldım. O kadar iyi hissettirdi ki, sanki ilk sefer hiç yaşanmamıştı, sanki bir saat önce olduğu gibi ona açtım, kemerimin altında bir yıldan fazla bekarlık vardı.

Bileklerimi tekrar başımın üzerinde tutuyordu, bunu yapmak için sadece bir eline ihtiyacı vardı, diğeri göğüslerimi avuçluyordu, eliyle göğsümün yumuşak etine saldırırken, horozu umutsuz bir ciddiyetle amımın yumuşak etine saldırıyordu.

Bu sefer daha hızlıydı, sanki ilk çiftleşmede tüm sabrını kullanmış gibiydi. Boştaki eli aşağıya inip klitorisimi çalıştırmaya başlarken, zorlanan bir memenin ucunu ağzına aldı ve beni o kadar hızlı kendine getirdi ki

beni hazırlıksız yakaladı, nefesim uzun bir "Heeeaaaath" ile hıçkırarak çıktı.

Vahşi bir hayvan gibi hırlayarak tenime girdi, içime yerleşti, öylece kaldı ve kalın sikinin seğirerek tohumlarını dışarı attığını hissettim.

Adını tekrar söyledim, daha hızlı, yüzünü görmek isteyerek, buna ihtiyaç duyarak ve göğsümden kalktı, gözleri benimkilerle buluştu, bana tekrar o bakışı attı, soğukluğun yerini alan bakışı.

Onunla ilgili arzulanabilir her şeyden daha çok, kendini içimde kaybettiği o kısa, korunmasız anı arzuluyordum.

Yatağımda sırtüstü yatıyordum, tamamen çıplaktım ve üzerimde sadece bir çarşaf vardı.

Başım hâlâ dönüyordu.

Az önce ne oldu öyle?

Vücudum, dünyam daha önce hiç ama hiç böyle sarsılmamıştı. Heath doğanın bir gücü gibi becerdi - şiddetli, güçlü, durdurulamaz.

Yatakta iyi olduğumu biliyordum. Zinde, esnek ve maceraperesttim, ama Heath'leyken tek yapabildiğim dayanmaktı. Ve boşalmak. Tekrar tekrar.

Şu anda endişelendiğim doğa gücü, ikimizi de boşaltmayı bitirdikten tam bir saniye sonra duşa girmişti. Görünüşe göre uyumak için bile olsa cinsel organını yanında taşımayı sevmiyordu.

Uyumak için bile kalacak mıydı? Neredeyse öğlen olmuştu. Duşunu alır almaz gideceğini tahmin etmiştim.

Tüm bu çılgınca şeyden başka bir şey bekleyemezdim, ama her şey hakkında (sadece bedenim değil) hassas hissediyordum. Daha önce hiç sıradan seks yapmamıştım.

Belki de sonradan edinilmiş bir tattı. Edinmeyi planlamadığım bir tat.

Banyomdan çıktığında hâlâ orada yatıyordum (beynimi siktikten sonra beni neredeyse tam olarak bıraktığı gibi), üzerinde havludan başka bir şey yoktu, akıllara durgunluk veren vücudu hâlâ hafif nemliydi.

Yüzündeki ifade nefesimi kesmişti. Havluyu bıraktı.

Yatağın dibine yaklaşırken aklım onun çok özel bir yerindeydi, daha önceki faaliyetlerimizden sonra bu kadar istekli görünmemesi gereken bir yerinde.

Tek kelime etmeden eğildi, çarşafımı tuttu ve yavaşça çekti.

Bu beni o kadar şaşırttı ki utanç verici bir ses çıkardım ve tek örtümü tutmaya çalıştım.

"Bırak," diye hırladı.

Tanrım, çok korkutucuydu. Neden vücuduma bu kadar lezzetli şeyler yapıyordu?

Çarşafı düşürdüm.

Çekiştirerek çıkardı, sonra önce ayak bileklerimden birini, sonra diğerini yakaladı, beni yatakta sürüklerken omuzları ve kolları esnedi. Sürüklemeyi bitirdiğinde, bacaklarımı iyice ayırarak açmaya başladı.

Uzun bir süre sadece seksime baktı, bakışları o kadar sıcaktı ki kalçalarım huzursuzca kıpırdanmaya başladı.

Ona baktım. Tamamen uyarılmıştı, ağır siki zonkluyordu.

Ağrım olsun ya da olmasın, doymuş olayım ya da olmayayım, her zamankinden daha umutsuzca tekrar istedim.

Sonunda ayak bileklerimi bıraktı, onun yerine bileklerimi kavradı ve beni oturmam için çekti, yayılmış bacaklarım birbirine çarptı.

Bir ayağını kalçama dayadı ve iki elini saçlarıma gömdü.

Dudaklarımı yaladım ve bakakaldım. Beni istekli sikinin birkaç santim yakınına getirmişti. Ne istediğini tahmin etmeme gerek yoktu.

Öne doğru eğildim, gözleriyle cesurca buluşmak için yukarı baktım ve ucunu dilimle ısırdım.

Küfretti ve bana doğru saldırdı.

Göz temasını kaybetmeden kalın, pelüş başını dudaklarımın arasına aldım.

Daha derine iterken göz temasını kısa süre sonra kesmek zorunda kaldım ve pürüzlü nefesleri, odada meşgul, emen ağzımın ve sağan, okşayan ellerimin seslerinden daha yüksek olan tek şey haline geldi.

Yutup yutmamamla ilgili kibar bir konuşma olmadı ama taşaklarının sıkılaştığını, orgazmının yaklaştığını hissettiğimde, ucunu emmek için geri ittim, ellerim onu çalıştırdı, gözlerim yüzündeydi.

Son birkaç rauntta dikkatimi çeken tek şey buydu. Gözleri odaksızlaşıp vahşileşirken, tüm soğukluk onları terk ederken yüzünü izlemeyi seviyordum. Bunun tekrar olmasını izledim, manzaranın tadını çıkardım.

İşini bitirdikten sonra saçlarımı okşadı, dilim hâlâ ucunu yalıyordu, gözleri yine bana dikilmişti, yine soğuktu ama en azından hayranlık doluydu.

Sonunda çekip gittikten sonra yatağa uzandım, inmek mi yoksa bayılmak mı istediğimden emin değildim.

Tek kelime etmeden odanın öbür ucundaki şifonyerime doğru ilerledi ve sanki daha önce de yapmış gibi nereye bakması gerektiğini biliyormuş gibi, hangi çekmecede olduğunu bildiği gizli vibratörüne yöneldi.

Tahrik olmuş, vurulmuş beynim buna takılmadı, onunla ilgili beni rahatsız etmesi gereken şeylerden çok ona ve bana yapmak üzere olduğu şeye odaklandım.

Yine de o şeyi çıkarırken, en azından bir şey için sesimi bulmayı başardım, "O değil," dedim belli belirsiz. Yoğun bir oyuncaktı. "Bunun için biraz ağrım var."

Kaşlarını kaldırdı, bu fikirden büyülenmiş gibi görünüyordu. Vibratörü çekmeceye geri bıraktı, eli azgın sikine gitti. Yeniden yarı sertleşmişti ve bunun yarı kısmını kolayca kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya görünüyordu. "Sanırım bunun için de çok ağrın var?"

Dudağımı ısırdım. Bunu tekrar yapmayı gerçekten istiyordum ama canım yanıyordu. Pişmanlıkla başımı salladım, onun rahatça kendini idare edişini izledim ve bunun şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey olduğunu düşündüm.

Beyaz dişleri, mutlu olmaktan çok uğursuz bir gülümsemeyle bana doğru parladı. "Bende tam aradığım şey var."

Ve yaptı da.

Beni hınzır dilinin hünerleriyle tanıştıırken ellerim çarşafı pençeledi. Seksimi yaladı, orada kendini evinde hissettirdi, yumuşak ve nazik bir şekilde onda olduğunu düşünmediğim bir şekilde.

Beni bir kez daha boşaltırken aklıma bir şey geldi.

Eğer aşık olduğu kadar karmaşık bir adamsa, başım beladaydı.

Vücudumda yukarı doğru hareket etti, dudaklarımı öptü, seksi bacaklarımın arasına girdi.

Kendini içime doğru iterken, görünüşe göre ikimiz tarafından da tüm acılar unutuldu.

Yine de, neredeyse köküne kadar gömüldüğünde kısa bir süre hatırladı. "Çok mu acıyor?" diye mırıldandı.

Cevap olarak alt dudağını ısırdım, konuşacak kadar kendimde olmadığım için ağzının içine doğru inledim. O da bunu istediği cevap olarak algıladı.

Sert bir iniltiyle kendini eve itti.

Ve sonra geldiği gibi aniden gitti. Hiç veda etmedi. Bayıldım ve o da gitti. Bu kadar.

Numarasını bile bırakmadı, ya da benimkini sormadı.

Bunun ne anlama geldiğini yanlış yorumlamamın hiçbir yolu yoktu.

Açıkçası onu bir daha göreceğimi sanmıyordum. Bunu kabullenmiştim. Bundan mutlu değildim ama acı da çekmiyordum.

Acı değil, çünkü bana bir şey vermişti. Tekrar hissetmeyi düşünmediğim bir şey.

Umut.

Ne kadar üzücü olsa da, iyi ya da kötü, hayatım kırk yaşına girdikten kısa bir süre sonra darmadağın olmuştu ve hayatımın en güzel yıllarının hala önümde olduğu fikrini hayal bile edememiştim.

Ve şimdi, Heath sayesinde, her şey mümkün görünüyordu. Vahiy özgürleştiriciydi.

Bedenimden ağır bir yük kalkmıştı; beni mahrum bırakmasına artık izin vermediğim bir evliliğin ölü ağırlığı. Her şeyden. Sadece bitmişti.

Artık hiçbir şeyden mahrum kalmak istemiyordum, ya da bir daha asla.

ALTINCI BÖLÜM

Birkaç gün sonraydı ve suçu şaraba atmak istedim ama kendimi kız arkadaşlarıma onun hakkında her şeyi anlatırken buldum. Çok fazla müstehcen detay. Ondan bahsetmek bile istememiştim ama kızlardan bir şey saklamak çok zordu. Onlar o tür arkadaşlardı.

İki haftada bir düzenlediğimiz ve neredeyse hiç kaçırmadığım bir kızlar gecemiz vardı. Grup birkaç yıldır aralıklarla devam ediyordu ve ben onlara yaklaşık bir yıl önce katılmış olmama rağmen daha uzun bir süre gibi geliyordu. Sanki bazılarını ezelden beri tanıyormuşum gibi.

Etkileyici bir kadın grubuydu. Bir düzineden fazla kişiydik. Başarılı kadınlar. Güzel kadınlar. Komik, eğlenceli. Bazıları bekar, bazıları evli. İsteyebileceğiniz her şeyden biraz var, gerçekten.

Büyük bir gruptu ama büyük hissettirmiyordu. Her yaştan geliyorduk ve kimse gruplara ayrılmıyordu. Hepimiz birbirimizle iyi kaynaştık.

Daha fazla açıklama yapmalıyım. Bu bir kızlar gecesinden daha fazlasıydı. Daha çok arkadaşlarla yapılan haftalık, doğaçlama bir terapi seansıydı. Ve alkolle.

"Tam olarak kaç yaşında?" Frankie yüzde sıfır yargılayıcı ve yüzde yüz büyülenmiş bir sesle sordu.

Frankie ile ilk ben tanışmıştım. Kendi reality şovu vardı ve ben de onu söz konusu şovun yer aldığı bir dergi için çekiyordum.

Hemen kaynaşmıştık ama Frankie böyleydi işte. Zor bir dönemden geçiyordum ve hızlı ve derin bir bağ kurmuştuk. Beni hemen bir kızlar gecesine davet etti ve diğerleriyle tanıştırdı.

Ondan hemen etkilenmiştim. Görünüşü ve yaşam tarzıyla eşsiz güzellikte ve alışılmışın dışındaydı ve bunu ele alış biçimi hiç durmadı

beni etkiliyordu. Kendisini ve kim olduğunu o kadar çok kabul ediyordu ki, aynı zamanda arkadaşlarını da. Hem kendini hem de başkalarını böylesine seven birine hayran olmamak elde değildi.

Ona karşı ciddi bir aşk besliyordum ama bu tamamen platonikti.

A. Çünkü eşcinsel değildim. Ve B. Çünkü karısı Estella'nın, aralarına girmeye çalışan herkesin gözlerini oyacağından emindim.

Yüzümü buruşturdum. "Yirmi beş."

Ateşli karısı Estella, havaya beşlik çakararak kükredi. "Yürü be, ateşli anne! Zamanı gelmişti."

"Tabii ki," dedi Danika kısa ve öz bir şekilde. En sevdiklerimden biriydi. Benim gibi alaycı bir ruha sahipti. Abartılı derecede güzeldi, Avrasya kökenli, çarpıcı, egzotik bir kadındı. Yüzü ve vücudu kusursuzdu, yürürken hafif bir topallama dışında, ama bunun herhangi bir şeyi azalttığını düşünmüyordum.

Bu buluşmalara katılmaya, onun Strip'teki en başarılı sihirbazlık gösterilerinden birini yapan iri yarı bir adamla evlenmesinden hemen sonra başlamıştım.

"Benim çocuklarımdan çok da büyük değil," dedim, gözlerim grubun terapisti ve sağduyulu sesi Lucy'ye kayarak.

"Bunu kendine yapma," dedi Danika. "O yirmi beş yaşında. Çocuk sayılmaz."

Yirmili yaşlarının sonlarında bir yerde oturduğu için söylemesi kolay diye düşündüm.

"Açıkçası bunu yapacağımı sanmıyorum," dedim, sözlerim hâlâ Lucy'ye yönelikti, "eğer birlikte olmadan önce bu kadar genç olduğumu bilseydim. Ne yazık ki ona yaşını ancak sonra sordum." Bunun muhtemelen saçmalık olduğunu biliyordum. Şehvetim yirmi beş kelimesiyle durdurulamayacak kadar baskındı. Yüzümü kurtarmaya çalışıyordum ama aslında buna ihtiyacım yoktu, bu grubun önünde değil.

"Kes şunu," dedi Lucy nazikçe. "Kendini hırpalama. Sen bir suç işlemedin."

"Bir puma ilişkisinin nasıl bir şey olduğunu öğrenebilir miyim doktor?" diye sordu Candy adındaki bir başka kadın ve benim sormaya cesaret edemediğim bir soru sordu.

Lucy ellerini bir tür "c'est la vie" (hayat böyledir) dercesine kaldırdı. "Bu sadece ilgili kişilere bağlı. Ben ilişkiler için karar vermem. Bunu sen de biliyorsun."

"Ama böyle bir olayın olağan seyri nedir?" Ona sordum. Vereceği cevabı kabul etmemem gerektiğini çok iyi biliyordum. Tüm olası senaryoları, tüm olağan işlevsiz ilişki kalıplarını ezberlemişti.

Ah, ilişki kelimesini sadece iki kez tanıştığım bir adam için düşünmüştüm. Çok eski kafalıydım.

Çok uzun zamandır flört havuzunun dışında olduğumu düşündüm.

Lucy eğlenmiş görünüyordu. "Ne yani, senin için istatistiklerden alıntı yapmamı mı istiyorsun?"

"Onları duymak benim için sorun olmazdı," diye düşündüm.

"Bunu yapmayacağım. Sen sorumluluk sahibi bir kadınsın. İyi bir kadınsın. Kimse sömürülmediği ve kimse kendini kullanılmış hissetmediği sürece istediğini yap derim. Bu nasıl bir alçakgönüllülük?"

Tatmin edici olmaktan uzak diye düşündüm. Ama kabul ettim. En azından beni buna karşı açıkça uyarmıyordu.

"Açıkçası cesaretlendim," diye devam etti. "Sonunda yeniden flört dünyasına girmeye istekli olmanı iyi bir işaret olarak görüyorum."

"Bana çıkıyormuşuz gibi gelmedi," diye mırıldandı Candy, ama bana sırtışında sinsice bir şey yoktu.

Onunla tartışamazdım. "Kesinlikle bir randevu değildi." "Asla bu kadar çabuk vazgeçmemelisin tatlım," dedi Sarah,

Gruptaki altmışlı yaşlarında bir başka kadın bana şöyle dedi. "Seni yargılamıyorum. Sadece, bu kadar çabuk vazgeçersen erkekler asla geri gelmez. Sekse bu kadar çabuk başvurunca her türlü ilişki şansı pencereden uçup gitti."

Haksız da sayılmazdı. Ağzımı açtım, çoğunlukla savunmacı bir şekilde, bilmiyorum, "Kim?" gibi bir şey söylemek için.

bir ilişki aradığımı söyledim ama hiç şansım olmadı.

Grubun daha sessiz üyelerinden biri olan Bianca söze karışarak hepimizi şok etti. "Bu doğru değil."

Her birimiz ona baktık. Arkadaşları ne kadar istisnai olursa olsun, kalabalığın içinde göze çarpan bir kadındı. Güzeldi, uzun boyluydu, soluk sarı saçları ve bol kıvrımları vardı. Tam da ünlü bir milyarderin eşinde görülmesi beklenen türden göz alıcı bir güzelliğe sahipti ve öyle de oldu.

Yüz ifadesi sakın, yüzü melek gibi, hem güzel hem de huzurluydu. Tavrında çok bastırılmış bir şey vardı, sanki çok derin bir şekilde fazla gürültü yapmaktan kaçınmayı öğrenmiştiGruba katılırdı, ama nadiren bu şekilde iki sentini eklerdi. Bu rol genellikle daha yüksek seslere ayrılmıştı. Ve söze girdiğinde, herkesin bunu genellikle ciddiye aldığını fark ettim.

"James ve ben," diye devam etti, yanaklarında kızarıklık oluşmaya başlamıştı. "Biz ... seks yapmak için beklemedik. Hem de hiç."

Candy, "Ama bahse girerim onunla tanıştıktan hemen sonra takılmıyordunuz," dedi.

Bianca'nın sarı kaşları yukarı kalktı. "Bu bahiste para kaybedersin. Bir uçağın mutfağında bana asılıyordu, Tanrım, onunla karşılaştığım üçüncü seferdi herhalde."

Bunu duyan herkes bir an şaşkın bir sessizliğe büründü, ardından kısa bir kahkaha patlaması yaşandı ve herkes onun bizi oyuna getirdiği sonucuna vardı.

Yüz ifadesi bize öyle olmadığını söylüyordu.

Candy, "Onun seni azdırması, senin onu azdırmandan çok daha farklı, onu ipte tutmak açısından," diye karşılık verdi.

Birisi "Bu çok seksi," diye ekledi. Kaynağa baktım. Sandra'ydı. Benden biraz daha büyüktü ve Danika ile birlikte Cavendish sanat galerisinde çalışıyordu. Bu

Bianca'nın kocasına yarı takıntılı olduğu bilinen bir gerçektir. Kocasý söz konusu olduğunda her zaman biraz fazla büyülenirdi.

Bianca'nın kızarması birkaç ton daha koyulaştı, gözleri odanın içinde gezinmeye başladı. "O zamana kadar çoktan onunla yatmıştım. Teknik olarak, sanırım bu birbirimize ikinci rastlayışımızdı. Yine de bir ilişkiye dönüştü. Bir evliliğe."

Danika alçak sesle, minnettar bir ısıklık çaldı. "O senin ilk oğlun değil miydi?" diye sordu, sesi etkilenmiş gibiydi.

İki kadın yakın arkadaş olduğu için Danika bile bunu bilmiyorsa, nadir bulunan bir mücevher alıyorduk.

Bianca başını salladı.

"Yüzsüz herif," diye mırıldandı biri. Frankie, sanırım.

Hepimiz Bianca'ya bakıyorduk. Şahsen ben hikâyenin devamını duymak istiyordum. Onlar hakkındaki bazı magazin haberlerini okumuştum ama bu farklıydı. Bu gerçek hikâyeydi, Bianca'dan gezegendeki en seksi erkeklerden biriyle olan ve çok konuşulan ilişkisi hakkında duyduklarımın en fazlasıydı.

"Peki ya gerçek cinsel ilişki?" Sarah gayet makul bir soruymuş gibi sordu.

"Aynı gece, mutfak olayından sonra," diye cevap verdi Bianca kesin bir ifadeyle.

"Yüzsüz herif," diye tekrarladı Frankie.

"Çok ateşli," diye mırıldandı Sandra.

"Genel olarak ve eski kocanla nasıl gidiyor?" Jackie konuyu tekrar gündeme getirerek bana sordu, çünkü açıkça kontrolden çıkmıştı. Bianca rahatsız görünmeye başlamıştı. "Hâlâ düşmanca davranıyor mu?"

"Öyle ama sanırım azalıyor. Ve genel olarak işler iyi gidiyor. Biraz zaman aldı. Boşanma benim için büyük bir yeniden ayarlamaydı, ama şimdi onun gitmiş olmasından memnunum. Artık daha fazla boş zamanım var. Boş zaman.

değer. İyi bir kitabı kötü bir kocadan daha çok sevdiğimi fark ettim. Tartışma yok."

Bu, özenle hazırlanmış bir kadeh kaldırma turuyla karşılandı. Grupta bazı hevesli okuyucularımız vardı.

"Peki ya çocuklarınız? Son zamanlarda eski kocanla çocuklar arasında herhangi bir iletişim oldu mu?" Lucy sordu.

Başımı salladım. "Annelerine kötü davrandığında çocuklarını kendinden uzaklaştırdı ve bunun sorumluluğunu üstlenmek yerine beni suçlamaya karar verdi. Dürüst olmak gerekirse bu çok şaşırtıcı. Çocuklarımın nasıl tepki vereceğini biliyordum. Buna nasıl şaşırdığını anlamıyorum. Aşırı korumacı ve sadıktırlar. Açıkçası, onu asla affetmeyecekleri konusunda biraz endişeliyim."

"Onların babalarıyla olan ilişkilerine aracılık etmek senin işin değil," dedi Lucy saçmalamayan sesiyle. "Bu onların işi."

Onu anladığımı belirtmek için başımı salladım. Sözlerini ciddiye almaya çalıştım. Bu, sonsuza dek bırakmaktan mutluluk duyacağım bir yükü.

YEDİNCİ BÖLÜM

Toplantı erken bir saatte sona erdiğinde hala heyecanlıydım. Boş bir eve gitmek istemiyordum.

Danika'ya söyledim.

Sırıttı. "Ben de öyle. Tristan bu gece çalışıyor ve gösterisinin bitmesine daha bir saat var. Bir taksiye atlayıp kumarhaneye gidelim ve bir tur daha atalım."

Bizi duyan Bianca, "Taksiye binmenize gerek yok," diye ekledi. "Hemen dışarıda bir arabam ve şoförüm var."

Hepimiz gülümsedik. Bazen çok zengin arkadaşlara sahip olmak çok güzeldi.

Ama yine de düşündüm. Büyük oğlum Rafael, arkadaşlarımızın barında çalışıyordu ve annesini sarhoş görmeye ihtiyacı olduğunu düşünmüyordum.

"Rafael . . ." diye başladım.

Danika elini havada salladı. "Oğullarınız size bayılıyor, bunu hepimiz biliyoruz. Seni gördüklerine çok sevinecekler. Stephan ve Javier de bu gece çalışıyorlar, yani bunu yapmak için mükemmel bir zaman."

Stephan Bianca'nın en iyi arkadaşıydı ve Javier de kocasıydı. Cavendish arazisindeki en iyi barın sahibiydiler ve onlarla tanışıp anlaştıktan kısa bir süre sonra, Rafael'in barmenlik işi aradığını duyduklarında ona orada bir iş teklif etmişlerdi.

Çok keyifliydi ve Danika haklıydı, onları görmek için her zaman bir bahane aradığımdan mükemmel bir zamanlamaydı.

"Sattım," dedim kolayca, çünkü zor bir satış olmamıştı.

Frankie ve Estella'yı da bize katılmaları için ikna etmeye çalıştık ama onların Aziz Andrew haçı için eve dönmek üzere fazladan bir ya da iki saat beklememeyi içeren planları vardı. Basitçe söylemek gerekirse, sapkınlık konusunda çok iyilerdi.

Onlara sarılarak ve yanaklarından öperek iyi geceler diledik.

"Selam Blake," dedim Bev'in evinin önündeki kaldırımında duran karanlık cipe binerken.

"Selam kızım," dedi Blake dikiz aynasından bana gülümseyerek. Bianca'nın uzun zamandır koruması/şoförü/arkadaşıydı.

"Neden bu sefer kızlar gecesine gelmedin?" Danika yanıma kayarken sordu.

Blake genellikle bir katılımcıydı. Birkaç istisna dışında Bianca nereye giderse o da oraya giderdi.

"İş için bazı telefon görüşmeleri yapmam gerekiyordu, o yüzden burada kaldım."

"Hey," dedi Bianca Blake'e, en son binerken omzunu sıvazlayarak. Tanımadığım bir erkek olan başka bir güvenlik görevlisi kapıyı arkasından kapattı, sonra ön yolcu koltuğuna tırmandı.

"Selam," diye karşılık verdi Blake. "Terapi seansı nasıldı?"

Danika bana alaycı bir gülümseme attı. "Oldukça harika. Bu seferkini kaçırdın. Lourdes'in vereceği bazı bombalar vardı."

Birkaç kadeh şarabın kayganlaştırıcılığıyla ağzımdan kaçırdığım onca şeyi düşündükçe yüzümün kızardığını fark ettim. "Abartıyor. Önemli bir şey kaçırmadın."

Blake arabayı sürerken, "Bana da söyleyebilirsin," dedi. "Eğer söylemezsen Bianca daha sonra ağzındaki baklayı çıkarır. Bunu hepimiz biliyoruz."

Elimi havada salladım. "Bu bana uyar. Bırak o sana anlatsın. Aşırı paylaşımda bulunmadan koca ağzımı açamıyorum. Bazı detayları kimsenin bilmesine gerek yok."

Blake güldü. "Olamaz. Biri bana en azından ne tür detaylardan bahsettiğine dair ipucu verebilir mi?"

Danika tek kelime etmeden dikiz aynasından göz göze geldi ve ellerini aralarında on santim boşluk kalacak şekilde uzattı.

Hepimiz kıkırdamaya başladık.

Blake nefesini tuttuğunda, "Vay canına," dedi. "Çok şey kaçırdım, ha?"

Arabadaki tek erkeğe baktım ama o yolcu koltuğunda oturuyor, gözlerini ileriye dikmiş, bizi duymuyormuş gibi davranıyordu. Bunu takdir ettim.

"James nerede?" Bianca'ya sordum. Şehir dışında olduğunu sanıyordum, çünkü şehir dışında olmadığı zamanlarda genellikle onu almaya gelirdi, hatta bazen kızlar gecesine katılmak için erken gelirdi.

Onun zamanını ve kişiliğini sahiplenmesiyle ünlüdür.

"New York. Sadece iki günlük bir yolculuktu ve kızlar gecesini kaçıracaktım, bu yüzden Vegas'ta kaldım."

Danika homurdandı. "Eminim buna bayılmıştır."

Bianca dudağını ısırды ama bu gülümsemesini gizleyemedi. "Gelmedi. Her an eve gelmesini bekliyorum, gerçi sabah dönmesi planlanıyor. Nasıl biri olduğunu bilirsin."

Ön koltuktaki adam, "Bay Cavendish'in yaklaşık dört saat önce uçağa bindiğini teyit edebilirim, Bayan Cavendish," dedi.

Bianca sıırttı. "Gördün mü? Erkeğimi tanıyorum."

Danika başıyla onayladı. "Ne zaman kendimi Tristan'ın sahiplenici bir kaçık olduğunu düşünürken yakalasam, James'e kıyasla onun daha yumuşak başlı olduğunu hatırlıyorum."

"Kendine bunu söylemeye devam et," diye mırıldandı Blake, gözleri yoldaydı.

Bu da başka bir kahkaha tufanı yarattı.

Bianca Cavendish ile her yere gitmek bir deneyimdi.

O gece yanımızda bulunan iki, evet iki koruma hafif bir ayrıntı olarak görülüyordu. Yumuşak dilli kadına yönelik şu anda bilinen bir tehdit yoktu, ancak şahsına yönelik geçmişteki tehlikeler ve ne kadar yüksek profilli olduğu nedeniyle, (O ve kocası haftalık olarak magazin gazetelerinde yer alıyordu. Sadece birkaç gün önce, onun hakkında medyada çıkan haberleri görmüştüm.

ayakkabı alışverişı. Ciddiyim) dışarı çıktığında en az iki korumaya ihtiyaç duyuyordu.

Bir keresinde ona neden iki tane olduğunu sormuştum ve James onun yerine "Biri onu korumak için, diğeri de karşılık vermek için" diye cevap vermişti.

Bu kez kocasının tatil köyünde ve en yakın arkadaşının barında olduğumuz için, hazırlık yapmak oldukça kolaydı. Bizim için bir bölüm ayrılmıştı, erkek koruma ipleri tutuyordu ve Blake Bianca'ya yakın duruyordu.

Havalı barda alçak, rahat koltuklara oturduk ve normal VIP hizmetinin ötesine geçtik. Her iki işletme sahibi de biz daha sipariş vermeden önce istediğimizi bildikleri içeceklerle bizi karşıladı ve bizimle sohbet etmek için birkaç dakika oturdu.

Stephan'ın bana uzattığı muhteşem cabernet'ten bir yudum aldım ve barı yöneten oğluma el salladım.

O da sırtı ve el salladı.

Rafael'in barmenlik için harika bir kişiliği vardı. İnsanları sever, onlarla sohbet etmekten hoşlanır, hikayelerini dinlemekten hoşlanır, çakırkeyif ve düpedüz sarhoş olanlarla şakalaşmaktan zevk alırdı.

Şu anda, müşterilerden biriyle derin bir tartışmaya dalmış durumdaydı; orta yaşlı bir adamdı.

Yine de Raf sarhoş insanlarla dalga geçmekte iyiydi ve diğer adamın söyledikleriyle gerçekten ilgileniyor gibi görünüyordu.

İşi bitene kadar onu kendi haline bırakmaya karar verdim, çünkü ev sahipleriyle arkadaş olsam da bu Raf için bir işti ve ona küçük yaştan itibaren tüm işlerin ciddiye alınması gerektiğini öğretmişim, eğlenceli, yarı zamanlı olanlar bile.

Stephan, Bianca'nın yanağını öpmekten vazgeçerken, "James havaalanından buraya geliyor," dedi.

Danika beceriksizce homurdandı. "Çok uzun sürmedi."

"Psh," diye karşılık verdi Stephan, gözleri Danika'ya parlayarak.

"Çok konuşuyorsun. Tristan şovu biter bitmez buraya doğru yola çıkacak, bunu garanti ederim."

"Burada olduğumu bile bilmiyor," diye belirtti.

Stephan'ın kocası Javier gözlerini devirdi. "Lütfen. Beş dakika içinde izinizi bulacağınızı hepimiz biliyoruz."

Buna pek itiraz edemezdi. Hepimiz bunun gerçek olduğunu biliyorduk.

Tristan ve Danika'nın hikâyesi destansı bir hikâyeydi. Kendi içinde trajik, ama bir şekilde bunun için daha da güzel.

Evlendikten hemen sonra kızlar gecesine katılmışım ve Danika grupta geçmişleri ve bunun şimdiki zamanı nasıl etkilediği hakkında bir şeyler paylaşmıştı, ne zaman uyansa Danika'nın yanında olduğunu ve bunun hala karnına bir yumruk gibi indiğini, çünkü ikisinin birlikte cehennemi yaşayıp geri döndüklerini anlatmıştı.

Umutsuz bir romantiktim ve bu yüzden hikayelerini yalayıp yutmuştum. Yaşadıkları onca şeyden sonra, yıllar süren ayrılıktan sonra bir şekilde tekrar bir araya gelmişlerdi. Acı dolu geçmişi arkalarında bırakıp yeniden evlenebilmeleri inanılmazdı. Kalp tellerimi mümkün olan en iyi şekilde çekti.

Otuz dakika geçmeden Danika'nın mırıldanarak, "İşte Bela geliyor," dediğini duydum, gözlerini büyük barın üzerinden girişe dikmişti.

Yüzünde sadece aşık olmuş denebilecek bir ifadeyle gülümsüyordu ama gözleri Bianca ve bana döndüğünde muzip bir ifadeye büründü.

"Şunu izleyin," dedi bize. "Bu en komik şey. Otuz saniyeden kısa bir sürede onu tam bir mağara adamı haline getirebiliyorum, inanamıyorum."

Danika bara doğru ilerledi ve iki adamın arasında boş bir tabureye oturdu. Adamlardan biri hemen dönüp ona bir şeyler söyledi ve bunu yaparken öne doğru eğildi.

O da adama yumuşak bir şekilde gülümseyerek bir şeyler söyledi. Kadının ve adamın yüz ifadelerine bakılırsa, özellikle açık saçık bir şeyden bahsetmiyorlardı ama oldukça açıktı hemen fark etmedi.

Tristan gelmişti. İri yarı bir adamdı, 1.80'in birkaç santim üzerindeydi, geniş ve iri yapılıydı.

Kaslıydı, gömleği kaya gibi sert vücudunun her santimini sarıyordu. Beyaz bir gömlekti ve beyazın altından göğsünün de kolları gibi mürekkeple kaplı olduğu görülebiliyordu.

Tristan onları fark etti ve bir doğa gücü gibi onlara yaklaştı. Mağara adamı demeye kalmadan barın karşısına geçmiş, iki taburenin arasındaki dar alana kocaman bedenini sıkıştırmıştı.

Geriye doğru sayabilirdik, o kadar hızlı ve kaçınılmazdı.

Beş. Dört. Üç. İki. Bir.

"Bunun benim karım olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

Tristan'ın sesi herkesin duyabileceği kadar yüksek çıkmıştı.

Ağzımı kapattım, kahkahamı bastırmak için çok uğraştım. Bianca da birkaç metre solumda aynı şeyi yapıyordu. "Ve ona Bela diyor," diye güldü Stephan.

Gülümseyen çift bize katılmak için odanın diğer tarafına geçtiğinde, Tristan'ın kolu kızın küçük belini sararak onu kendi tarafına sabitledi.

Çarpıcı bir çift oldular. Her ikisi de simsiyah saçları ve baş döndürücü bakışlarıyla. Birbirlerini en iyi şekilde tamamlıyorlardı. Kadın erkeğin iri cüssesini, erkeğin erkeksi varlığı da kadının abartılı kadınlığını vurguluyordu.

Danika kısa boylu değildi ama Danika'nın üzerinde yükseliyor, onu tek eliyle kaldırabilecekmiş gibi küçük gösteriyordu.

Yürüyorlardı, ama tüm benliği ona odaklanmıştı, başı eğik, vücudu dönüktü. Kulağına öyle bir şey fısıldıyordu ki, kız kontrolsüzce kıkırdıyordu.

Bir erkeğin beni böyle sevmesi için neler vermezdim. Tristan'ın gamzeleri grubumuzu selamlarken parladı.

Kimin daha büyük olduğunu merak ediyordum, Heath mi Tristan mı? Söylemesi zordu. İkisi de aynı boydaydı. Emin olmak için yan yana olmaları gerekirdi.

Bir sonraki büyük giriş yaklaşık yirmi dakika sonra havaalanından yeni gelen James tarafından yapıldı.

Grubumuza doğru ilerlerken, odada sadece bir kişiye baktığı belliydi. Ve o şekilde

ona baktı, Tanrım, sanki onu bütün olarak yutmak istiyormuş gibi.

Bianca'nın bakışlarının ona yapışıp kalmasından, bu duygunun karşılıklı olduğu anlaşıyordu.

Doğruca onun yanına gitti. Kadın onu selamlamak için ayağa kalktı ve adam onu alnından hafifçe öptükten sonra yanında açılan boşluğa oturması için eliyle işaret etti.

Gözleri onu bırakıp içtiği şeye dikildi. Dudaklarını yalayarak şarap kadehine işaretle dokundu. "Kaç tane içtin, aşkım?"

Bianca ona biraz kızgın görünerek, "Bu ikinci," diye cevap verdi, "ama ilki saatler önceydi."

Yutkundu ve başını salladı, dikkatini ondan ayırıp geri kalanımızı kibarca ve sıcak bir şekilde selamladı.

Bu garip etkileşimin neyle ilgili olduğunu biliyordum. Bu konu daha önce grup terapimizde de gündeme gelmişti. James alkolden tutkuyla nefret ederdi. Alkolün insana zarar verdiğini düşünüyordu ve Bianca uzun bir süre boyunca James'in bu konudaki güçlü görüşüne uymak için bir yudum bile içmemişti.

Ancak Bianca onun görüşünü paylaşmıyordu ve pek içki içmese de (onu iki kadehten fazla içerken hiç görmemiştim ve bu bile sadece dört saat veya daha uzun bir süre boyunca olmuştu) zaman zaman içki içmekten hoşlanıyordu.

Hiçbir zaman muhakemesini bozacak kadar içki içmemişti, bu da zamanla James'in anlamasını sağlamıştı ve böylece çift, James'in alkole asla dokunmamasına ve bunun sorun olmamasına rağmen, Bianca'nın kız arkadaşlarıyla ara sıra içki içmekten hoşlanacağı anlayışına alışmıştı ve James bu konuda çıldırmamayı öğrenmişti.

Onların aşk hikâyesi beni de çok etkiledi. İkisi de korkunç bir çocukluk geçirmiş. Bianca'nın babası öyle bir canavardı ki, her yıl ölüm yıldönümünü kutluyordu. Nefret dolu bir kadın değildi, bu yüzden babasının bunu yapması için ne kadar korkunç biri olması gerektiğini anlamadım.

James kendi başına da bazı zor şeyler yaşamıştı ama bunun ayrıntılarını bilmiyordum ve soracak kadar da h d k değildim.

Ama onun seks kasetini görmüştüm (ikisini de tanımadan önce, dikkatinizi  ekerim) ve ciddi anlamda sapıkça şeylerle ilgilendiğini biliyordum.

Anladığım kadarıyla Bianca'yı söz konusu sapkınlıkla tanıştırmıştı ve bu her ikisi için de i e yarayan bir yaşam tarzı gibi görünüyordu.

Bu d   n ce aklımdan geçerken bile, onun yakasını parmakladığını gördüm, gözleri onunkilerdeydi, ikisi birbirlerine o kadar dalmışlardı ki nerede olduklarını hatırladıklarından bile şüpheliydim.

Bir erkeğin bana böyle, tüm kalbiyle bakması için neler vermezdim.

O gece uyumak için uzandığımda, büyük boş yatağımda, büyük boş evimde, aklım evliliğimde kaldı.

Neden kocamdan daha fazlasını beklememi tim? Böylesine kısır bir evliliğe nasıl razı olmuş ve bu gece tanık olduğum gibi bir şeyi nasıl beklememi tim?

Bulabildiğim tek cevap, bunu hiç görmediğim, böyle bir aşkın kurgudan başka bir şeyde aranabileceğini bilmediğimdi.

Annem ve babam iyi insanlardı, ama kendileri de kısır bir evlilik yaşamışlardı ve onların ayrılığı benim eski sevgilimle olan ayrılığıma göre daha dostane olsa da, aynı derecede kaçınılmazdı.

Birbirlerine olan sevgisizliklerinin, küçüklüğümden beri a k romanlarına olan takıntımın nedeni olduğunu hep biliyordum. On dört. Onların sevgisiz evliliğinin belki de benim evliliğime ilham verdiğini ancak o zaman fark ettim.

Eduard'a razı olan yirmi yaşındaki ben, Tristan'ın Danika'ya gülümsemesi, James'in Bianca'ya bakışı, Stephan'ın üzerine titremesi gibi bir şey görmemiştim.

Javier. Böyle bir aşk fikri beni her zaman cezbetmişti ama benim için sadece bir fikirdi.

Bunun farkına varmak beni zd ama evliliğimden pişmanlık duymam mümkün değildi. Çocuklarım benim her şeyimdi.

Yine de o gece içimde küçük bir değişiklik hissettim, hafif bir kayma, içimdeki kararlılık sertleşti. Bana tapan bir adamdan daha azına razı olacağıma hayatımın sonuna kadar yalnız kalırdım.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

BİRKAÇ HAFTA SONRA

Pazarda Dair ile karşılaştım ve tekrar kahve içmeye gittik. Kolayca sohbet ettik ve birini bu kadar uzun süredir tanıyabildiğime, onunla ilgilenebildiğime ve her karşılaşmada işlerin arkadaşlıkta durduğuna hayret ettim.

Heath'e olanların tam tersiydi.

Bunun iyi olmadığını biliyordum. Dair ile daha ileri bir şeyler yapmak istemeliydim. Bu sağlıklı bir dürtü olurdu, çünkü Dair'in iyi bir adam olduğu ve aramızda bir gelecek potansiyeli olduğu açıktı.

Bunun yerine, evimden birkaç blok ötede kısa bir kucaklaşmayla yollarımızı ayırdığımızda rahatlamıştım.

Bir ara dışarı çıkmaktan, bir ara beni aramaktan ya da ileride bir yerlerde randevu sayılabilecek herhangi bir şey yapmaktan bahsetmediği için hayal kırıklığına uğramalıyım.

Bunun yerine, hayal kırıklığına uğramadığım için hayal kırıklığına uğramakta kararlıyım.

Arkamdan birinin yaklaştığını hissettiğimde neredeyse evime varmıştım.

Kulağımın dibinde çakıllı bir ses "Kimdi o adam?" dediğinde neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

Elim göğsümde, iri gözlerim tedirgin bakışlı Heath'in üzerinde döndüm.

İlk söylediğim şey "Beni korkuttun" oldu. Ama onu gördüğümde hissettiğim ilk şey çok daha utanç vericiydi.

Çok rahatlamıştım. Aramızda her ne oluyorsa, haftalar önceki o çılgın, tutku dolu çılgınlık, bunun tek seferlik bir anlaşma olmasını istemiyordum.

İstediğim şeye odaklanmıyordum. Bunun için çok erkendi. İstemediğim şeyin gerçekleşmemiş olmasından duyduğum rahatlamayla yetinecektim.

"Az önce birlikte olduğun çocukla mı çıkıyorsun?" diye sordu, gözleri yüzümde bir şey arıyormuş gibi geziniyordu, sanki beni bir kitap gibi okuyabiliyordu.

Yapabilir mi?

Tanrım, umarım değildir.

"Um, hayır. O bir arkadaş. Markette karşılaştık ve kahve içmeye çıktık. Senin burada ne işin var?"

"Senin evine gidiyordum."

"Oh." Gülümsedim. Yani tesadüfi bir karşılaşma değildi. O beni tekrar görmek istedi.

Bu konuda ne kadar rahatladığımı ve mutlu olduğum içler acısıydı.

Dudaklarımı yaladım ve gözlerinin ağzıma kaymasını izledim. "Bize geç bir öğle yemeği hazırlayabilirim."

Kendini bir şeye hazırlıyormuş gibi çenesini sıktı. "Öğle yemeği için zamanım olduğunu sanmıyorum."

Nefesim göğsümden kekeleyerek çıktı. Bir kez gözümü kırptım ve o tek göz kırpma bir ışık düğmesi gibiydi. Kendim olmaktan çıkıp, doymak bilmeyen seksi bir yaratığa dönüşmüştüm. "Ne için vaktin var?"

Cevap verme zahmetine bile girmedim, sadece elimi tuttu ve beni çekmeye başladı.

Ben de izin verdim.

Kahretsin, bir kez daha bunu onun için çok kolay hale getirecektim.

Ama onun tedirgin yüzüne bir bakışım beni tedirgin bir bedenle baş başa bırakmıştı. Adam bir bakışıyla beni ıslatabilirdi. Bu bakışın bir kaş çatma olmasının ne kadar çarpık olduğunu anlamamış değildim.

Heath kızgın = Ben tahrik oldum.

Bunun benim için bir şeye dönüşmemesini umuyordum. Üzerime atlamadan önce evime ancak varabildik.

Beni kapıya sıkıştırdı, kollarımı başımın üzerine itti, bir eliyle onları orada tuttu, ağzı benimkine çarptı ve pantolonumu bacaklarımdan aşağı indirmeye başladı.

Acelesi vardı.

Tam orada onunla birlikteydim, karnımda arzu birikiyor, tüm vücudum onun için zonkluyordu.

Titreyen, dikleşmiş meme uçlarım doğrudan ona bakıyordu. Ona yalvarıyorlardı. Tek kelime etmeme gerek yoktu. Onları uzun süre içimde tutabileceğimden şüpheliydim ama buna gerek yoktu. Burada konuşmayı bedenim yapıyordu.

Ten tene temas istiyordum ama o kadar ileri gidemedik.

Beni belden aşağı çıplak bıraktı, kot pantolonunu büyük ve istekli sikini serbest bırakacak kadar aşağı indirdi, prezervatifi taktı ve beni inip kalkan sikinin üzerine oturtmaya başladı.

Hemen sesimi yükselttim. Ağzı benimkini kapattığında bile sessiz kalamadım.

Köpeğin evin içinde bir yerlerde, büyük sakar patileriyle hareket ettiğini, Heath'in durup "Tato, dışarı!" diye havlaması için bize yeterince yaklaştığını duydum.

Sanki köpek onu anlamış gibi, sanki Heath burayı yönetiyormuş gibi, benim kocaman Danua'm yüksek sesle evin içine, köpek kapısından dışarı ve arka bahçeye doğru koşmaya başladı.

Heath'in ağzına doğru inleyerek kalçalarımı çeviriyordum. Hâlâ içeri itiyordu ama yeterince hızlı değildi.

Boştaki eliyle kalçamı sıkıca kavradı ve dilini ağzıma sokarak beni eve doğru itti.

Bir bacağımı kalçasına geçirmiştım ama bu yeterli değildi. Yüksek sesli itirazlarıma aldırmadan çekip gitti.

Uzun süre itiraz etmedim. Avuç içlerimi kapıya bastırarak beni çevirdi. Bacaklarımı ayırdı, iki eliyle kalçalarımı kavradı, beni doğru açığa kaldırdı ve arkamdan delmeye başladı.

Her hamlesinde sert nefesleri kulağıma doluyordu. İkimiz de uzun süre dayanamadık.

Girip çıkan, girip çıkan her mükemmel siniri vurdu.

Orgazmım sanki kendi nabzı atıyormuş gibi geliyor, her sert hamlesiyle içime işliyor, sikiinin amıma her sert darbesiyle büyüyordu.

Boşalırken tırnaklarım kapıya sürtündü.

Eve, köke doğru itti ve kendini orada tuttu.

Birkaç vuruştan sonra, hala içimde seğirirken, elleri kalçalarımından gömleğimin ön düğmelerine gitti, çekiştirerek açtı, birkaç sabırsız çekişle düğmeleri uçurdu. Sütyenimi çözdü, en azından koparmadı ve göğüslerimi avuçladı.

Daha küçük hareketlerle itmeye devam etti, hala kendini içime sağıyor, hala algılanabilir sıçramalarla geliyordu.

Zevkten hıçkırmak istedim, çok iyi hissettirdi, içimden çıkan hıçkırık benzeri sesleri zar zor bastırdım.

Göğüslerimi yoğurdu, kulağıma konuşmak için sırtıma doğru eğildi. "Gitmem gerek," diye mırıldandı boynuma sokularak. "Şimdi."

Ne oluyor lan? Düşündüm de. Evime gelen oydu. Kaçmadan önce burada birkaç dakikadan fazla kalamaz mıydı?

Ve bunun ardından . . . Geçen seferden dolayı çok mu şımarmıştım da bir turdan fazla kalacağını düşünmüştüm?

"Tamam," diye cevap verdim nefesimin yettiği kadarıyla. Başka ne diyebilirdim ki? Kalması için ona yalvarmayacaktım.

Ve yine de çekilmedi, hala içimde o lezzetli küçük hareketleri yapıyordu, hala boynumda nefes alıyordu, vücudu sırtıma yaslanmıştı, hassas göğüslerim hala ellerindeydi.

En azından gitmek istemediğinden emindim. Bu bir şeydi.

Bir lanetle geri çekildi.

Hemen atılmış pantolonuma yöneldim, o yakındaki yarım banyoya girip kıyafetlerini düzeltmeye başlarken ona bakmadım. Hızlı olduğunu fark ettim, her hareketini dinliyordum.

Hoşça kal bile demedi, pislik herif.

Ben arkamı dönmüş, sütyenimi yeniden bağlamaya çalışırken, o kapıdan çıkıp gitti.

Her ne kadar cazip gelse de, gidişini izlemek için ön pencereye gitmedim.

Bunun yerine yarım banyoya geçtim, gözlerim çöp sepetindeki atılmış prezervatifteydi ve onu hemen çıkarmam gerekiyordu. Oğullarımdan biri durup dururken uğrayıp bunu görse çok utanırdım.

Tanrım, diye düşündüm, ona bakarken. Lekesiz, kadınsı yarım banyomda kocaman bir kullanılmış prezervatif olması çok iğrençti. Oda kayısı rengine boyanmıştı ve halının üzerinde çiçekler vardı, Tanrı aşkına.

Gözlerim prezervatifte, kendi kendime güzel bir konuşma yaptım. Neredeyse kendimi ikna etmişim, vücudum hala arzu, tiksinti ve vücudumu her hareket ettirdiğimde Heath'i düşünmeme neden olan lezzetli bir acı karışımıyla gümbürdüyordu.

Bu ben değildim.

Sadece bir adam için kendimi, istediklerimi, doğru ve yanlış olduğunu düşündüğüm şeyleri değiştiremezdim. Görünüşe göre beynimi sikmek için çok yoğun programından birkaç dakikadan fazlasını ayıramayacak kadar genç bir adam.

Moral konuşması/öz ders benim için iyiydi ya da ben öyle sanıyordum.

Bu tür şeyler bana göre değildi. Çok sıradan bir şeydi. Adam sikini içime sokmadan önce bana günümün nasıl geçtiğini bile sormamıştı.

Ve boşalırken, sevdiğim o olağanüstü şeyi yaptıklarında gözlerine bakamamıştım.

O zaman bunun benim için büyük bir fark yarattığını anladım. Fiziksel rahatlama, ne kadar güçlü olursa olsun, benim için yeterli değildi. Ona ne yaptığımı, gözlerini nasıl soğuktan başka bir şeye çevirdiğimi izlemek de bu geçici kaçamağın huzuruma değdiğini hissetmem için gerekliydi.

Öğleden sonra için planladığım tüm verimli çalışmalar pencereden uçup gitmiş gibiydi. Yapacak hiçbir şey yoktu.

Bir şişe şarap açıp kız arkadaşlarımdan birini aramak ve konuşmak dışında bir şey yapamazdım. Serbest meslek sahibi olmanın en büyük avantajlarından biriydi.

"Sonra veda bile etmedi mi? Öylece çekip gitti mi?"
Danika'nın telefondaki sesi açıkça dehşete düşmüştü.

"Öylece çıkıp gitti," diye onayladım.

"Ne göt herif ama," diye mırıldandı. "Ben de geliyorum. Tristan çalışıyor ve ben de senden sadece birkaç dakika uzaktayım. Biraz daha şarap getireyim mi?"

"Stoklarım iyi," dedim alaycı bir ifadeyle. Şarabımı severdim.

Beş dakika geçmeden geldi, hala iş için giyinmişti. Onu eve gelir gelmez yakalamış olmalıyım. Onun da benim gibi olduğunu ve evine girer girmez rahat bir şeyler giydiğini biliyordum.

Ona bir bardak doldurdum ve şarabımızı yudumlamak ve konuşmak için arka verandaya çıktık.

"Ne göt herif," diye tekrarladı, belki de üçüncü kez.

Başımı salladım, bir içki daha aldım. "Yatakta da götün teki mi?"

Buna nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Otoriterdi, evet, ama bir şampiyon gibi am yiyordu.

"Hayır," diye karar verdim sonunda. "Çok agresif, çok güçlü ama önce beni boşaltmak konusunda kesinlikle kararlı."

"Bu da bir şeydir. Yatakta pislik olan erkeklerin temelde umutsuz olduğuna ikna oldum.

Güldüm çünkü doğrudu.

"Yatakta pislik - rehabilite edilmesi imkansız. Genel olarak pislik, kim bilir, muhtemelen bir umut vardır."

Daha çok güldüm. Onu bu yüzden aramıştım. Kız her zaman olduğu gibi söylerdi.

Danika iğnelemeyi çok iyi bilirdi. Bu benim en sevdiğim dillerden biriydi. Alaycılık genine sahip olduğunu keşfettiğim bir insana her zaman daha fazla güvendiğimi fark ettim.

Ruh halimi iyileştirmek için gerekli olduğunu bildiğim pratik ciddiyyetin mükemmel bir dengesiyydi.

DOKUZUNC U BÖLÜM

Yaklaşık bir hafta sonra kapıma geldi. Salı günüydü ve gece saat on birdi.

Kapı çaldığında kim olabileceğini bilmiyordum ama yine de o olduğundan şüphelenmedim bile.

Gözetleme deliğinden baktıktan sonra kapıyı bile açmamak için kısa bir dürtü duydum, ancak diğer, daha güçlü dürtüler galip geldi.

En azından zinciri takılı tuttum ve kalan küçük açıklıktan konuştum.

Kapıyı açtığımda ilk söylediğim şey, "Seni içeri almamam gerektiğini düşünüyorum" oldu.

Kaşları, bunun nereden çıktığına dair hiçbir fikri yokmuş gibi havaya kalktı. "Ne?" diye kestirip attı.

Cevabımı toparlarken gözlerim onun üzerinde gezindi. Kot pantolon ve dar gri bir tişört giymişti. Yenilebilir görünüyordu ve ben hâlâ ona verdiğim tepkiye alışamamıştım.

"Geçen sefer veda etme zahmetine bile girmedin," dedim ona, sesimi olabildiğince soğuklaştırarak, ama yine de normal tonundan yaklaşık on kat daha sıcaktı. "Hatta merhaba bile dediğini sanmıyorum."

Neden bahsettiğime dair hiçbir fikri yokmuş gibi bana baktı.

Sinir bozucu adam.

"Hiçbir kadın seni bunun için zorlamadı, ha?" Alaycı bir şekilde sordum.

Bunu düşünmek bile istemedim. Ama tabii ki düşündüm.

Tanrım, onun yaşındaki kızlar. Ne olduğunu biliyordum. Ondan çok da genç olmayan iki oğlum vardı. Yıllar boyunca kız arkadaşlarıyla konuştum, onlarla konuştum, kendi kuşaklarındaki diğer insanların ebeveynleriyle konuştum. Onun yaşındaki kızlar

hemen hemen her lanet şey için aşağıdaydılar ve erkeklerin bunu elde etmek için çok çalışması gerekmiyordu.

Kim bununla yarışabilir ki? Kim ister ki?

Görünüşe göre ben.

"Ne sorduğunuzdan emin değilim," dedi dikkatle.

Ben de öyle, çünkü cevabımı çoktan almıştım. Bu adam ev terbiyesi almamıştı. Bu fikri hiç düşünmemişti bile. Neden düşünsün ki? Eğer seks istiyorsa, bunu elde etmekte zorlanmadığı açıktı.

"Bak, bunun benim için işe yaradığını sanmıyorum."

Hâlâ fevkalade şaşkın görünüyordu, sanki sorunumun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş gibiydi. "Bunun nesi işe yaramıyor?"

Ona baktım, benimle alay edip etmediğinden emin değildim.

"Demek istediğim, bunun sizin için işe yaraması için neyi değiştirmem gerekiyor?" diye ekledi.

Bu onun için düpedüz kibarlıktı.

Ve o kadar kolay oldu ki, tekrar oynamaya hazırdım.

Lanet olsun.

Kapının zincirini çözdüm ve onu içeri aldım.

"Biraz terbiye," dedim isteksizce, ama yeterince isteksizce değil. "Bazı görgü kurallarını öğrenmen gerekiyor. Temel şeyleri.

Selamlar, vedalar, biraz havadan sudan konuşmalar. Bana bunun sıradan bir seks olmadığını söyleyen bir şey. Bu seni şaşırtabilir, ama ben sıradanlığı pek beceremem."

"Bunun sıradan olduğunu kim söyledi?"

Yine benimle alay edip etmediğini anlayamadım. Ama o zaman da pek şakacı biri olmadığı izlenimini ediniyordum.

Buna ne diyeceğimi bilemedim, ne demek istediğini anlayamadım ve devam ettim. "Daha fazla görgü," diye tekrar vurguladım. "İhtiyacım olan şey bu. Bunu benim için yapabilir misin?"

Saçlarım tutturulmuştu, ağır kütleler gün boyunca dikkatsizce attığım birkaç tokayla sabitlenmişti. Heath, zeki parmaklarıyla saçlarımı tek tek tutturmaya başladı.

Siyah teller omuzlarımın etrafında gevşeyip dalgalanana kadar her birini hatasız bir şekilde buldum.

Her iki eliyle de onu kavradı, yüzümü kendine yaklaştıırken kolları dikkat dağıtıcı bir şekilde büküldü ve benimle yarı yolda buluşmak için eğildi.

"Görgü kuralları. Merhaba. Vedalaşmalar. Küçük konuşmalar." Neden bahsettiğimi gerçekten bilmiyormuş gibi tekrarlardı, ama pislik gibi değil. Daha çok, anlasa da anlamasa da takip etmeye çalışıyormuş gibiydi.

Belki bununla çalışabilirim diye düşündüm.

Büyük bir belki, ama beni hemen yatağa götürmesine izin vermeyecek kadar büyük değil.

Beni soydu, yatağın kenarına oturttu ve kalçalarımın arasına diz çöktü.

Eğildi, cinsel organıma bir nefes kadar yaklaştı ve usulca "Merhaba" dedi.

Gülümsedim, sonra hemen ve hevesle beni yemeye başladığında nefesim kesildi.

Bunu o kadar uzun süre yaptı ki (üç orgazm ve devam ediyor) sonunda onu durdurmak için çabalamak zorunda kaldım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Duracağına dair hiçbir işaret göstermiyordu, sanki sonsuza kadar üzerime inecekmiş ve öngörülebilir bir gelecekte duracağına dair hiçbir işaret yoktu.

Gülümsedi. Evet, soğuk bir gülümsemeydi ama ben bundan hoşlanmaya başlamıştım. "Terbiyeni göster."

Lanet olsun. Beni gerçekten etkilemeye başlamıştı.

Bir daha görüp göremeyeceğimi bilmediğim biri için onu çok sevmişim.

Yatağa tırmandı ve beni yere yatırdı. Bir eliyle bileklerimi tuttu, diğer eliyle saçlarımı kavradı. Kalçalarını kalçalarımın arasına soktu ve beni sikmeye başladı.

Yaparken konuşmaya başladı. Hem de çok. Ve sadece edepsiz konuşmalar değil. Rastgele konuşmalar.

"Ne oluyor lan?" Hava durumuyla ilgili anlamsız bir yorum yaptıktan sonra sordum.

"Havadan sudan konuşuyoruz," diye açıkladı.

Lanet olsun.

Kesinlikle tuhaf biriydi ama ondan kesinlikle hoşlanmıştım. Küfrederek aniden içimden çıktı.

Biraz kıpırdandım ve kendime küfretmemeye çalıştım.
Neden durmuştum?

"Prezervatif takmayı unuttum," diye homurdanarak pantolonuna uzandı.

Kahretsin. İkimiz de unutmuşuz. Bu nasıl olmuştu? En azından içime çıplak girmemişti.

Yine de bunu kaçırdığıma inanamadım. Biraz ayıltıcıydı.

Sarındı ve bana tekrar bindi. Saatlerce kaldı ama gece boyunca değil.

En azından bu sefer vedalaştı, yine de keşke vedalaşmasaydı diye düşündüm.

Kalçamı ve omzumu sallayan büyük eller beni uyandırdı.

Üzerimde beliren korkutucu Heath'e göz kırparak uyandım.

"Gitmem gerek," dedi huysuzca.

Ellerinin altında huzursuzca kıpırdanarak bir nefes verdim.
"Tamam."

"Giderken veda etmem gerektiğini söylemiştin. Bu bir veda."

Gözlerimi kapattım ve başımı salladım. Görünüşe göre gerçekçi bir adamdı.

Yine de hareket etmedi, uzun süre bana baktı.

"Buraya gelmemem gerekiyordu," dedi sonunda, her kelime boğazından çıkmak için savaşıyormuş gibi geliyordu.
"Bir işin ortasındayım, dikkatimi dağıtamayacağım bir şey..."

Bu her ne demekse.

"Dikkatimi dağıtıyorsun," diye devam etti.

Nedendir bilinmez, bu hoşuma gitti. Hem de çok.

"Gitmek istediğim için gitmiyorum. Gitmem gerekiyor. Yasal olarak. Kendimi açıklamaktan nefret ediyorum. Herhangi birine. Ama şuna inanın: Eğer daha fazla kalabilseydim, kalırdım. Tamam mı?"

Bana neredeyse hiçbir şey söylememiştii, hiçbir cevap vermemiştii, bana borçlu olduğundan değil, her şey düşünüldüğünde, ama söylediği az şeyi takdir ettim. Saçmalık olsun ya da olmasın, beni rahatlatmak için zaman ayırması, eğer yapabilseydi benimle daha fazla zaman geçireceğini söylemesi hoşuma gitmişti.

"Tamam," diye fısıldadım karanlıkta ona.

Geri çekilmeye başladı. Elimi geri çekilen bileğine koyarak onu durdurdum. "Seni tekrar göreceğim miyim?" Kelimeleri içimden söküp atarak sordum.

Küfretti ve eğildi, ağzımı kabaca aldı, elleri yumuşak çarşaf larımı yukarı çekip vücuduma sardı. Beni içine soktu. Bu hassas hareketten ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum ama hoşuma gitmişti. Hem de çok.

Çok sevdim.

"Bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa söyleyeceksin," dedi şifreli bir şekilde ve geldiğinden daha hızlı gitti.

Tanrım, kenarları sertti. Neden onu bu kadar çok sevdim ki?

Medeniyetsizdi.

Kaba.

Görgüsüz.

Ve garip bir şekilde, biraz tatlı.

ONUNCU BÖLÜM

Banyoda ıslanıyordum, kırmızı şarap kadehi elimde gevşekçe duruyordu ve küvetin kenarında gelişigüzel dengelenmişti.

Saat akşam sekizdi ve bir iş gezisinden dönmüştüm. Los Angeles'tan 30 dakika önce.

Nedenini bile söyleyemezdim ama yolculuk benim için stresliydi ve eve döndüğüm için ne kadar rahatladığımı fark etmek biraz gecikmiş bir şok oldu. Yani, seyahat etmeye alışık değildim ve sadece birkaç günlüğüne gitmiştim. Neredeyse her zaman iş için ayda birkaç kez Los Angeles'a giderdim. Bu benim için normaldi.

Bir moda dergisi için huysuz bir süper modelle uğraşmayı gerektiren bir editoryal yayına gitmiştim.

Belki de tüm bastırılmış gerginliğim buradan geliyordu?

Ben öyle düşünmemiştim. Birçok primadonna ile uğraşmışım. Bu tür şeyler beni hiç etkilemezdi.

Neydi o zaman?

Vücudum sımsıkı sarılmıştı, çenem sertleşmiş, dudaklarım büzülmüş, omuzlarım kaskatı kesilmişti. Bugün şaraptan önce birkaç kez ellerime bakmış, onları gergin küçük yumruklar halinde bulduğumda hep şaşırmışım.

Yumruklar gitmişti ve geri kalanını bildiğim en iyi şekilde açmaya çalışıyordum.

Tek elimde tutması daha kolay olduğu için telefonumda okuyordum, en sevdiğim iki şeyi aynı anda yapmak için mükemmel bir düzenleme.

Şarap içmek ve kitap yutmak.

Hayatım boyunca hevesli bir okuyucuydum. Tek bir türe bağlı kalmadım. Aslında, hepsi bir arada olmasa da her şeyi okudum. Evrelerden geçtim. Son evremde

Belki dört ay süren bir Gerçek Polisiye evresi oldu. Bu, arkadaşım Dair'in romanlarını okuduğumda başlamış ve romanlarının gevşek bir şekilde dayandığı suçları ele alan her kurgusal olmayan kitabı bulup okumama dönüşmüştü.

Bu aşama birkaç hafta önce sona ermişti ve ben en sevdiğim türe geri dönmüştüm. Eski sadık, beni bunalımdan çıkarması garanti.

Romantik.

İyi bir aşk hikayesinden kim hoşlanmaz ki? Son zamanlarda onları birbiri ardına yutuyordum, uyku feda ediliyor, iş ihmal ediliyordu, ama bir şekilde her zaman iyi bir kitap için buna değdiğini hissediyordum.

Tam şarabımı yudumlarken evin içinde bir yerde, mutfak civarında bir ses duydum. Çok sıradan bir şeydi, kapı gıcirtısı gibi.

Kaşlarım birbirine çatıldı. Oğullarımdan biri olabilir ya da 'Tato sessizce hareket edemeyecek kadar büyüktü.

Yatak odamın ve banyonun kapılarını açık bıraktığım için kısa süreli bir pişmanlık yaşadım. Bunu yapmıştım çünkü aksi takdirde Tato, onu hangi tarafa koyarsam koyayım kapalı kapıda mızızlanıyordu.

Eğer benimle kapalı kalırsa, her zaman dışarı çıkıp köpeklik işini yapması gerekirdi. Eğer dışarıda kilitli kalırsa, benim arkadaşlığımdan mahrum kaldığını hissedirdi. Kapı açıkken, genellikle yakınlarda bir yere park eder, bir istiridye kadar mutlu olurdu.

Her iki oğlumun da yatak odama ya da banyoma habersizce girmeyeceklerini bildiklerinden emindim ama yine de güvende olmak için kapıyı kapatmak üzere büyük banyoya doğru damlayarak ilerlememin iyi bir fikir olacağına karar verdim.

Küvetimin etrafında mumlar ve dekoratif eşyalar için mükemmel olan büyük bir çıkıntı vardı. Telefonum için bir köşesine katlanmış kuru bir el havlumu vardı ve onu oraya koydum. Sırada şarap bardağım vardı ama büyük, sessiz bir beden banyomu doldurunca

kapı aralığında, yanlış hesapladım ve tam da yanlışlıkla banyonun kenarına çarptım.

Temas ettiği anda paramparça oldu ve göğsümün üzerine büyük cam parçaları ve sağlıklı bir porsiyon koyu kırmızı sıvı yağdı.

Yine de az önce yaptığım dağınıklıktan çok kapıdaki tanıdık figür dikkatimi dağıtmıştı.

İçeri nasıl girmiş?

"Evime nasıl girdin sen?" Heath'e sordum, onun mahremiyetimi ihlal ettiğini görünce daha çok mu telaşlanmıştım, yoksa yine geri döndüğü için rahatlamış mıydım, emin değildim.

Rahatlamıştım, diye düşündüm, gözlerim vücudunda geziniyordu. Her zamanki kot/tişört kombinasyonu her zamanki gibi harika görünüyordu.

Gözleri kırık camın olduğu elimdeydi.

Kahretsin, diye düşündüm, kendime bakarak. Duyduğum şu kırılmayan şarap bardaklarından almam gerekiyordu. Kızlar gecesine ev sahipliği yapan arkadaşım Bev'de birkaç tane vardı ve işe yarıyor gibiydiler. Ben de kendime birkaç tane almak istiyordum ama bu kesinlikle beni bir yan not olmaktan çıkarıp harekete geçirdi.

"Zili çalmayı denedim ama cevap vermediniz, ben de arka kapıyı kontrol ettim. Kilitli değildi."

Buna inanamadım. Arka kapıyı açık mı bırakmışım? Vegas'ta yaşıyordum. Daha iyi bilirdim. Benim için ne kadar aptalca, karakterime aykırı bir şeydi.

Saf benliğim sırf o söylediği için buna inandı.

"Kimildama," diye ekledi, sesi sertti, normal sesi değildi.

Kaba ama kızgın gibiydi.

Otoriter ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu ve ben de öylece oturup kıpırdamadan yaklaşmasını izledim.

Küvetin yanına çömeldi ve hâlâ sağlam olan sapı elimden almak için bana doğru uzandı. Telefonumun yanındaki çıkıntıya koydu.

Aynı el, şarabın ve birkaç büyük cam parçasının tenime yapıştığı göğsüme doğru hareket etti.

Çok nazik bir şekilde bardağı aldı.

"Siktir," diye homurdandı.

Aşağıya baktım. Ufacık bir kesikti ama keskin parçalardan biri kanamıştı.

Hiçbir uyarıda bulunmadan aniden beni kollarımın altından yakaladı ve banyodan dışarı çıkardı.

Beni makyaj masamın hemen önündeki pelüş halıya oturturken gözlerim yüzüne kaydı.

Yere küçük bir sel damlıyordu, bunun bir kısmı kırmızı şaraptı ve havlumu küvetten ulaşabileceğim bir rafa astığım yere baktım. Ama şimdi ulaşamıyordu.

"Bana bir havlu uzatabilir misin?" Ona işaret ederek sordum.

Sanki duymamış gibiydi, gözleri göğsümdeydi. Islak ve kırmızıydı, hem şarap hem de biraz kan vardı.

Bana havlu vermedi. Onun yerine eğildi ve şarapla kaplı meme ucumu emmeye başladı.

"Oh," dudaklarımdan kaçtı. Yüksek perdeden, muhtaç bir ifadeydi.

Ellerim başına gitti, parmaklarım onu kendime bağlamak için saçlarının arasından geçti.

Buna bir saniye bile izin vermedi, parmak eklemlerimi kendi parmak eklemleriyle kapattı, ellerimi uzağa ve arkama itti, tezgahı avuçlarımda tutana kadar bileklerimi çevirdi.

Sadece emmeye devam etti, şarabı yalayarak uzaklaştırdı, sesi beni çılgına çevirdi, beni yalayarak temizlemenin basit eylemine olan açlığını anlatma şekli.

Ve çok titizdi. Şaraptan eser kalmadıktan sonra bile devam etti, sanki meze değil de ana yemekmiş gibi göğüslerimle ziyafet çekti.

Çalışırken elleri benimkilerin üzerinde kaldı, onları oldukları yerde tuttu. Kıvranıyordum, daha fazlasına ihtiyacım vardı, onun ellerine, benim ellerime ve sadece daha fazlasına.

Sonunda onları çekmeme izin verdi ve ben de onları göğüslerimi birleştirmek için kullandım, onun için tuttum ve yüzüne doğru ittim.

İnledi, bedenini uzak tutmasına rağmen elleri kalçalarıma gitti.

"Sanırım karnımda hâlâ biraz şarap var," dedim ona nefes nefese.

Dizlerinin üzerine çöktü, gözlerini benimkilere dikti.

Ağzını göbeğime dayadı ve bir süre orayı yaladı.

Onu izledim, hâlâ kendimi okşuyordum. Bir bacağıma omzuna atmak istedim ama bu dürtümü zar zor dizginledim.

Başını kaldırıp bana baktı. "Aldım mı?" Başımı salladım ama "Sanırım daha aşağıya damladı" dedim.

Bu bana hınzır bir gülümseme kazandırdı. Gözleri hâlâ yoğuran ellerimde tuttuğum göğüslerime kaydı.

"Ellerini orada tut," dedi ve işine geri döndü, daha aşağısını yaladı ve bu konuda titiz davrandı.

Kalçalarımın arasına girdiğinde, dökülen şarabın son damlasına kadar çıkarma görevini hâlâ sürdürüyor gibiydi.

Her şeyi aldığından oldukça emindim, ama onu geri tutmayacaktım.

Bu düşünce aklımın ucundan bile geçmedi.

Enseleri kalçalarıma sürtünüyor, burnu ısrarla klitorisime bastırıyor, dili seksime doğru kıvrılıyor, sanki hâlâ o kararlı şarap avındaymış gibi yavaş ve kasıtlı hareketlerle yalıyordu.

Tezgâha yaslanıp tünemek zorunda kaldım, o devam ederken ellerimi arkaya atıp destek aldım.

Bacaklarımı omuzlarına çekti ve topuklarımı sırtına sertçe vurarak işe koyuldu.

Geri çekilip bana bakmadan önce iki kez boşaldım.

Dudağımı ısırdım, yüzünün alt yarısının ne kadar ıslak olduğunu görünce kızarmamaya çalıştım.

"Hepsini aldım mı?" diye sordu.

Başımı salladım, hâlâ nefes almaya çalışıyordum.

Göğsümdeki küçük kesiğin hâlâ kanamakta olduğunu ancak ayağa kalkıp onunla ilgilenmeye başladığında fark ettim. O küçük kesikle sanki çok önemliymiş gibi ilgilenmesi, kanama durana kadar bir mendil tutması gerçekten çok tatlıydı.

"Küvetindeki bardağı temizleyeceğim," dedi bana.
"Neden gidip kendine bir porsiyon şarap daha hazırlamıyorsun?"

Titreyen bacaklarımın üzerinde bornozumu kaptığım gibi mutfağa yöneldim. "Bir bardak ister misin?" Sonradan aklıma gelen bir soruyla ona dönüp baktım.

"Um, hayır. Şarap içen bir adama benziyor muyum?" diye sordu.

Ben güldüm, o da gülümsedi.

Bana katıldığında mutfağın hemen dışındaki küçük yemek odamda oturuyordum ama oturmadı.

"Bunun senin için işe yaraması için yapmam gereken bir şey var mı?" diye sordu aniden.

Sadece ona baktım. Sürekli beklenmedik biriydi. Ondan çıkan neredeyse her şey benim için sürpriz oldu.

"Doğru yapmadığım herhangi bir şey" diye açıkladı.

Ona gülümsedim, göğsüm çok rahat bir şekilde ısındı, Sanki aramızdaki bu şey normal bir şeymiş gibi, hatta romantik bir şeymiş gibi.

"Bana tatlı bir şey söyle," dedim ona, şakacı hissederek.

Beni çok ciddi bir şekilde inceledi, sanki o anda tamamen ciddi olmadığım aklına bile gelmemişti.

Flört etmek onun için yabancı bir kavramdı.

"Sen huzurlu bir kadınsın," dedi, her kelimeyi çok dikkatli söyledi. Sanki özel bir anlamları varmış gibi.

Gözlerimi kırptım, uzun ve yavaş, kirpiklerim balla kaplanmış gibi birbirinden ayrılıyordu.

Bu açıklamadan ne anlam çıkaracağıma karar vermeye çalışıyordum.

Huzurlu kulağa sıkıcıya çok yakın geliyor, diye düşünüyordum.

"Demek istediğim, bana huzur veriyorsunuz ... bana huzur veriyorsunuz. İster inanın ister inanmayın, bu benim çok yumuşak bir versiyonum.

Ona baktım. "Ciddi misin sen?" İçtenlikle ciddi olduğunu düşünmüyordum.

"Evet. Korkutucu, değil mi?"

Dürüst olmak gerekirse, bu biraz korkutucuydu, çünkü onu daha önce hiç yumuşaklığa yaklaşıırken görmemiştim. Onu hiç bu kadar yoğun görmemiştim.

Onu tam hızda görmekten nefret ediyorum. Eyvah.

Sonra aklım az önce söylediği şeye ve bunun benimle nasıl ilgili olduğuna gitti.

Vay canına. Gerçekten tatlı bir şey bulmuştu.

Her zaman çok soğuk olan gözleri bir şekilde beni tepeden tırnağa ısıtacak kelimeleri bulmuştu.

Sabahın erken saatlerinde benimle işi bittiğinde geceyi burada geçirmiş olabileceğini düşündüm ama emin değildim çünkü yatağında benimle birlikte uyumadığından emindim. Böyle bir şeyi fark ederdim.

Onun yerine, başka bir odada, belki de kanepemde kamp kurduğundan şüphelendim. O şeye bakarak neden şüphelendiğimi söyleyemezdim. Yastıkların hiçbiri yerinde değildi ama bu önemli değildi. Eşyaları nasıl bulduysa öyle bırakan bir tipti.

Onu bir an bile rahatlarken görmemiştim. Ben oturmuş şarabımı içerken bile o ayakta durur, volta atar, beklerdi. Asla kıpırdamadan durmuyor ve sadece uyumak ya da dinlenmekle uzaktan yakından ilgisi olmayan aktiviteler için uzanıyordu.

Her iki şekilde de, sabah uyandığımda gitmişti.

Şunu da belirtmek gerekir ki, sıradan seks bana gayet uygun olabilirdi. Bunu asla bilemeyeceğim. Heath bunu deneyebileceğim bir adam değildi. O benim her bir sıcak düğmemi vurdu.

ONBİRİN Cİ BÖLÜM

Kapıyı kapatıp kilitledim ve bir süre orada oyalandım.
Ne garip bir geceydi. Ne garip bir öpücük.

Çok garip bir şeydi.

Arkadaşım Dair ile bir randevuya çıkmıştım. Bir süredir flört ediyorduk ama ikimiz de o kadar meşgul ve tereddütlüydük ki bir yere varamamıştık. Sonra birdenbire beni aradı ve gerçek bir randevuya çıkmak istediğini söyledi. Onu geri çevirmek için iyi bir neden düşünemedim ve gittim.

Dair'dan gerçekten hoşlanıyordum, istemem gereken türden bir adam olduğunu biliyordum ama kalbim bu işte değildi.

Belki de henüz hayatıma devam etmeye hazır değildim. Boşanalı bir yıldan fazla olmuştu ama uzun ve çirkin bir evlilikti.

Bir de bazen sevgilimle ilgili küçük bir mesele vardı. Ama bu durum hayatıma devam etmekle değil, daha çok kurtulmakla ilgiliydi, ya da kendime öyle söyledim.

"O da neydi?" diye bağırdı derin, ısırgan bir ses oturma odamın karanlığından.

Elbette kim olduğunu hemen anladım ama yine de bir adım kadar sıçradım.

Şeytanı düşün.

"Sen," dedim, artık nefesim kesilmişti, kalp atışlarım bu üç sert kelimeyle korkudan daha fazla hızlanmıştı.

"Ben," diye kabul etti. "Buraya gel." Onu dinlememeliydim.

Bir ışık yakmalı ve evime neden girdiğini öğrenmek istemeliydim. Ona "Bu sefer kapı kilitli değil miydi?" diye sormalıydim. Çünkü tabii ki kilitli değildi.

Ama o kaba, bar kavgacısı sesi duyduğumda hatırlayabildiğim tek şey, zihnimde o kadar keskin kalan bir zevkti ki, sadece anısı bile tüm vücudumu karıncalandırıyordu.

Yavaşça oturduğu sandalyeye doğru ilerledim, ön taraftaki sokak lambalarının loş ışığında gölgeli figürünü seçebiliyordum.

Beni kalçalarımın tutup iki kolumu da bileklerimden arkamda tutarak üzerine oturttuğunda utanç verici bir çığlık attım.

Tanrım, çok hızlıydı.

Hain bedenimin onun hızıyla ilgili hatırlayabildiği tek şey, içime girerken kalçalarının ne kadar hızlı hareket ettiğiydi.

"Şimdi de onu mu öpüyorsun?" diye sordu bana, sesi alçak ve acımasızdı.

Yutkundum, sonra gergin bir şekilde dudaklarımı yaladım.

Korku ve arzu arasında bir yerde sıkışıp kalmıştım. Onun tehlikeli olduğunu biliyordum, vücudumdaki her hücre bunu biliyordu, ama bu lanet olası libidomu caydıracak bir şey gibi görünmüyordu.

"Haftalardır senden haber alamıyorum," dedim kararlı bir şekilde, ses tonum ağlamaklı olmaktan ziyade gerçekçiydi. "İstediğin gibi gelip gidiyorsun, beynimi sikip atıyorsun ve ben hâlâ uyurken çekip gidiyorsun. Neden başka insanlarla görüşmeyeyim ki?"

"Artık onunla çıkma. Ve eğer seni bir daha verandanda bir adamla öpüşürken yakalarsam, seni şimdiden uyarıyorum, onunla ilişim bittiğinde yüzünü pek sevmeyeceksin."

"Bana ne yapacağımı söylemeye hakkın yok," dedim ona sertçe, vücudum titrerken bile. "Seni tanımıyorum bile ve nereye kaybolduğunu kesinlikle bilmiyorum."

"Şehir dışındaydım," dedi asık suratlı bir ses tonuyla. "Geri döndüm.

Ve beni yeterince iyi tanıyorsun. Bu gecenin nasıl biteceğini bilecek kadar."

Her kelimesinde beni kızdırdığı için ona karşı kısa bir süre mücadele ettim, ancak bu sadece beni daha da

sorun, vücudumun her hareketinde onun bariz ereksiyonuna sürtünmemdi.

"Ben de seni özledim şekerim," diye mırıldandı, yüzümü kendine yaklaştırarak.

Dişlerimi sıktım, onun bu tavrına sinirlenmiştim ve vücudumun buna giderek artan tepkisine daha da sinirlenmiştim. "Gerçekten mi?" Ses tonumda alaycı bir ısırıkla kibirli bir şekilde sordum.

"Gerçekten. Senin için zor bir gece olacak. Verandadaki o küçük öpücük beni çok kızdırdı, bu yüzden sistemimden atmam gereken bazı hayal kırıklıkları var. Ama önce ağzını yıkamanı istiyorum.

Kim olduğunu sanıyor da bana ne yapacağımı söylüyor? Eğer bir şey varsa, tam tersi olmalı.

Onun annesi olacak yaşıyordum.

Beni ayağa kaldırdı ve ben de dengesiz bacaklarımın üzerinde geri çekildim.

Banyoya gittim, dişlerimi fırçalamak için lavabonun üzerine eğildim ama bunun adil olduğunu düşündüğüm için. Başka bir kadını öpüyor olsaydı onun da aynısını yapmasını isterdim.

Uzun saçlarımı kavrayıp bileğine bir, iki kez dolayarak sertleşmiş aletini kıcıma çarptırdığında gözlerim yerinden fırladı.

"Dair'ı o şekilde öpmenin ne kadar berbat bir şey olduğunu tahmin bile edemezsin."

Diş macunumu tükürerek aynadaki yansımasına göz kırptım. İçimden bir ürperti geçti. Korku.

"Onun adını nereden biliyorsun?" Nefes nefese kaldım.

Bana soğuk gülümsemelerinden birini verdi, gözleri korkutucuydu, arkamdan bana sürtünmeye devam ederken bile.

"Senin ve hayatın hakkında pek çok şey biliyorum, Lourdes. Ve benim hakkımda bilmen gereken bir şey var."

Sormak istemedim, bilmek istemedim. Şu anda beni gerçekten korkutuyordu. Ama öyle görünüyordu. "Ne?"

"Beni kızdırmak akıllıca değil." Boştaki elini bana doğru uzattı ve kaba bir şekilde cinsel organımı avuçladı. "Bu benim. Daha çok gidecek

Bunu sorgulamayı bırakırsanız ilgili tüm taraflar için daha iyi olur."

Vücudum zonkluyordu ama bu o anda istemediğim bir dikkat dağınıklığıydı. Odaklanmak istiyordum. Böyle bir şey söyleyip kendini açıklamama hakkı yoktu.

"Nasıl?" Sesim boğuk bir fısıltı gibiydi ama kelimeyi çıkarabildim.

"Bunun neresi akılsızlık?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdim, sesim güçlenerek. "Hayatımla ilgili 'pek çok şeyi' nereden biliyorsun? Onun adını nereden biliyorsun?"

"Sana güvenlikte çalıştığımı söyledim." Durakladı. Parmakları hareket etmeyi, sürtünmeyi, okşamayı hiç bırakmadı. "İşimin bir parçası," daha uzun bir duraklama, "görebileceğim herkesi," en uzun duraklama, "incelemek. Ayrıca onların görüşebileceği kişileri de."

Bunu düşündüm ya da düşünmeye çalıştım. Parmağını içime soktu, ama ben yine de ona söyleyebildim, sesim olabildiğince sertti ve içinde bir titreme vardı. "Bu benim için iyi değil. Bir daha yapma. Bu mahremiyetimi ihlal ediyor."

Parmağını çekti, iki büyük eli de kalçalarımaya gitti.

Bunun için bana oldukça korkutucu bir bakış attı.

Bunun beni daha çok korkutması gerektiğini biliyordum. Tüm bunlar yapmalıydı.

Peki neden olmadı?

Karasevdanın ihtiyatın önüne geçebileceğini anlamaya başlamıştım. Böyle bir şehvet içgüdülerimi bastırıyor, onları bulanık ve uzak kılıyordu. Onları dikkate almak şöyle dursun, onlara odaklanamıyordum bile.

Heath benim için çok dikkat dağıtıcıydı. Şu anda bile, kızgın olduğumda ve ondan biraz korktuğumda, odaklanabildiğim tek şey onun bana nasıl tepki verdiğiydi.

Fark etmeye başladığım, ne kadar sinirli olduğunu gösteren küçük işaretleri vardı.

Burun delikleri açılıyor. Dişlerini sıkması ve ardından çenesini esnetmesi oldukça normaldi. Ama bu gece, daha önce hiç görmediğim kadar sinirliyken, bunların hepsini yapıyordu ve alt dudağını ısırmaktan kendini alamıyordu.

Ne kadar sapkınca olsa da, kendime rağmen, bir parçam bunu sevdi. Çok sıcaktı.

"Bak sana ne diyeceğim," dedi yumuşak bir hırıltıyla ve bir şekilde neredeyse bir mırıltı olmayı başardı. "Söylediklerime kulak ver. Dair'dan uzak dur, ben de artık senin işine burnumu sokmayayım."

"Özellikle o mu?" Şaşkınlıkla sordum. Özellikle Dair ile bir sorunu mu vardı? Yoksa bu kıskançlık daha genel bir şey miydi?

Eğer ikincisi olsaydı egom için çok daha iyi olurdu.

"Özellikle o. Ondan uzak dur, tamam mı?" Görünüşe göre değilmiş.

"Beni gerçekten gözetlemen doğru değil miydi?" Soruyu zar zor söyleyebildim.

Kafamdaki düşünce çizgisini zar zor koruyabildim. Ellerinden biri saçlarımı kavrayıp çekerken, diğeri tekrar seksime doğru uzandı. İki büyük parmağını içime soktu, sert bir ritimle sokup çıkarıyordu.

Dikkatimi dağıtıyordu, kasıtlı olarak, pervasızca.

Ve lanet olsun, işe yarıyordu.

Az önce öğrendiğim şey frenler olmalıydı.

İlgi çekici bir adamla kafadan kontak bir adam arasındaki farkı bilecek yaşıyordum.

"Üzgünsün," diye belirtti. Bunu söyleme şekli, ses tonundaki bir şey, bana bunu beklemediğini söyledi, sanki gözetlendiğim için üzülmem tamamen sol alanın dışındaymış gibi.

"Sen delisin, bunu biliyor musun?" Yansımasına tükürdüm.

Karşı çıkmadı, onun yerine eğildi ve dudaklarını enseme koydu. "En azını söylemek gerekirse," diye mırıldandı.

Cildim.

"Dinle," diye gürledi sesi içime doğru. "Senin peşinden ilk geldiğimde bunun ne olduğunu bilmiyordum. Bunun ne olduğunu hâlâ bilmiyorum ama seni önemsiyorum. Berbat durumdayım. Büyük ölçüde.

Bazı sorunlarım var, zihinsel sorunlarım, topluma uyum sağlama konusunda ciddi sorunlarım var ve bunun çok iyi farkındayım. Alışkanlık olarak yaptığım, sosyal olarak kabul edilemez şeyler var. Evet, seni takip ettim. Senin hakkında bilmem gerekenden fazlasını biliyorum. Kendimce sebeplerim vardı ama nasıl görüldüğünü anlıyorum. Kötü görünüyor. Ve eğer sana tüm gerçeği söyleyebilseydim, muhtemelen düşündüğünden daha da kötü görünürdü.

Ama bir şeyi bilmeni istiyorum ve bu gerçek. Sana asla zarar vermem. Gücüm yetseydi, sana zarar gelmesini engellemek için her şeyi yapardım."

"Seninle ne yapacağımı bilmiyorum," diye soluk soluğa kaldım. Kendime rağmen bu savaşı kaybediyordum. Sadece parmaklarıyla beni bu kadar hızlı boşaltabilmesi utanç vericiydi.

Eli vücudumda gezinerek ağrıyan bir göğsümü kavradı. Meme ucumu parmakladı, etrafındaki hassas eti yoğurdu ve çimdikledi.

Boynumla omzum arasındaki eti ısırmadan hemen önce sesi tenimde gümbürdüyordu: "Seni tahmin yürütmek zorunda bırakmayacağım."

Nefesim kesildi ve sırtımı eğerek boşaldım.

Ne oluyor be? Kendi kendime düşündüm, gözlerim tezgahın kenarına tutunan ellerimdeydi.

İçime girdiğinde hâlâ nefesimi tutuyordum. Yansımamıza baktım, kısa, sert itişlerle hareket etmeye başlarken eğilmiş başının üstünü izledim, her itişte daha derine giriyordu.

Sonunda eve çarptı, geri çekildi, sonra tekrar çarptı.

Başımı saçlarımdan geriye çekti ve beni ciddi bir şekilde sikmeye başladı.

İşte o zaman başını kaldırdı, gözlerimle buluştu ve hala çok kızgın olduğunu fark ettim.

Beni aldığında kaynıyordu.
Hırlıyordu. Tam anlamıyla.
Hırlıyordu. O anda neredeyse
boşalıyordum.

Bunun sapıkça olduğunu biliyordum, beni de onunla
birlikte siktiğini biliyordum.

Ama hoşuma gitti. Bunu ona yapmamı, onun da benim
kadar bu işe kendini kaptırmasını çok sevmiştim.

Bir dizi sert itişten sonra aklımı kaçıırıyordum. Tekrar
boşalırken dizlerimin bükülmesini zor engelliyordum.
Sert.

Bu kadar zor olması korkutucuydu. Kendimi tamamen
kaybetmiştim, neye üzüldüğümü bile unutmuştum.
Arkamdaki, içimdeki, titreyen bedenimin her santimetresine
sahip olan adam dışında her şeyi unuttum.

Geldiğinde gözleri aynada benimkileri yakaladı ve her
şeyi çok daha kötü hale getirdi.

Olamaz. Asla olmaz.

Bu psikopata aşık olmamın imkanı yoktu. Var
mıydı?

Ya da asıl soru, ona nasıl aşık olmuşum?

Onu tanıımıyordum bile. Sanal bir yabancıydı. Tahmin
edilemez biriydi. Tam bir gizem.

Ve bunların hiçbiri önemli görünmüyordu. Bu konuda
kendime yalan söyleyemezdim. Burada bedenimden daha
fazlası söz konusuydu.

Düşündüm ki, bu onun tatlı tarafını gördüğüm küçük
anlardı. Her indiğinde bana hayretle bakan yanını.

Yanağımın yan tarafını öpmek için eğilmeden hemen önce
yansımama hoyratça "Benim," dedi. "Sen benimsin, anlıyor
musun?"

İnledim. Bana yaptığı buydu. Sözlerimi elimden aldı ve beni
titreyen bir karmaşaya dönüştürdü.

Bunu evet olarak kabul etti, yavaşça içimden çekildi, ağzı
yanağımdan boynuma, omzuma doğru ilerledi ve omurgamı
okşadı.

Ve sonra kollarımdaydım, beni yatağı taşıırken göğsüne sarılmıştım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Az önce ilk kavgamızı mı ettik?" Çok çok sonra ona sordum.

Yatakta yatıyordum, çıplaktım, iyice dinlenmiştim ve o benimle yatakta olmasa da ilk kez geceyi burada geçirmişti.

Sanki uyumak yerine beni bekliyormuş gibi giyinmiş bir halde odamın etrafında dolanıyordu.

"Eğer yaptıysak, sanırım ben kazandım." Ses tonu alaycıydı. Bu beni rahatsız etti. Kibirli piç. Ama doğruydı.

Eğer yatak odasında kavga edecek olsaydık. kaybetmek.

"Biliyor musun, tam bir baş belası olabiliyorsun?" Ses tonum olması gerektiği kadar sert değildi.

Bundan çok hoşlandı. Gözlerindeki şeytani ışıktan ve sesinin tonundan bunu anlayabiliyordum, "Sanırım bu her şeyi hafife almak olur. Tatlım, ben senin en kötü kâbusunum."

Ha. Gerçek bu değil miydi?

Kalktım, giyindim ve bize kahvaltı hazırladım.

Heath yemeği beklerken yemek odamın etrafında volta atıyordu.

Geçmişi düşünmeye ve onu daha önce otururken görüp görmediğimi hatırlamaya çalışıyordum. Aklıma hiçbir şey gelmedi.

"Dün gece uyudun mu?" Ona seslendim.

Volta atmayı bırakıp mutfağın birkaç adım ötesinde durdu.

"Evet. Herkesin uykuya ihtiyacı vardır, Lourdes."

Ona bir bakış attım. "Ben dün gece sekiz saat uyudum. Sen ne kadar uyudun?" Sivri bir soruydu. Cevabı bildiğimden oldukça emindim.

"Takip etmedim."

"Tahmin et," diye dürttüm.

"Belki iki saat."

Onu azarlamak istedim ama annesi olmadığımın da farkındaydım. "Bu hiç kimse için yeterli bir uyku değil, Heath."

"Bu benim için yeterli."

Bunu düşündüm. "Nerede uyudun?" "Senin kanepende. Oturma odasında."

"Neden benimle aynı yatakta yatmadın?"

"Düşünceli davranıyordum. İnan bana, sana bir iyilik yaptım."

Bunun onun için hassas bir konu olduğu çok açıktı, bu yüzden sadece "Bu konuda konuşmak istersen bana haber ver" dedim ve sonra konuyu kapattım.

Ama (onun için) konuşkan bir ruh hali içindeyken daha fazla kurcalamaya karar verdim.

"Bana aileden bahset," diye denedim.

Tekrar volta atmaya başladı. "Anlatacak pek bir şey yok. Pek çoğumuz kalmadı. Peki ya siz?"

Teslimiyetle iç çektim, gerçi soruyu bana yöneltmesini bekliyordum. Ama bu kadar çabuk değil. "Ben tek çocuğum ve annemle babam ben yirmili yaşlarımda başındayken boşandılar. Geniş bir ailem var ama çoğu hâlâ Avrupa'da yaşıyor."

"Ailen nerede yaşıyor?"

"Babam Lyon, Fransa'da yaşıyor. Orada da ölecek, garanti ederim. Bir restoran işletiyor. Aslında dünyaca ünlü bir şef. Eğer haute cuisine'e önem verseydiniz, etkilenirdiniz. Annem Amerika'da yaşıyor. Florida'da. Gerçi bu oldukça yeni bir gelişme. O İspanya'da büyüdü ve ikisi de beni Fransa'da yetiştirdi."

"Nasıldı?" "Lyon'da büyümek?" Başını salladı.

Bunu düşündüm. "Aslında oldukça şaşırtıcıydı. Şikayet edebileceğim çok az şey var. İkisiyle de hâlâ çok yakınım. Çocukları yılda en az iki kez her ikisini de ziyarete götürüyorum. Peki ya senin ailen? Nerede yaşıyorlar?"

"Ben küçükken ölmüşler."

"Kardeşin var mı?"

O kadar uzun süre cevap vermedi ki vermeyeceğini sandım ama sonra "Bir tane kaldı." dedi.

Kulağa uğursuz geliyordu. "Erkek kardeş mi kız kardeş mi? Yakın mısınız?"

İlk soruyu tamamen görmezden geldi. "Karmaşık bir ilişkimiz var."

"Detaylandırılmayacak kadar karmaşık mı?"

"Maalesef, evet."

İpucunu aldım ve bir konunun daha kapanmasına izin verdim.

Bir tane daha denemeden önce yumurta, sosis ve pastırmayı tabaklara koyuyordum.

"Neden sana dokunmama hiç izin vermiyorsun?" Ona sordum, ses tonum nötrdü, neredeyse hazırlıksızdım. Bu konuyu en başından beri onunla konuşmak istiyordum.

"Gerçekten bilmek istiyor musun? Bu berbat bir şey. Muhtemelen benden daha çok korkmana neden olacak."

Bu onun düşündüğünün tam tersini yaptı. Şimdi daha çok ilgimi çekiyordu, sadece ufak bir endişe vardı.

Tabakları masaya bıraktım, sonra içecekler için mutfağa geri döndüm.

Dönüş yolunda iki bardak ve bir sürahi portakal suyu aldım ama hâlâ oturmamıştı.

Ayakta yer mi diye merak ettim.

Kendi yerime oturdum, ikimize de birer bardak meyve suyu doldurdum ve ona baktım.

Sonunda oturdu ama sanki oturduğu anda bunun bir hata olduğunu düşünmüş gibi rahatsız görünüyordu.

"Anlat bana," diye yumuşak bir sesle ısrar ettim.

Tek kelime etmeden yemeye başladı.

Ben de yemeye başladım, bu konunun daha fazla açılmayacağı gerçeğini kabullenmiştim.

Sanki bu dünyadaki son yemeğiymiş gibi yemek yeme şekli dikkatimi hemen dağıttı. Garipti. Davranışları

iyiydi. Kaplarını kullanıyor ve çiğnerken ağzını kapatıyordu. Ama her hareketi çok ekonomik ve mekanikti.

Aklıma bir şey geldi. "Sen askersin, değil mi?"

Bunu duymamış gibi davrandı ve ben daha yumurtalarımı tuzlamadan yemeğini bitirdi.

"Bana dokunmama meselesi. Bu senin için bir anlaşma kırıcı mı olacak?" diye sordu sonunda, gözlerini bana dikerek.

Yüzü taş kesilmişti. O kadar ki, o anda gülümserse çatlayabileceğini düşündüm.

"Sana dokunmak istiyorum," dedim dikkatlice. "Bu sürekli olarak yasak mı olacak?"

Derin bir nefes aldı. "Uzun zaman önceydi ama şu yara izini görüyor musun?" Gömleğini yukarı çekerek sakatlanmış gövdesini ortaya çıkardı. Başparmağını en kötü yara izi boyunca sürükledi, yan tarafına doğru uzanan uzun sivri yara izi korkunç bir şeyden kaynaklanmış olmalıydı.

Çatalımı bırakıp uzandım, ona dokunmaya çalıştım ama elimi tuttu ve sıkıca kavradı.

"Anlıyorum," diye cevap verdim sonunda, çünkü bunu bekliyor gibiydi.

"Bunu bana bir kadın yaptı."

Ona göz kırptım. Bunu hiç beklemiyordum.

"O sırada sevişiyorduk," diye ekledi. Vay anasını. "Bunu neden yapsın ki?"

Yüzünü buruşturdu. "Beni öldürmek için tutulmuştu. Sanırım en iyi şansının beni dikkatim dağılmışken yakalamak olduğunu düşündü ve neredeyse işe yarıyordu."

Vay anasını.

"Neden biri seni öldürmek için kiralansın ki? Bana neye bulaştığını söyle, Heath. Bilmeye hakkım var."

Ağzı buruştu. "Kendi güvenliğiniz için size fazla bir şey söyleyemem. Ama . . . Eskiden hükümet için casusluk yapardım."

Gerçekten de öyle. "Hâlâ yaşıyor musun?" "Karışık bir durum."

"Seni öldürmeye çalışan o kadına ne oldu?"

"Boynunu kırdım."

Yüzümü gördü, derin bir nefes aldı ve ekledi, "Beni mahvetti ama bunu yaptığımda hala onun içindeydim."

Tepkimi görmek ister gibi beni yakından izliyordu.

Titriyordum ve çaba sarf ediyordum ama gözlerimi onunkilerden ayırmadım.

"Yapmak zorundaydım," diye devam etti. "Hemen yardım almazsam kan kaybından öleceğimi biliyordum ve o hâlâ hayattayken kendimden geçseydim, işimi bitirirdi."

Başımı salladım, hâlâ titriyordum. Anlamıştım. Kulağa nefsi müdafaa gibi geliyordu ama tamamen korkunçtu ve daha önce maruz kaldığım hiçbir şeye benzemiyordu.

Bu ağır bir şeydi. Şüphelendiğimden bile daha ağırdı.

"Ve o tek değildi," diye ekledi sessizce. "Ben de bir sürü insanı öldürdüm."

Artık tamamen titriyordum. Buna nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum. Bu benim deneyim alanımın ötesindeydi. O kadar ötesindeydi ki, itiraf etmekten utanıyorum, boğazımdan küçük, acınası bir ses kaçtı. Sessiz ve istemsizdi ama Heath yine de duydu.

Ve ona hitap etti. Oldukça mükemmel olduğunu düşündüm.

"Şşşşt," dedi sessizce, bir eli uzanıp saçlarımı okşayarak yüzümden uzaklaştırdı. "İşte bu yüzden benden korkmamalısın. Evet, ben bir katilim. Asla normal bir adam olmayacağım. Uyum sağlayamam. Dışarıda benim gibi erkekler var ve Tanrı'nın izniyle hiçbir zaman uyum sağlayan, normal davranan, içgüdülerinizi tetiklemeyen ya da kendilerinde en ufak bir sorun olduğunu düşünmenize neden olmayan bir tanesine rastlamayacaksınız. Asıl endişelenmeniz gerekenler onlar. Ben bir katilim ama sosyopat değilim."

Ya ben tamamen saftım ya da o beni manipüle etmekte tamamen ustaydı, ama endişe verici konuşması yardımcı oldu.

Yine de boğazıma kocaman bir şey takılmış gibi hissediyordum. Çaba sarf ederek yutkundum. "Ama sen bir katilsin çünkü"

İşin mi? Kötü adamları öldürdün, değil mi?"

Tanrım, sesimin güvenceye ihtiyacı olan bir çocuk gibi çıktığını fark ettim.

Ama ben istedim. Onun iyi adamlardan biri olduğunu duymayı çok istiyordum.

"Emirlere uydum ve benim kadar çok insan öldürdüğünüzde, hepsinin haklı olduğunu varsaymak imkansızdır."

Bu aslında beni daha iyi hissettirdi. En azından yaptığı şey kontrollüydü ve kendi zorlamasıyla değil, bir başkasının emriyle yapılmıştı.

"Sana karşı dürüst olmaya çalışıyorum," dedi bana ciddiyetle. "Ama bunu daha önce de söylediğimi biliyorum, benden korkmana gerek yok. Yemin ederim seni asla incitmeyeceğim."

Kalbim göğsümde yavaş bir dönüş yaptı. Onun ne kadar savunmasız olduğunu fark ettikçe, o kadar sert düştüm. Saflık ettiğimi biliyordum ama ona inandım. Tamamen.

"Yapmayacağını biliyorum," diye karşılık verdim.

Çok derin bir nefes aldı, arkasına yaslandı ve onu izlerken gerginliğinin bir kısmının gittiğine tanık oldum.

"Bunun için teşekkür ederim," dedi bana ciddiyetle.

"Kendi kız kardeşim bile benden korkuyor ve bunu anlasam da, bu beni mahvediyor."

Bir kız kardeş. Bu bilgiyi bir kenara sakladım.

Onu yavaş yavaş tanımaktan memnundum, eğer ihtiyacı olan buysa, yeter ki bir tür ilerleme kaydediyor olalım.

"Bak sana ne diyeceğim," diye başladı sert bir ses tonuyla.

"Seks yapmadığımız zamanlarda bana dokunmana izin vereceğim. Seks yaparken de seni bağlamama izin vereceksin."

Aman Tanrım.

Sadece birkaç kelimeyle beni hem tahrik etti hem de endişelendirdi.

Ama sonra ... her ne kadar balıklama atladığımı bilsem de, en azından böyle bir konuda ona güveniyordum.

"Bu kuralın istisnaları olacak mı?" Dürttüm. "Yoksa bu senin için her zaman geçerli bir anlaşma mı?"

Elini yüzünde gezdirdi, yorgun görünüyordu. "Üzerinde çalışacağım, tamam mı? Uyumlu olmak için elimden geleni yapacağım ama bu biraz zaman alabilir. Kablolarımda sorun var. Uzun zamandır öyleydi."

"Anlıyorum," dedim. Aslında anlamamıştım ama ikimiz de gerçekten ne demek istediğimi biliyorduk, yani anlamaya çalışıyordum.

Birbirimizden birkaç metre uzakta oturuyorduk, sandalyelerimiz birbirine dönüktü. Benimkini hareket ettirdim, ona yaklaştım, ta ki bir kol mesafesine gelene kadar.

Sert bir şekilde oturdu, duruşu sertti, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Rahatsız ve kaba görünüyordu, pek davetkâr bir kombinasyon değildi ama devam ettim.

Ellerimi ilk kez onun üzerine koydum, biri göğüslerine, diğeri boynuna.

Gergin bir hayvan gibi bir kez seğirdi ama yapmama izin verdi. İlerleme var.

Doğasına açıkça aykırı olan bir şeyi deniyordu ve bunu benim için yapıyordu.

Kalbim onun için daha da yumuşadı.

Kalbimde her zaman vahşi şeylere karşı hassas bir nokta vardı.

Gençken, evcilleşmeye yakın olmayan sokak köpekleri ve kedileri aldığım zamanları sayamazdım.

Çocukken bile sabırlı bir yapım vardı. O vahşi yaratıklarla nasıl ilgilendiğimi, onlara nasıl bakıp beslediğimi, elime dokunmak için can atana kadar nasıl durmadan beklediğimi hatırladım.

Sevgilim de çok farklı değildi. En hafif tabiriyle evcilleşmemiş bir meydan okumaydı.

Ama çok inatçı olabilirdim. Heath gibi bir adamın evini soyacak biri varsa, o da benim diye düşündüm.

Teni ellerimin altında harika hissediliyordu; boynu gergin ve güçlü, göğsü sert ve yumuşaktı.

Ellerimi küçük daireler çizerek üzerinde gezdirdim, göğsüne ve boynuna odaklandım, masaj yaptım, yatıştırdım. Yavaştan almam gerektiğini biliyordum.

"Bu iyi mi?" Ses tonum yatıştırıcı, neredeyse mırıltılı bir şekilde sordum.

Tuttuğu nefesi dışarı verdi, sonra içine çekti, çekti, çekti ve sonunda "Sorun yok" dedi.

Hafif dokunuşlarla vücudunu okşayarak devam ettim. Bunu yaparken onunla sohbet etmeye çalıştım ama her zamanki gibi çok konuşkan değildi.

"Bir kez olsun sen hâlâ buradayken uyanmak güzeldi," dedim.

Tek yanıtı pek de cesaret verici olmayan bir homurtu oldu. "Yakında ayrılmak zorunda mısın? Yoksa biraz daha kalabilir misin?" "Bu gece birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor ama biraz zamanım olmalı."

Ona doğru eğildim, yanağımı göğsüne koyabilmek için kolumu ensesinden geçirdim. Boştaki elim karnına doğru kayarak ovuşturdu.

"Yani bütün günü birlikte mi geçireceğiz?" "Eğer müsaitsen, evet."

"Bugün izin alabilirim. Bu sabah birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekecek ama önemli bir şey değil."

"Mükemmel," dedi kısa ve öz bir şekilde.

Uzun bir süre bu şekilde kaldık, ben kucağına otururken ellerimi şefkatle üzerinde gezdiriyor, onu dokunuşuma alıştıırıyordum.

Bir noktada (Heath'in yaptığı sinsi bir şey) üstüm ve sütyenim kayboldu.

O hala tamamen giyinikti ve benim de belden aşağım düzgündü ama bu hayatımın en erotik deneyimlerinden biriydi.

İki eliyle beni okşarken saçlarını okşadım, yüzü yumuşak, hassas göğüslerimin arasına gömülmüş, durmadan burnunu sokuyordu.

Başını göğsüme bastırdım. Hassaslaşmış meme ucumu

ileri geri, ileri geri srtyordum, srklyordum

inleyene kadar sert yanağı boyunca gezdirdi, başını yana çevirdi ve ağızına aldı.

Tamamen cinselliğe dönüşmeden önce olabildiğince uzatmaya çalıştım, ama kimyamız çok kısa fitili olan bir patlayıcıydı.

Bu kadar uzun süre dayanmış olmamızdan etkilendim.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Garip bir gündü ama kötü anlamda garip değildi. Çoğunlukla tam tersiydi.

Ve şaşırtıcı bir şekilde, hepsini yatakta geçirmedi.

Biraz çalıştım ve sonra uzun bir yürüyüşe çıktık.

Heath 'Tato'nun tasmaını tuttu ve köpeğim Heath'in baskın kişiliğine açıkça saygı göstererek onun hemen arkasında yürüdü. Yemin ederim Heath'in tek yapması gereken ona bakmaktı ve o da boyun eğerek sırt üstü yere düştü.

Diğer elinde benimkilerden birini tutuyordu.

Ne yazık ki daha fazla uzaklaşmadan komşularımdan Deborah Dillon'ın yanından geçtik ve onun kısılan gözlerinin kenetlenmiş ellerimize takılmasından günün konusu haline geldiğimizi anladım.

Lanet olsun. Onun ne kadar genç olduğunu fark etmeyeceğini ummanın çok fazla olduğunu biliyordum.

Mahallemizde bu şekilde dolaşırken bunun olması kaçınılmazdı. En sevmediğim komşumun ön bahçesinde takıldığını görene kadar bunu düşünmemiştim, ki bu onun için kesinlikle garip bir şeydi, çünkü çoğu gün çocukları dışarıda, mahallede dolaşıyordu. En son ne zaman onlarla dışarıda yakalandığını hatırlayamıyordum.

İşte bu yüzden benim (ve tüm mahallenin) Dillon ailesine, diğer adıyla Sikkafalı Dillon'lara karşı pek tahammülüm kalmamıştı. (Yemin ederim bunu ben bulmadım.)

Kimse dokuz, yedi ve beş yaşlarındaki çocuklarını suçlamadı ama bu onlara karşı sabrımızın kalmadığı anlamına da gelmiyordu.

Dokuz yaşındaki çocuk kısa bir süre önce, Gilley adında sekiz yaşındaki küçük bir kız olan mahallenin sevgilisine tokat atmıştı,

bir pireyi bile incitmeyecek biriydi. Aslında buna şahit olmuştum (sert bir tokattı ve görmek şok ediciydi), çünkü olay olduğunda 'Tato'yu gezdiriyordum. Ailesi onu azarlamamıştı.

'İşte size dokuz yaşında bir çocuk' diyerek her şeyi geçiştirdiler.

Bir zamanlar benim de dokuz yaşında iki oğlum vardı, bu yüzden durumun böyle olmadığını çok iyi biliyordum.

Bu, dokuz yaşındaki çocuğun en ağır suçu bile değildi, sadece ilk elden gördüğüm en son suçuydu.

Yedi yaşındaki çocuk, herhangi bir öğleden sonra beş yaşındaki kardeşini anlamsızca döverken bulunabiliyordu. Bunu gören herkes, ama herkes, müdahale etmeye ve durdurmaya çalıştı, ancak ebeveynler en küçük kardeşin 'sertleşmesi' için söz konusu dayaklara ihtiyacı olduğu konusunda kararlıydı.

Ve üç vahşi çocuk arasında en çok acıdığım beş yaşındaki çocuk, diğer insanların güzelce bakılmış bahçelerinde plaj topu büyüklüğünde kraterler kazmakla ya da genel olarak mülkleri tahrip etmekle tanınıyordu, çünkü üç çocuk da günün çoğu saatinde gözetimsiz bırakılıyordu.

Hepsi kabadayıydı ya da o yöne doğru gidiyorlardı ama o yaştaki çocukları böyle şeyler için suçlayamazdınız.

Herkes aileyi suçladı. Çünkü ebeveynler sik kafalıydı.

Dağınık sik kafalılar. Öyle bir dağınıklık ki kelimenin tam anlamıyla etraflarındaki herkesin üzerine düşüyor.

Kelimenin tam anlamıyla, gece gündüz saatlerce dolaşmasına izin verdikleri, herkesin bahçesine kaka yapan ve yoluna çıkan köpeklerin peşine düşen asi köpek yüzünden.

Köpeğim 'Tato, arka bahçemde bir pislik bıraktı ama bu pisliği temizlemenin benim sorumluluğum olduğunu biliyordum.

Köpekleri, tipik sik kafalı tarzıyla, arka bahçeleri dışında her yere, yani mahalledeki tüm ön bahçelere pisliğini bıraktı.

Benden üç ev aşağıda oturan altmış dört yaşındaki tatlı yaşlı kadın Virginia Gant tarafından kendilerine bunun kaba bir davranış olabileceği söylendiğinde, verdikleri yanıt şu

oldu

üç oğlunu özel yapım kartvizitlerle kapı kapı dolaştırıp, ücret karşılığında mahalledeki köpek dışkılarını temizlemeyi teklif ettiler.

Sorumsuz ebeveynler ve evcil hayvan sahipleri olmayı bir iş haline getirmişlerdi. Bu cesaretlerine neredeyse hayran kalacaktım. Ve tabii ki bu hikaye beni çok güldürdü.

Babası (etrafta olduğu zamanlarda), karısı olmayan kadınlara dokunmak için her türlü bahaneyi bulma eğiliminde olduğu için kolunun erişemeyeceği bir yerde tutmanız gereken bir tipti.

Ve yaptığı pek çok dağınıklık yüzünden birileri onunla yüzleştğinde her zaman şaşkınlık içinde kalan anne, birkaç ay önce arabasını benim arabamın arka tamponunun yan tarafına çarpmıştı.

Benim arabam viteste, onunki ise geri vitesteydi, çünkü ben uzaklaşırken o da evinin önünden bir hız canavarı gibi fırlamış, müziği bangır bangır açıyordu.

Üç kez yüksek sesle korna çaldım ama yine de bana çarptı ve daha sonra hiç korna çalmadığımı iddia etti.

Ve sonra eşit derecede hatalı olduğumuzu, birbirimize geri geri gittiğimizi iddia etti, oysa ben geri geri gitmemiştim bile.

Ve sonra, hayır, durun, hepsini geri aldığını iddia etti, çünkü birdenbire ona çarpanın ben olduğumdan oldukça emindi.

Tüm bu olay benim gibi doğrulara sadık kalma eğiliminde olan biri için son derece sinir bozucuydu, çünkü meseleyi çözene kadar hikâyesi yaklaşık üç kez değişmişti, ama sonunda sigorta şirketi onun hatalı olduğuna karar vermişti ve o zamandan beri onun deli kışından kaçıyordum.

Dickhead Dillon'ları tanımlamanın en iyi yolu çatışmadan zevk aldıklarını söylemek olabilir. Anladığım kadarıyla her türlü olumsuz ilgiden hoşlanıyorlardı.

Gelmiş geçmiş en kötü komşulardı ama yine de nadiren beni kişisel olarak rahatsız etme fırsatı buldular.

Çoğunlukla, her şeyden daha eğlenceliydiler, cehennem, komşuların geri kalanına düzenli olarak konuşacak komik bir şey verdiler, ama Deborah'ın boşanmada eski sevgilimin tarafını tuttuğunu ve gün bitmeden gördüklerini ona anlatacağını bildiğim gerçeğini eklediğimde, tüm eğlence hızla sıkıntıya dönüştü.

"O kadını neden sevmiyorsun?" Heath, onun duyamayacağı bir yere gittiğimizde bana sordu.

Elbette böyle bir şeyi fark ederdi. Tek kelime etmemiştim, yüzümde hoş olmayan bir ifade bile yoktu ama elimin onun elini sıkıtiğından emindim.

Bu soruya nereden başlamalı? Elimdeki ilgili konuya takıldım. "Eski kocamla arkadaş. Günün sonunda bizi el ele gördüğünü anlatmak için onu arayacak, bunu garanti ederim."

"Bu onu rahatsız eder mi? Seni hala kıskanıyor mu?"

Bu konuda ağzıma geleni söylemenin kolay olacağını bildiğim için doğru kelimeleri aradım. "Pek olası değil. Daha çok senin yaşını yüzüme vurmaktan . . yaşını yüzüme vurmaktan hoşlanacak. Sanırım bunu bana kötü şeyler söylemek için kullanacak."

"Yüzünü senin için yeniden düzenlememi ister misin?"

Şaka yaptığını düşünerek gülümsedim. Bir an onu inceledim ve gülümsemem kayboldu. "Hayır, hayır, tabii ki değil. Eski sevgilim sadece bir baş belası, başka bir şey değil. Artık beni rahatsız bile etmiyor. Şiddete kesinlikle gerek yok."

Bu konuyu kapatmış gibi görünüyordu ya da en azından bundan sonra konuyu kapatmama izin verdi.

"Fotoğrafınızı çekmeme izin verir misiniz?" Bir süre sonra güneş ışığında sert yüzünü incelerken ona boş boş sordum. Fotoğraf makinemi özlememe neden oldu.

Cevabını beklerken ona bir bakış attım.

Yüz ifadesi bana bunun asla gerçekleşmeyeceğini açıkça söylüyordu. "Pek olası değil," dedi ve ikimiz de bunun yetersiz bir ifade olduğunu biliyorduk.

Hâlâ el ele yürüyorduk, bir süredir öyleydik, normal bir çift gibiydik. Çok güzeldi.

"Resimleri kendime sakladım."

"Olmaz. Üzgünüm."

Gerçekten üzgün görünüyordu, ben de vazgeçtim.

"Biliyor musun, eğer normal olmak isteseydik, bu gece evimi terk etmek ve bir randevuya çıkmak gibi çılgınca bir şey yapardık."

O kadar ani bir şekilde yürümeyi bıraktı ki kolum sarsıldı.

"Bunu mu istiyorsun?" diye sordu. Ne dediğini anlayamadım.

ses tonundan veya ifadesinden değil, bu fikir hakkında düşündü.

Ağzım alaycı bir ifadeyle çarpıldı. "Çoğu kadın bazen dışarı çıkarılmaktan hoşlanır, Heath. Bu oldukça normal."

Her şeyden çok düşünceli görünüyordu, sanki her şeyi içine atıyormuş gibiydi. "Bu randevu nelerden oluşacak?"

İmkansız adam.

"Akşam yemeği. İçki. Belki dans ederiz."

Son öneri karşısında biraz dehşete düşmüş görünüyordu.

Sinir bozucuydu. "Tanrım, sadece bir fikirdi. Beni yemeğe ve sinemaya götür. Bu kadar büyütecek ne var?"

"Filmi sen seç."

"Romantik bir komedi seçtiğimde şikâyet etmediğin sürece seve seve yaparım. Bahse girerim sadece aksiyon filmlerini seviyorsundur."

Yüzü şaşkınlıkla kaskatı kesilmişlik arasında bir yerdeydi.

Bu kadar sıradan bir şeyin onu strese sokmasını sevimli buldum.

"Aksiyon filmlerini sevmiyorum," dedi sonunda. "Onlardan nefret ederim.

Nasıl isterseniz. Romantik bir komedi her şeyden iyidir."

Bunun umut verici olduğunu düşünmüştüm.

"Peki nerede yemek istersiniz?" diye sordu. "Şaşırt beni. Fast food olmasın ama. Oturmak istiyorum aşığı yemek."

Derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Ben sadece yanlış yeri seçeceğim. Bana nereye gitmek istediğini söylersen ikimiz de daha iyi bir akşam geçiririz."

Onu inceledim. Bu onun için yabancı bir süreçti, bunu görebiliyordum. Ben de onun işini kolaylaştırdım.

"Tamam. Doğru gösteri saatini bulacağım ve restoranı seçeceğim. Ama siz kullanacaksınız, bayım."

Uğursuz denebilecek bir sırtışla bana dişlerini gösterdi. "Elbette öyleyim. Bu asla bir soru değildi."

Bunu ben önermiştim ama onun bunu söyleme şekli biraz çileden çıkarıcıydı. Yine de söyledikleri beni hiç şaşırtmadı. Her zaman araba kullanmak zorunda olan bir tipti.

Bu yürüyüşte kendi köpeğimin tasmaını tutmama bile izin vermemişti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yürüyüşe çıkarken cep telefonumu yanıma almıştım çünkü aramasını beklediğim birkaç müşterim vardı. Ancak telefon çalmaya başladığında ve kimin aradığını gördüğümde küfrettim.

Lanet olası eski sevgilim.

Bugün arayacaktı. Dünyanın en kötü şansından bahsediyoruz.

Ya da daha kötüsü, Deborah çoktan arayıp beni ve Heath'i gördüğünü söylemiş miydi?

Lanet olsun.

"Sorun nedir?" Heath sesini çıkarmadan sordu. Gözleri telefonumdaydı ve kimin aradığını bildiğine dair garip bir düşünceye kapıldım.

Kilit ekranında **EDUARD ARIYOR** yazısı yanıyordu ve muhtemelen bulunduğu yerden bu yazıyı okuyabilirdi.

Cevap vermek yerine onu inceliyordum.

Benim için büyüleyiciydi. İfadesiz, tonsuz, ama tüm bunlar bir şekilde bana onun tedirgin olduğunu söylüyordu.

Şüpheyi üzerimden atmaya çalıştım ama işe yaramadı.

"Peki benim hakkımda ne biliyorsun?" Ona yavaşça sordum. "Geçmiş araştırmanızda ne kadarını ortaya çıkardınız?"

"Arayanın eski kocan olduğunu biliyorum. Onu aldatan bir pislik olduğu için boşadığını biliyorum."

Vay canına. Belli ki araştırmasını yapmış. Bu konuda ne kadar korkmam gerektiği konusunda kararsız kaldım.

"Neden seni rahatsız ediyor?" diye sordu dişlerinin arasından. "Artık onunla bir ilişkin olmadığını biliyorum. Ne istiyor?"

Yüzümü buruşturdum. Bu konu hakkında konuşmaktan gerçekten nefret ediyordum. "Bunu sık sık yapıyor, beni azarlamak için arıyor. Oğullarının artık onunla hiçbir şey yapmak istememesinin benim suçum olduğunu düşünüyor. Ama şu anda neden aradığını tahmin etmem gerekirse, hoşlanmadığımı fark ettiğin komşun Deborah yüzünden olduğunu söyleyebilirim. Seni ve beni birlikte gördüğünü eski sevgilime söyleyeceğini söylediğimi hatırlıyor musun? Bu kadar hızlı çalışacağını düşünmemiştim ama işte oldu."

Telefonum tekrar çalmaya başladı. Sinirlenerek, "Ne istiyorsun, Eduard?" diye cevap verdim. Ses tonum ısırdıcıydı.

Eski kocam ses tonuma hemen itiraz etti. "Çocuklarının babasını böyle mi selamlıyorsun?" diye karşılık verdi.

"Ne istiyorsun?" Tekrar ettim.

Direkt konuya girdi. "Kaç yaşında?"

Ugh. Her konuda tahmin edilebileceği gibi çok tatsızdı. Boşanmak herkesin içindeki kötülüğü ortaya çıkarırdı ama Eduard son bir yılda yeni bir alçaklık seviyesine düşmüştü. "Yakın arkadaşın Deborah ile konuştun mu?"

"Umarım en azından oğullarımızdan daha yaşlıdır?" Keyfi yerinde değildi. Genelde aradığında bu kadar hızlı bir şekilde düpedüz pisliğe dönüşmezdi. Genelde önce kandırmaya çalışırdı.

"Bunu yapmıyorum," diye ısırdım, zaten iyice sinirlenmişim. "Senin böyle bir puma olduğunu bilmiyordum, Lourdes."

"Bunu yapmayacağım," diye tekrarladım, telefonu yüzüne kapatmama bir saniye kalmıştı.

"Belki de bu yüzden yürümedi. Senin için çok yaşlıyım."

Bu çok fazlaydı. "Neden yürümediği bir sır değil. Sen benim eski en iyi arkadaşım ile yatıyordun." İsim takmaya kalkışmamak için kendimi zor tuttum.

"Bunu açıklamama bile izin vermedin!" Sesi kulağımda bağırmaya yakındı.

Oh. Ugh. Bu adam. Onun tarafından nasıl bu kadar uzun süre kandırılabilirdim?

"Bunların hiçbirinin önemi yok," dedim, sesim çok boş ve soğuk çıkıyordu. Ona bu zevki tattırmayacaktım.

Düşmanca etkileşimlerimizden hoşlandığından şüphelenmeye başlamıştım. Yoksa neden bunları gerçekleştirmek için elinden geleni yapsın ki?

"Bana neden aradığını söyle," dedim yavaşça. "Ve verimli olsa iyi olur, yoksa tam beş saniye içinde kapatıyorum."

"Şanslısın, biliyorsun. Bana yaptıklarınız için hem size hem de Rafael'e karşı saldırı suçlamasında bulunabilirdim."

Ugh. Bu adam. Grrr.

Beni tutarlı düşünemez hale getirdi, onunla uğraşmak çok sinir bozucuydu.

"Şu anda kendi çocuğuna karşı suç duyurusunda bulunmakla mı tehdit ediyorsun?" Eduard'ın beni normalde olduğundan daha fazla iğrendirebilmesine bile hayret ederek karşılık verdim. "Bu bir şaka mı?"

"Çocuklarımı bana karşı kışkırtacak kadar kindar olduğunu bilseydim, en ufak bir fikrim olsaydı-"

Tiradının ortasında telefonu kapattım.

"Saldırı mı?" Heath'in sesi alaycıydı.

Ona baktım ve pişmanlıkla gülümsedim. "Bu uzun bir hikâye." "Bütün gün buradayım."

İçimi çektim ve dökülmesine izin verdim.

"Bilgin olsun, ben normalde barış yanlısıyım." Heath, "Not edildi," dedi.

"Ama sanırım bunu ya da en azından bir kısmını biliyorsun, onu beni aldatırken yakaladım. Eski en iyi arkadaşımla seks yaparken beni kışkırttı. Onlar olduğundan ve ne yaptıklarından emin olmak için yeterince şey duydum."

İfadesini okumaya çalışarak durakladım. "Tepkim her şeyden çok öfkeydi. O kadar öfkelen dim ki ona saldırdım."

"Nasıl?"

Bu hikâyeyi anlatırken kendimi hep bir psikopat gibi hissettim, özellikle de artık eski sevgilimden tamamen kurtulmuşken. Ama ona söyledim. Eğer birinin sana açılmasını istiyorsan, elbette karşılık vermeliydin.

"Eve gelene kadar bekledim, açıkçası ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum ve beni karşıladığında her şey normalmiş gibi davrandı. Hemen duş almaya gitti ve işte o zaman kendimi kaybettim. Bunu çok sık yapıyordu, nereden gelirse gelsin hemen duşa giriyordu. Yıllardır benden kaçıyor olmalıydı ve benim bundan hiç haberim yoktu."

Bir süre onu inceledim, tepkisini ölçmeye çalıştım ama başaramadım ve sonunda devam ettim, "Fabuloso'yu ve kemerini aldım."

Heath, "Bu işin gidişatı hoşuma gitti," dedi ve bu beni gülümsetti. En azından benim tam bir kaçık olduğumu düşünmüyordu.

Henüz.

"Duşun hemen önündeki zemine sprey sıktım. Çok pürüzsüz bir mermer. Dışarı adımını atar atmaz ayağı kaydı, kafasını sert bir şekilde tezgaha çarptı ve kışının üzerine düştü."

Heath kısa ve öz bir şekilde, "Güzel," dedi.

Gülümsedim. Bunun onu uzaktan bile şaşırtmayacağını bilmeliydim. "İşte o zaman ona bir kemer çektim, önce toka."

"Güzel," diye tekrarladı.

"Onu eşek sudan gelinceye kadar dövdüm, sırf benden kaçmak için çırılçıplak evden kaçana kadar dövdüm. Sonra onu dışarı kilitledim. Mümkün olan en kısa sürede boşanma davası açtım."

"Bu, oğlunuzu neden saldırı suçlamasıyla tehdit ettiğini açıklamıyor."

"En büyüğüm Rafael, babasının ne yaptığını öğrenince onu fena halde dövdü. Yine de Eduard'ın kendi çocuğunu böyle tehdit ettiğine inanamıyorum."

"O bir pislik. Senin için onun icabına bakmamı ister misin?"

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim. Başka biri olsaydı, şaka yaptıklarını düşünürdüm. "Yani ?"

"Onu öldürmekten bahsetmiyorum. Buna başvurmadan sizi rahat bırakmasını sağlayabileceğimi garanti ederim."

Şimdi bu yarı cazipti. Ama kendimi tuttum. "Baş edemeyeceğim biri değil. Dürüst olmak gerekirse, o bu noktada beni sinirlendiriyor. Saldırı suçlamaları da sahte. Eğer böyle bir şey yapacak olsaydı, bunu yıllar önce, kanıtlayabileceği bir zamanda yapardı."

"Neden hala seni taciz ettiğini düşünüyorsun? Ve neden kiminle görüştüğünle bu kadar ilgileniyor? Sence seni geri kazanmaya mı çalışıyor?"

"Tanrım, hayır. Ama biliyorsun, bunun arkasında bir motivasyon olduğunu düşünmeye başladım ve bu oğullarımızı daha fazla görmek istemesi değil."

"Sonra ne olacak?"

"I . . . " Tanrım, bu konuda konuşmaktan nefret ediyordum. "Gördüğünüz gibi, her zaman daha iyi bir kelime bulamadığınız için güven fonu diyebileceğiniz bir şeye sahip oldum. Babamdan kalma. Ve yıllar içinde birkaç başarılı kariyerim oldu. Uzun lafın kısası, biraz birikmiş param var." Tam olarak birkaç yüz bin. "Ve eski sevgilim bunu biliyor. Bunu bir şekilde benden daha fazla para koparmak için kullanabileceğini düşünüyor."

"Orospu çocuğu." Heath'in sesi alçaktı ve tonu hem boş hem de özlü olmanın oldukça ilgi çekici bir kombinasyonunu elde etmeyi başardı. "Fikrini değiştirirsen bana haber ver, tamam mı? O adama haddini bildirmek benim için hiç sorun olmaz."

Onunla ne yapacağımı düşünerek başımı salladım. Tekrar yürümeye başladık.

"Bana evini göstermelisin. Buralarda olduğunu söylememiş miydin?"

Derin bir nefes aldı ve bana yalan söylemek üzere olduğunu anladım. "Darmadağınık," diye geçiştirdi. "Kendime çeki düzen verdikten sonra seni başka bir gün oraya götürürüm."

"Bana pasaklı biri olduğunu mu söylüyorsun?" "Evet," dedi, hiç tereddüt etmeden.

Buna bir an bile inanmadım, hiçbirine. Ya buralarda yaşamıyordu ya da beni evine geri getirmemesinin başka bir nedeni vardı.

Lanet olsun. İyi gidiyorduk, ilerleme kaydediyorduk. Ancak bu basit yalan üzerine bazı şüphe tohumları ekildi.

Ya yatılı bir kız arkadaşı varsa?

Sikeyim. Ya karısı olsaydı?

"Kız arkadaşın var mı ... ya da karın?" Yüzünü dikkatle izleyerek açık açık sordum.

Yüzünde saf bir kızgınlık ifadesi belirdi ve ben rahat bir nefes aldım. Soruya gerçekten kırılmıştı ve ben bunu son derece güven verici buldum.

"Hayır. Tabii ki hayır. Öyle olsaydı şimdi seninle birlikte olmazdım. Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?"

Şimdi savunmadaydım. Oh, o iyiydi. "Hayır," dedim dikkatlice. "Açık olmak hiçbir zaman kötü değildir, diye düşündüm."

Homurdandı (bu seferkinin sinirli olduğunu düşündüm) ve tekrar yürümeye başladık.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Sonra, onu spor salonuma götürdüm, çünkü izin günümde ne yapmaktan hoşlandığımı sordu ve ilk ve en sevdiğim seçenek olan çocuklarımla vakit geçirmek uygunsuz göründü. Oğullarımın Heath ve aramızdaki yaş farkı hakkında ne düşüneceklerini tahmin etmek bile istemiyordum.

Sonraki birkaç seçeneğim kesin bir şekilde reddedildi. Alışveriş yapmak ona göre değildi ve bu konuda fikrini değiştiremeyeceğime dair içimde iyi bir his vardı.

Ve hayır, fotoğrafını çekmemle ilgili fikrini değiştirmemişti.

Böylece bir plana karar verdik. Spor salonuna gidecektik, sonra ben duş almak için evime dönecektim, o da gidip evinden birkaç şey alacak, birkaç telefon görüşmesi yapacak (iş için), sonra da randevumuz için beni almaya gelecekti.

Aslında tüm bunları, her ayrıntıyı gözden geçirdik. Heath günün iyi düşünülmüş bir stratejiyle ele alınması gerektiğini düşünüyor gibiydi. Bunun da onun tuhaflıklarından biri olduğunu düşündüm.

İkimizi de içeri aldıktan sonra, "Sanırım doğruca serbest ağırlıklara gideceksiniz," dedim. Her ay birkaç misafir giriş kartı alıyordum, bu yüzden Heath bana sorunsuz bir şekilde eşlik edebilmişti.

"Sanırım kardiyo ile başlayacaksınız," diye karşılık verdi.

Birbirimize gülümsedik. Yani yatağı içermeyen birkaç ortak noktamız vardı.

Serbest ağırlık alanını en iyi gören bir koçu bandı buldum, el havlumu üstüne attım ve gözlerim Heath'te, gerinmeye başladım. Onu antrenman yaparken izlemenin bir zevk olacağını düşündüm.

Ve hayal kırıklığına uğratmadı.

Günün planlarını gözden geçirirken bana hiçbir yerde spor salonu üyesi olmadığını, hatta evde bile spor salonu olmadığını söylemişti ve ben buna inanmakta zorlanmıştım. Mükemmel bir vücudu vardı. Mükemmelin de ötesinde, akıllara durgunluk verecek kadar. Kimse çalışmadan bu hale gelemez.

Ama onu çalışırken izlediğimde, bunun neden mantıklı olduğunu hemen anladım.

Onu asker olarak tanımlamıştım ve yaptığı antrenman da bunun bir kanıtıydı. Yorucuydu ama yerde biraz yer ve çok fazla ağırlık alan bir barfiks çubuğu dışında pek bir şey gerektirmiyordu.

Yanımdaki makineden bir ses mırıldanarak sayıları saymaya başlayana kadar kafamda onun şınavlarını saydığımı bile fark etmemiştim. O kadar etkileyiciydiler.

O sırada koşuyordum ama sağıma bir bakış attım ve Heath'in rutinini utanmadan izleyen diğer kadına baktım.

Güzel bir kızdı. Ve benden en az on yaş daha gençti. Ve açıkça Heath'le ilgileniyordu.

Odada etrafıma bakmaya başladım ve kadınların ona gösterdiği ilgiyi fark ettim.

Nedenini kesinlikle anlayabiliyorum.

Hiç tempo yapmıyor, rutinini tam hızda ve sadece cezalandırıcı olarak tanımlanabilecek bir şekilde uyguluyordu. Mükemmel formda insanlarla dolu büyük bir binada bile vücudu ve yöntemleri dikkat çekiyordu.

Barfiks barına geldiğinde, yaltaklanan kadınlardan birinin nefesinin kesildiğini bile duydum ve onu gerçekten suçlayamazdım.

Hızı hayret vericiydi. Eğer bu dünyanın sonuysa ve insanlığı kurtarmanın tek yolu mümkün olduğunca çok barfiks çekmekse, Heath kesinlikle hepimizi kurtaracaktı. Ve bu sadece barfiks değildi. Her yeni manevraya böyle yaklaşıyordu.

Uzun bir teslimiyet turu için kullandığı ağırlıkların boyutunu gördüğümde gözlerimi kısmak ve iki kez bakmak zorunda kaldım.

Bir noktada, çok ateşli genç bir esmer ona yaklaştı, gülümsüyordu, odanın diğer ucundan flört ediyordu.

Vay canına. Kışkandım ve korkunçtu.

Kıskanç bir tip değildim. Kendime her zaman çok güvenmiştim, beni aldatan kocamla bile kendimi güvende hissetmiştim, ta ki onun beni aldattığını ve en iyi arkadaşımın da yuvamı yıkan bir fahişe olduğunu öğrenene kadar.

Ama o zaman bile, kıskanmak yerine, ezik kocam olan bu ölü ağırlıktan kurtulmuştum. Kusurlu olanın ben değil o olduğunu anlamış ve hayatıma devam etmiştim.

Kıskanç biri değildim. Ya

da ben öyle sanıyordum.

Ama sonra Heath beni harika hissettiren bir şey yaptı.

Elinin dostça olmayan bir hareketiyle ve başını sertçe, kısa bir süre sallayarak kızı oldukça agresif bir şekilde başından savdı.

Şaşkın bakışlarla uzaklaştı.

Buna gülümsememek elde değildi.

Kardiyomu elli dakika sonunda tamamladım ve o hala güçlü bir şekilde devam ediyordu, bu yüzden daha hafif ağırlık makinelerinden bazılarına vurdum, daha düşük vücut tekrarları yaptım ve onu mükemmel görüşümün kaybının yasını tuttum.

Yanımda belirdiğinde rotasyonumda sadece iki makine kalmıştı, terden yağlanmış ve yemek için yeterince iyi görünüyordu.

"Bitirdin mi?" Nefes verirken sordum.

Yarım bir omuz silkmeye omzunu yukarı kaldırdı. "Ne zaman istersen." Beni dikkatle inceliyordu. "Saatlerdir bunu yapıyoruz. Nasıl oluyor da hiç terlemiyorsun?" Konuşurken gözleri üzerimde geziniyordu.

Terledim ama çok azdı ve terlediğimi görmek zordu ama birkaç nokta vardı: Saçıma, ama

Koyu renk iyi saklamıştı. Ve garip bir şekilde, dirseklerimin dış tarafları.

Ona söz konusu dirsekleri gösterdim. Parmağını oradaki hafif nemin üzerinde gezdirdi.

"Bu kadar mı?" diye
sordu. Başımı
salladım.

Bir şey söylemek için ağzını açtı, ne olduğunu asla bilemeyeceğim, çünkü yanına yaklaşan başka bir ateşli genç kız tarafından sözü kesildi.

"Seni spor yaparken gördüm," dedi sakızını şapırdatarak. Kardashian aksanıyla konuşuyordu ve sanki ben orada değilmişim gibi ya da onun benimle olmadığını varsayıyormuş gibi davranıyordu. Bu çileden çıkarıcıydı ve korkunç bir kıskançlık duygusu daha hissettim.

Ama o kadar keskin bir şekilde bana odaklanmıştı ki, bu his geldiği gibi hızla kayboldu. Göz göre göre kendisine yöneltilen tüm bu ilgi ve hayranlığı umursamak bir yana, farkına bile varmadı.

"Geri çekilebilir misin?" dedi sertçe, ona bakmadan.
"Kişisel alanımdasın ve seni tanımıyorum bile."

Ona pis bir bakış gönderdi ve sinsice uzaklaştı.

Bir kahkahayı bastırmak için ağzımı kapattım. Çok acımasızdı. "Spor salonunuzdan nefret ediyorum," dedi bana. "Lanet olası bir et

Pazar. Buna nasıl dayanabiliyorsunuz bilmiyorum."

Gülmemi engellemek için yine dudağımı ısırdım. Onu gerçekten suçlayamazdım. Ben de düzenli olarak erkeklerin ilgisinden payıma düşeni fazlasıyla alıyordum ama hiçbir zaman onun birkaç saat içinde maruz kaldıklarına yaklaşamamıştım.

"Hadi buradan gidelim," diye karşılık verdim.

Spor salonumun yanında kahve içmeye gittik.

"Ne tür müzikten hoşlanırsın?" diye sordum.

Tabii ki bana çevirdi. Ne kadar da Heath. "Ne tür seversin? Eminim tahmin edebilirim."

O anda birbirimize nasıl baktığımızı fark ettim, neredeyse ikiz ifadelerle, eğer onunkini saymazsanız

kırık, cansız gözler. Birbirimize eski dostlar gibi gülümsüyorduk, ikimiz de diğetine olan bariz sevgimizi saklamıyorduk.

Birbirimizde ne garip şeyler ortaya çıkardık.
Garip, harika şeyler.

"Devam et," dedim ona. "Tahmin et."

"Her şeyi seviyorsun. Huysuz bir dinleyicisin. Ne hoşuna giderse."

Lanet olsun. "Sanki beni tanıyor gibisin."

İri, sert parmaklarından biri elmacık kemiğimin üzerinde tüy gibi hafifçe gezindi. "Bunu istiyorum. Seni tanımayı. Bunu gerçekten istiyorum."

Tatlı, garip adam. "Benim sıram."

Gülümsemesi genişledi ve neredeyse nefesimi kesecekti. Onu daha önce hiç böyle bir şey yaparken görmemiştim, doğuştan gelen tüm acımasızlığı yüzünden gitmişti, her zamanki sert adam kısa bir an için yok olmuştu.

Mutlu görünüyordu. Tanrım, muhteşemdi. Ve çok gençti. Unutmak kolaydı.

"Devam et," diye teşvik etti. "Ne bulacağını duymak için sabırsızlanıyorum."

"Death metal. Sen bir metal kafasın."

Güldü, başını geriye attı ve kahkaha attı.

İnkâr edemem, sadece bunu görmek bile beni ona biraz daha fazla aşık etti.

Bunun değerli olduğunu, Heath için nadir bir gösteri olduğunu biliyordum ve tek yapmak istediğim zamanımı ve enerjimi onun bu yönünü ortaya çıkarmaya, daha yumuşak tarafını geliştirmeye adamaktı.

Kronik bir tamirciydim. Umutsuz, gerçekten.

"Hayır," dedi sonunda. "Biraz bile değil. Bu tür müzikler sinirlerimi bozuyor. Çok gürültülü ve düzensiz."

"Rock?"

"Hayır."

"Rap."

Bir kahkaha daha ve ben biraz daha derine düştüm, lanet olsun ona. "Hayır."

"Ülke mi?"

"Hayır."

"Baba?" Seçeneklerim tükeniyordu.

Öne doğru eğildi ve beni alnımdan öptü. "Pek olası değil."

"Tamam, pes ediyorum."

"Klasik müzik kendi tercihimle dinlediğim tek şey. Bu .

. . huzurlu. Gerisi benim için sadece

kaos." Asla tahmin edemezdim.

Çok karmaşık biriydi ve ben karmaşık erkeklere bayılırdım.

Dışarı çıkmaya hazırlanmadan önce biraz oyalanırız diye düşünmüştüm (ve ummuştum) ama öyle olmadı. Heath zorunlu bir vedalaşma ve bir saat içinde döneceğine dair bir uyarı ile beni ön kapımda bıraktı.

Eek, diye düşündüm. Bir saatten fazlasını istiyordum. Daha fazlasına ihtiyacım olduğundan emindim.

Ne de olsa bu bizim ilk randevumuzdu.

Onun için giyinme şansım bile olmamıştı. Beni her şeyden çok makyajsız/kıyafetsiz görürdü.

Aceleyle duşa girip saçlarımı yıkadım, ancak kalın kütleleri kurutmanın neredeyse bir saat sürdüğünü biliyordum.

Dolabımı incelerken ıslak saçlarımı bir havluya sarmıştım. Akşam yemeği ve sinema, giyinmek için en garip randevu türüydü ama burası Vegas'tı. Daha birkaç gün önce markette balo elbisesi giymiş birini görmüştüm. Burada her şey olabilirdi. Bu şehirle ilgili en sevdiğim şeylerden biriydi.

Kıyafetleri severdim. Alışveriş benim kalıcı bir takıntımdı, ancak son trendler hakkında hiçbir şeyden hoşlanmayacağını bildiğim bir adam için giyiniyordum.

Bu yüzden en sevdiğim küçük siyah elbisemle seksi ve flörtöz olmayı tercih ettim. O şeyi yıllardır giymemiştim ama hiçbir şey

vücudumu daha çok gösteriyordu. Bacaklarımı ve baş döndürmeye yetecek kadar göğüs dekoltesini gösteriyordu. Esnek jarse kumaş göğsümü ve belimi sarıyor, kıvrımlarımı vurgulamak için içeri dalıyor, ardından kısa, A kesim bir etekle dışarı akıyordu.

Saçımı dalgalı bırakarak zamandan tasarruf ettim, ancak makyajımı dumanlı bir göz ve kırmızı dudaklarla tamamladım, bu yüzden yine de son dakikaya kadar zorladım.

En sevdiğim siyah Lady Peep Louboutin'lerimi giydim. Çok yüksektir, ama Heath'in boyu bunu kaldırabilecek kadar uzundu.

Gösteride her zaman üşüdüğüm için hafif bir ceket aldım.

Neredeyse saniyesine kadar hazırdım, ki bu iyi bir şeydi, çünkü Heath tam zamanında kapımdaydı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Çabalarım verdiği tepki memnuniyet vericiydi. Beni tepeden tırnağa süzerken gözleri edepsizdi.

Koyu renk bir polo ve koyu renk bir kot pantolon giymişti ve küçük, lezzetli ısırıklarla yenecek kadar iyi görünüyordu.

"Bu gece bir yere gitmek istediğinden emin misin?"

diye sordu. Cevap olarak kapımı kapattım ve kilitledim.

Nefesinin altında küfretti.

Beni arabasına götürdü, yüz bin dolara mal olduğuunu bildiğim bir Jaguar F tipi.

"Bu senin araban mı?" Yolcu koltuğuna kayarken ona sordum. Tekrar onun bir suçlu olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

Direksiyona geçtikten sonra "Ödünç alıyorum," dedi. Ve tabii ki detay vermedi.

Akşam yemeği için gurme bir burgerci seçtim. Heath'in gurme Fransız mutfağını benim kadar takdir edeceğini düşünmemiştim, bu yüzden ikinci favorim olan mükemmel bir burgerde karar kıldım.

"Yani e harfini çıkarırlarsa gurme mi oluyor?" Burgr restoranına yaklaşırken Heath sordu.

Ona yandan bir gülümseme gönderdim. Bir espri anlayışı olduğuunu öğreniyordum. Sadece çok kuruydu. "Hamburger sever misin?"

"Evet. İtiraf etmeliyim ki kurbağa bacakları olan bir yer seçmenden korkuyordum."

"Bir uzlaşma yolu buldum."

Restoran kalabalıktı ve hayal görmüyordum, masamıza götürölürken insanlar kesinlikle önce bana, sonra ona, sonra tekrar bana bakıyorlardı.

"İnsanlar bize bakıyor," dedim sessizce.

Heath etrafına bakındı ve gözlerini kaçıran kadar bazı insanlara baktı. "Ne olmuş yani?"

"Senden on altı yaş büyük olduğum için bize bakıyorlar."

Yakınıma eğildi, gözleri üzerimdeydi. "İnsanların baktığı konusunda haklısın. Ama bize değil. Size bakıyorlar. Ama şunu garanti ederim, kimse bu yüzden size bakmıyor."

Anında daha iyi hissettim. Gerçekten de tatlı bir tarafı vardı. Ben martini söyledim, o da su söyledi.

"Alkol kullanmıyor musun?" Garson gittikten sonra ona sordum.

"Ara sıra yapıyorum ama çoğu zaman hislerimi keskin tutmayı seviyorum."

Ona en yalvaran gülümsememi verdim. "Bu bir randevu. Zinde kalmaya gerek yok. Bu rahatlayacağın zaman."

Kısa bir süre beni süzdükten sonra garsonu geri çağırdı ve bir bira sipariş etti.

"Sana güzel görünen bir şey var mı?" Menüü biraz inceledikten sonra ona sordum.

Omuz silkti.

"Sana neyin iyi olduğunu söyleyebilirim."

Tekrar omuz silkti. "Sen ne yiyorsan ondan alacağım."

"Hamburgerinizin üzerine yumurta almanızın bir sakıncası var mı?" "Kulağa hoş geliyor."

Trüflü patates kızartması ve iki çiftlik burgeri sipariş ettim. Basitti ama en iyi burgerdi: ördek göğsü pastırması, İngiliz keskin çedarı ve kızarmış yumurta. Mükemmellik.

"Çok güzel, değil mi?" İlk ısırıktan sonra ona sordum. Ben bir buçuk martini içmiştim, o ise neredeyse tüm birasını bitirmişti. Kendimi harika hissediyordum ve hayal görmüş olabilirim ama onun rahatlamaya başladığını düşündüm.

"Güzelmiş," diye kabul etti ve hamburgeri iki dakikadan kısa bir sürede bitirdi.

Benimkinin üçte birini bitirmek üzereydim. "Sana bir tane daha sipariş edelim mi?" Ona takıldım.

Onun cevabı patates kızartmasını bitirmek oldu. Sonra benim kızartmalarımı. Sonra da birasını. Bir tane daha sipariş etti ve ben neredeyse neşelendim. Bu gece iyi vakit geçirmesini, gevşemesini ve açılmasını istiyordum ve alkol bunu gerçekleştirmenin harika bir yolu gibi görünüyordu.

"Kumar oynamayı sever misin?" diye sordu bana.

Restoran, bu şehirdeki iyi restoranların çoğunda olduğu gibi bir kumarhanenin içinde yer alıyordu.

"Çok nadiren. Peki ya siz?"

"Elimden gelirse asla."

"Birkaç tur yirmibir oyununda rastgele yirmi dolar kaybetmek umurumda değil," diye paylaştım, sadece sohbeti devam ettirmek için.

Sanki büyüleyici bir şey söylemişim gibi kaşları kalktı.

"Benim

. . . arkadaşı blackjack'e kafayı takmış. Kartları sayıyor. İhtiyacı olduğunda bir servet kazanıyor."

"Gerçekten mi? Bu yasadışı değil mi?"

"Aslında öyle değil. Kumarhane sizi yakalarsa kara listeye alır, ama o küçük işletmelere takılır, her seferinde küçük parçalar kazanır ve sonra yoluna devam eder."

"Vay canına. Zeki olmalı." "Çok zeki."

Bu parlak arkadaşın kim olduğunu merak ettim. Onun için önemli biriydi, sadece birkaç cümleyle bunu anlayabiliyordum. Ve arkadaş kelimesini söylemeden önceki tereddütü beni biraz rahatsız etti.

Ayrıca, sanki ondan hiç bahsetmek istememiş gibi konuyu çabucak değiştirdi.

Bunun dışında yemek iyi geçti. Film ise başka bir hikayeydi.

O kısmı tanımlamak için en iyi kelime "yoğun "du.

Kapıdan girerken çok sıkılmıştı. Bu onun işi değildi. Benimle dalga geçiyordu. Bir şey mi kanıtlıyordu? Yoksa sadece nazik olmaya mı çalışıyordu? Bilemiyorum.

Ancak film başladıktan sonra işler biraz değişti.

Yüksek sesle güldüm. Bunu biliyordum. Aynı zamanda kendimi tutamadığım türden bir kahkahaydı.

Romantik komedileri severim ve bu da çok iyiydi.

Çok güldüm.

Ben gülmeye başlayınca sıkılmayı bıraktı. Filmi izlemekten çok, filmin büyük bir kısmında beni inceledi, kolunu bana doladı ve gülmeye başladığımda sanki içine çekiyormuş gibi yakınıma eğildi. İçine çekiyordu.

Uzandım ve parmak eklemlerine hafifçe dokundum. Elimi anında ve sıkıca kavradı, parmaklarımızı iç içe geçirdi, bunu yaptığına inanamıyormuş gibi kendini izledi, sanki bu hareketle kendini şaşırtmıştı.

İkimiz de bir süre ellerimize baktık ve ben bütün bu süre boyunca sıradan seks konusunda ne kadar berbat olduğumu düşündüm. İşin gündelik kısmında tam bir başarısızlık.

Sonra ben gülmeye devam ettim, o da beni izlemeye devam etti.

Pek gülümsemedi bile, ama bana bakma şekliyle ilgili bir şey, gözlerinin her zamanki panjurunun bir kısmını kaybetmesi, bir daha asla hissedemeyeceğimi düşündüğüm şeyleri hissetmeme neden oldu.

Bana öyle baktığında, tarif etmesi bile zor ama kendimi hiç bu kadar güzel, hiç bu kadar arzulanır, hiç bu kadar neşeli ya da umutlu hissetmemiştim.

Birinin size bakışı hayatınıza bakışınızı nasıl değiştirebilir?

Ve ben bunu nasıl şimdi buluyordum?

Neydi o?

Ama biliyordum. İlk seferden farklıydı, ben farklıydım ama ne kadar hızlı olursa olsun ne olduğunu biliyordum.

L kelimesinin o ilk tatlı kızaran çiçeği.

Bunu düşünmekten bile utanıyordum ama orada bir an yaşadık, bir şey oldu. İkimiz de birbirimize karşı biraz daha yumuşadık.

Yoğun ilgi ile gerçek sevgi, hayranlık ile sevecenlik arasında derin bir mesafe vardı ve birdenbire gelecek çok parlak ve heyecan verici görünmeye başladı.

Bu yeni, tanıdık, yabancı his korkutucu olduğu kadar son derece bağımlılık yapıcıydı.

"Yani bu bir randevuydu," dedi.

Arabayla evime dönüyorduk.

"Evet, öyleydi," diye kabul ettim, ses tonum alaycıydı. "İyi bir randevu muydu?"

Gülmemek için dudağımı ısırdım. "Sen söyle," diye ısrar ettim.

"Duruma göre değişir. Seni yakında becerecek miyim?" Sesi asık suratlıydı.

Gerildim. Tam her şeyin çok iyi gittiğini ve başımın döndüğünü düşündüğüm anda o koca ağzını açmak zorunda kaldı.

"Muhtemel görünüyor," dedim ona yavaşça. "Gerçi ne kadar çok konuşursan o kadar az ihtimal veriyorsun."

"Not edildi. Sen sevişmeye hazır olana kadar çenemi kapatıyorum."

Dişlerimi gıcırdatmamaya çalıştım. Tam bir pislik olabiliyordu.

Bunun tek iyi yanı, nasıl farklı olabileceği konusunda hiçbir fikri olduğunu düşünmememdi. Nedeni ne olursa olsun, asla böyle bir filtre geliştirmemişti.

"Benimle vakit geçirmekten, sevişmekten başka bir şey yapmaktan hoşlanıyor musun?" diye sordum.

İç çekti. "O filmde nefret ettim."

Ağzım burkuldu. Bana söylemesine gerek yoktu. Bunu biliyordum.

"Nefret ettim. Ama yine izlerdim. Sırf seni izlemek için o şeyi tekrar izlerdim. Seni böyle gülerken görmek için."

Ve bir anda her şeyi tersine çevirdi. Sinsi adam. "Bana tatlı şeyler söylemene bayılıyorum," dedim ona, nefes nefese.

"Tatlı konusunda iyi değilim."

"Senin de anların var. Bana başka bir tatlı şey söyle. Bakalım tekrar yapabilecek misin?"

Sanki zaten dilinin ucundaymış gibi hiç atlamadı bile. "Sen şimdiye kadar yaşadığım en iyi sekssin."

Vay be. Bu beni şok edip susturdu. Ve kendimi iyi hissettirdi, gerçekten iyi, çünkü ona inandım. Böyle bir konuda yalan söyleyeceğini düşünmemiştim, enerjisini ya da nefesini boşa harcayacağını düşünmemiştim.

"Sen de," diye cevap verebildim sonunda.

"Güzel," diye homurdandı, eli dizime gitti.

Ve o kadar kolay, o kadar basit bir dokunuşla içime sıcak bir hayat doldu.

Bu sabahtan beri bana sahip olmadığını fark ettim. Neredeyse tam bir gün ve asırlar gibi geldi.

Kendimi yoksun hissettim. Muhtaç. Onun için çaresiz.

Ona doğru eğildim, elim göğsüne gitti, yumuşakça dokundum çünkü o bölgenin hassas olduğunu biliyordum.

"Daha hızlı sür," diye kulağına nefes verdim.

Onu uçurdu.

Evimin önündeki kaldırıma park ettiğinde, arabadan fırlayıp ön kapıya koştum ve kilidi yeterince hızlı açmaya çalıştım. Ama acele etmeme gerek yoktu. Ben kapıyı açana kadar o hâlâ arabasıdaydı ve bagajından büyük bir spor çantası çıkarıyordu.

Yaptığım işi bırakıp ona baktım.

"Sakıncası yoksa birkaç gün kalmak istiyorum," dedi yaklaşırken ve bakışlarımın çantaya sabitlendiğini gördü.

"Hiç de değil," dedim, sesim sahte bir rahatlıkla çıktı ve içeri girdim. "Dolabımda fazla yer yok," dedim ona. Ki bu büyük bir eksiklikti. Hayatım boyunca alışveriş yapmayı sevdiğim için her şey tıka basa doluydu. "Ama başka dolaplar da var ve banyoma istediğinizi koymakta özgürsünüz. Kendini evinde gibi hisset."

İçim cız etti. Çok mu muhtaç görünüyordum? Bilmiyordum. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Pijama partileri

Genç yaşıta evlenmenin ve çok uzun süre evli kalmanın tuhaflıklarından biri.

Bu ilişki, daha iyi bir kelime bulamadığım için, benim için eşi benzeri görülmemiş bir şeydi.

Bavulunu açmakla ilgilenmiyor gibiydi. Yatak odama girer girmez spor çantasını yere attı ve karıştırmaya başladı.

Nedenini birkaç saniye sonra doğrulmuş, bana sırtarak bakarken gördüm, parmaklarından birine bir çift dolgulu kelepçe takılmıştı.

Oh, evet. İşte bu.

Küçük anlaşılmamızı neredeyse unutmuştum.

"Soyun," dedi bana hoyratça.

Yavaşça yaptım, elbisemin omuzlarını sıyırdım ve vücudumdan aşağıya doğru şehvetli bir şekilde sürükledim.

Sadece sütyenim, külotum ve ince topuklu ayakkabılarımla kaldığımda dimdik durdum.

"Hepsi. Ayakkabılar hariç. Ayakkabılar kalsın."

Dantelli iç çamaşırlarımdan sıyrılırken ona gülümsedim.

"Yatağa geç," diye yavaşça telaffuz etti.

Derin bir nefes aldım ve itaat ettim, platformlarımdaki yatağa tırmandım, bunu baştan çıkarıcı bir şekilde yaptım, ona boğucu bir gülümseme vermek ve tepkisini almak için omzumun üzerinden ona baktım, bu da beni bildiğim kadar güzel hissettirdi.

"Sırt üstü yat. Kollarını başının üstüne koy."

Sırt üstü uzandım, kollarımı başımın üzerine kaldırdım, kesime giden istekli bir kuzu gibiydim. İstekli bir kuzu.

Daha önce hiç sapkınlık yapmamıştım, ancak son yıllarda edindiğim sapkın arkadaşlar sayesinde bu konuda çok şey biliyordum.

Hiç yapmamıştım ama karşı değildim. Belli belirsiz, muhtemelen bana göre olmayan bir şekilde seksi olduğunu düşündüm.

Ama tam o sırada, belki de tam bana göre bir şeydir diye düşündüm. Ya da en azından Heath'in ilgilendiği kısım.

"Sadece kelepçe, değil mi?" Emin olmak için sordum.

Kelepçeler konusunda oldukça rahattım. Birlikte olduğumuz ilk birkaç seferde beni çaresiz bırakması fikri benim için çok fazlaydı ama artık onu yeterince iyi tanıdığımı hissediyordum. Demek istediğim, eğer bana zarar vermek isteseydi, hatta bunu yapabilecek durumda olsaydı, şimdiye kadar bunu anlamış olurdum.

Ve bir bakıma ona güvenmiştim. Aslında birkaç önemli konuda.

"Evet. Sadece kelepçeler. Şimdi bacaklarını aç," diye emretti.

Onları genişçe açtım, vücudumu en iyi avantajı sağlayacak şekilde esnetip eğdim.

İşe yarıyor gibiydi.

Üzerime düştü, beni yatağa kelepçelerken dilini boğazıma soktu. Bunu çok hızlı yaptı, sanki bunun için eğitilmiş gibiydi ve belki de eğitilmişti.

İri elleri beni kavradı, göğüslerimi okşadı, sonra büktü ve meme uçlarımı kabaca sıktı.

Aniden geri çekildi, iki eliyle kıkırmı kavradı ve gırtlaktan gelen bir iniltiyle içime vurdu.

Beni yavaşça ya da nazikçe götürmedi.

Beni sanki kanıtlaması gereken bir nokta varmış gibi ele geçirdi, bu noktayı ancak içime o kadar sert vurarak bulabilirdi ki diğer tarafa ulaştı.

Cennet gibiydi.

Çığlık attım. Ve boşaldım. Hayatımın en patlayıcı orgazmıydı.

"İyi misin?" diye sordu birkaç vuruş sonra.

Sorduğu için onu suçlayamazdım. Orada bir dakika boyunca gürültü çıkarmıştım.

"Evet," diye nefes nefese karşılık verdim.

"Güzel," diye homurdandı ve bunu bir sonraki raunt için izin olarak kabul ediyor gibiydi.

Ellerimi serbest bıraktı ve ben hâlâ nefesimi tutarken beni yüzüstü çevirdi. Beni dizlerimin üzerine kaldırmaya zorladı ve onu tekrar giriş yerimde hissettim, sert, kalın uzunluğu beni şimdiden zorlarken, ben hala son istiladan seğiriyordum.

Beni tekrar becerdi, ikimiz de dört ayak üzerindeyken arkamdan sertçe içime girdi.

Uzun bir süre sonra, tekrar tam cümleler kurabildiğimizde konuştu. "Seninle yatak dışında vakit geçirmeyi seviyorum. Ama kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bana kalsaydı bugün yatağından hiç çıkmazdık."

"Oh." Durakladım. Gün güzeldi, çok güzeldi, ama ... "Buna hiç aldırmazdım." Büyük bir yetersizlik.

"Pislik gibi davranmak istemedim, bu yüzden günü nasıl geçireceğimize senin karar vermenin en güvenli yol olduğunu düşündüm."

"İyi bir çocuktun, yarın ne yapacağımıza sen karar versen nasıl olur?"

"Tamam. Sabah yapmam gereken bir iş var, ama ondan sonra tamamen benimsin."

Yemin ederim hala gülümseyerek uyuyakalmışım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah pek de beklediğim gibi geçmedi.

Yakın bile değildi aslında. Hem daha iyi hem de daha kötüydü.

Evimde anlam veremediğim sesler duyarak uyandım. Uykunun sersemlettiği zihnimde bir anlam ifade etmiyorlardı.

Üzerimde kalçamın ortasına kadar inen ince ipek bir bornozdan başka bir şey olmadan yatak odamdan çıktım ve Heath'i mutfakta, elinde bir fincan kahve, büyük oğlum Raf'la sohbet ederken buldum.

Küçük bir kalp krizi geçirmiş olabilirim.

Tanrıya şükür Raf'tı. En küçüğüm mutfağında üstsüz bir adama yumruk atabilirdi, oysa Raf onunla sohbet ediyor gibiydi. Önce saldırıp sonra soru soracak biri değildi. Bu, bana karşı kardeşi kadar korumacı olmadığı anlamına gelmiyordu. Sadece daha akli başındaydı.

Soruları sorması ve cevapları beğenmezse sallaması daha olasıydı.

İki adama temkinli bir şekilde yaklaştım, odama koşup bornozdan daha fazlasını giysem daha az mı yoksa daha çok mu zarar vereceğimi merak ediyordum.

İkisi de beni hemen fark ettiği için bu fırsatı kaçırmış oldum.

Raf bana sırtıttı ve Heath tekrar cezveye dönüp bana bir fincan hazırlamaya başladı. Tam benim sevdiğim gibi hazırlamıştı, ama bunu neden bilmesi gerektiğini hatırlayamıyordum.

"Günaydın anne," dedi Raf.

"Günaydın," diye gürledi Heath, sesi ne kadar çok kullanırsa kullansın her zaman olduğu gibi çakıllı ve kullanılmamıştı.

o.

Oğluma kısaca sarıldım, Heath'in bana uzattığı mükemmel bir şekilde hazırlanmış kahve fincanını aldım, ona sessizce "Teşekkür ederim" diye mırıldandım ve Heath'ten yaklaşık iki adım ötede ve Raf'ın karşısında tezgâha yaslandım.

İkisi sanki tüm bunlar son derece normalmiş gibi sohbet etmeye devam ederken bakışlarım bir ileri bir geri gidip geldi.

Öyle değildi. İçten içe çıldırıyordum.

Bu beni korkunç bir anne mi yapıyor?

Ve bu beni ne kadar korkunç bir anne yaptı?

Ama sonra Raf'ın kaç yaşında olduğunu hatırladım ve her şeyi ne kadar iyi karşıladığını gözlemledim ve kendimi çok daha iyi hissettim.

Ama sonra Heath'in kaç yaşında olduğunu hatırladım (Raf'tan çok da büyük değil!) ve tekrar korkmaya başladım.

Aman Tanrım. Ne yapıyordum ben? Ve neden ikisi de bunun olduğundan çok daha normal olduğunu düşünüyorlardı? Ve .

. .

Gerçekten iyi anlaşıyorlar mıydı?

Anlaştık mı?

Milyon yıl geçse de bunun böyle olacağını hayal edemezdim. Ama sadece iki basit nedenden dolayı oldu.

Raf.

Ve Heath.

Sanki benden bile daha çok geçinmek istiyorlardı. istedim.

Bunun nedenini anladığımda hızla göz kırpmaya başladım. Her ikisi için de kalp erimesi.

Daha fazlasını istediler. Ve nedeni basitti. Ben. Bunu benim için daha çok istediler.

Ne kadar harika değil mi?

İşte o an Heath'in beni önemseydiğinden emin oldum. Sadece beni istediğinden değil. Beni önemsiyordu. Beni neyin rahatsız edeceğini ve neyin mutlu edeceğini.

Ve görünüşe göre beni bu garip durumla nasıl başa çıkacağını bilecek kadar iyi tanıyordu.

Bunu tarif edebileceğimden emin değilim, ancak neredeyse başka hiçbir şeyin olamayacağı kadar sevimliydi ve sadece kalbime giden yolu açabilecek bir şekilde.

Heath'in, bu az konuşan huysuz adamın bana, bana ve oğluma karşı saygılı olmak için geriye doğru eğilme şekli.

Oğluma, geceyi benim evimde geçirdiği aşikâr olsa da, orada bulunmasının adi bir sebepten değil, beni önemseydiği için olduğunu anlatmak için elinden geleni yaparken samimiyeti yüzünden okunuyordu.

Heath bana baktı ve yüzümdeki şaşkın ifadeyi fark edince bütün sert yüzü yumuşadı.

Derin bir nefes aldı ve bana doğru ilerledi.

"Hey," dedi Heath, başımın arkasını kavrayıp bana yoğun bir göz teması kurarak. "Birkaç saatliğine işe gitmek için hazırlanmam gerekiyor, ama seninle markete gitmek için zamanında döneceğim."

Bu ne anlama geliyorsa, diye düşündüm.

Beni alnımdan hafifçe öptü ve giyinmek için yatak odama geri döndü.

O gittikten sonra oğlumla olabildiğince yüz yüze geldim, göz teması kurmaya çalıştım ama yüzümün buruşmasına engel olamadım. "Yakalandım," dedim iç çekerek.

Güldü ve omuzlarımdan bir yük kalktı. Tekrar biriyle çıkmamın oğullarımı bir şekilde kötü etkileyeceğinden endişeleniyordum. Sanki onlara bir şekilde zarar verecekmiş gibi. Ama Raf hiç de zarar görmüş gibi görünmüyordu. Daha fazla rahatlayamazdım.

"Yani... bunu gerçekten sorun etmiyor musun?" Ses tonum umut vericiydi.

"Doğruyu söylemek gerekirse, sabahın o saatinde kapınızı açtığında ve giydiği kıyafetlerle ilk içgüdülerim, tüm bu olanlar karşısında biraz dehşete düştüğüm yönündeydi. Bu bir tür en kötü kabus.

benim, sen . . eski sınıf arkadaşlarımdan biriyle takılıyorsun ya da her neyse."

Sadece ona baktım. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Eminim fark etmişsindir," diye devam etti, "ama lisedeyken, hatta üniversitedeyken, sana kafayı takmış bazı arkadaşlarımız vardı," diye kelimenin ortasında düzelitti, "ve bazı şeyler ağzından kaçır, senin hakkında bir şeyler söylerlerdi. Bazı kavgalara karıştık."

Belli belirsiz bir şekilde, tüm arkadaşlarının benim etrafımda ne kadar tuhaf olduklarını, ne kadar garip olduklarını fark etmiştim ve aptal ya da kayıtsız değildim ve onlar ergen çocuklardı, bu yüzden neden tuhaf ve garip davrandıklarını anlamak kolaydı, ama bunun benim çocuklarımı bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyordum.

Ve kavgaları hatırlıyordum. Kavgaya etmelerinden nefret ederdim. Onlarda kesikler ve morluklar görmek benim için özel bir işkenceydi. Çocuklarımdan birinin fiziksel olarak zarar gördüğünü düşündüğümde kelimenin tam anlamıyla bayılacak gibi oluyordum.

Kanlarını gördüğümde verdiğim tepki her zaman aşırı olmuştur.

"Ama her neyse," diye devam etti Raf, "eski ya da yeni bir sınıf arkadaşı değil, yani mesele bu değil. O sadece genç.

Göğsündeki yara izleriyle de biraz tuhaf. Ama kimin umurunda? Belli ki seni önemsiyor. Babam senin için bir piçti ve sen çok daha iyisini hak ediyorsun. Kimi istiyorsan ona sahip olmayı hak ediyorsun ve bunu sen seçiyorsun. Yani sen mutluyusan, biz de mutluyuz.

Sadece kendi çocuğunuza baktığınızda yaşayabileceğiniz o anlardan biriydi ve şöyle düşünüyordunuz: İşte benim çocuğum bu ve ne olursa olsun, nasıl hata yaparlarsa yapsınlar, insanların kaçınılmaz olarak yaptığı gibi, karşımda düzgün bir insan var. İyi bir insan yetiştirdim.

Gurur, aşk kadar derin bir şey olabilir. Kendi tarzında, en az onun kadar güçlü. Ve Tanrım, oğullarımla gurur duyuyordum.

Özellikle Raf'ın duyarlılığından duyduğum gururun ne kadar ironik olduğu gözümünden kaçmadı.

Küçükken, erken yaşta ortaya çıkmıştı. Daha üç yaşındayken, başka birinin acı çektiğini gördüğünde, bu sadece sıyrılmış bir diz bile olsa, acı çektiğini hatırlayabiliyordum. Başka bir çocuğun yaralandığını gördüğünde, kulakları delen ikinci çığlığı atan o olurdu ve ben de ona koşar, sorunun ne olduğunu sorardım. Her zaman o küçük, ciddi haliyle bir şeyler söylerdi: "Arkadaşlarımla incinmesini istemiyorum" ya da "Sence iyiler mi? İyi olacaklar mı?" Ya da biraz daha büyüdüğünde ve küçük kardeşine karşı korumacı olduğunda, "Gustave'a bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum" şeklinde rastgele patlamalar yaşırdım.

Çok tatlı bir çocuktum ama başkalarının acılarını bu kadar yakından hissetmesi beni sonsuza dek endişelendirmişti.

Ama yaşa ve öğren. O çok hassas ruh ne kadar güzel bir insana dönüşmüştü.

"Gustave'a benim için iyi şeyler söyler misin?" Ona sordum. En küçüğüm olan Gustave, Raf'tan daha inatçı ve daha az kabulleniciydi ama Raf onu kendi bakış açısına çekmeyi başarmıştı. "Biliyorum... yaş farkı ve her şeyin aniden olması. Sizi korkutması tamamen anlaşılabilir bir durum."

"Ona söyleyeceğim. Onun için sorun olmaz, anne. Söz veriyorum. İkimiz de sadece senin mutlu olmanı istiyoruz. Dünyada daha çok istediğim tek bir şey bile yok."

Ondan uzaklaştım, kendimle meşgul oldum, kupamı lavaboya koydum ve duruladım. Beni ağlattığını görmesini istemiyordum. Beni ağlarken görmekten her şeyden çok nefret ederdi.

Ama o kadar uzun süre sessiz kaldı ki gördüğünü anladım.

Yüzüne bile bakmadan ona doğru ilerledim ve göğsüne gömülerek ona sarıldım.

On beş yaşına geldiğinde beni geçmişti, ama bugün bile onun benden ne kadar uzun olduğuna hayret ediyorum. Boyum hiç de kısa değildi ama yine de başımı çenesinin altına sığdırabiliyordu.

O da beni sıktı.

"Seni seviyorum dostum," dedim gömleğinin içine.

"Okyanuslar derinliğinde.

Nehirler geniş."

"Bunu biliyorum. Ben de seni seviyorum. Hem de çok. Ve Gustave bunu sandığından daha iyi karşılayacak."

"Umarım öyledir."

"Öyle olduğunu biliyorum. Heath'i bizimle burada yemek yemeye davet ettiğim için bu iyi bir şey."

"Onu yemeğe mi davet ettin? Buraya mı? Ailenle birlikte? "Evet. Ondan hoşlanıyorum. Bence senin için iyi biri."

Oğlumun korkunç içgüdüleri vardı da ben mi daha önce fark etmemiştim? Şimdiye kadar bilmediğim bir ölçekte kötü bir muhakeme mi?

Heath söz konusu olduğunda, beyin hücreleri açısından tam kapasitenin altında çalıştığımı biliyordum, ama bunun onunla bir odada bulunup arka arkaya birkaç tutarlı düşünceden fazlasını oluşturmamışım gerçeğiyle ilgisi vardı.

Raf'ın bahanesi neydi? Heath'te ne görmüştü de ona güvenmiş ve sevgili annesinin hayatında olmasını istemişti?

Heath'in beni inciteceğini hiç düşünmemiştim. Yanlış ya da doğru, incitmeyeceğini hissediyordum. Bunu rahmimin derinliklerinde, en derin içgüdülerimin topraklandığı yerde hissettim. Ama bu onun iyi bir adam, hatta normal biri olduğunu düşündüğüm anlamına gelmiyordu. Onda bir şeyler olduğunu biliyordum. Çok temel ve gerçek anlamda tehlikeli olduğunu biliyordum. Bunu bana kendisi söylemişti ve söylemediği pek çok şey olduğunu da biliyordum.

Ve Raf onun bir aile yemeğine katılmasını mı istiyordu? Düşüncesi bile saçmaydı, birçok nedenden dolayı.

"Bunu yapacağını sanmıyorum," dedim ona, çünkü konuşmayı bitirmenin en kolay ve kısa yolu bu. Çünkü doğrudu.

"Evet dedi."

Ya da değil.

"Ne?" diye sordum. Yanlış anladığımı düşünerek sordum.

"Bu gece. Yemek yapmana yardım etmek için gönüllü oldum, ama o senin yardımcı şefin olmak istediğini söyledi."

Gerçekten ilk başta benimle dalga geçtiğini düşünmüştüm.

Heath tam o sırada evin arkasından çıktı, Artık tamamen giyinmişti ve ön kapıdan çıkarken "Akşam görüşürüz Raf," diye seslendi.

İkisi de benimle dalga geçmiyorsa, bu olacak gibi görünüyordu. Bu gece.

Günü yatakta geçirmek için çok fazla.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Raf bir süre sonra ayrıldı, akşam yemeği için altıda döneceğine söz verdi. Sadece paranoyaklaşıyor muydum emin değilim ama bunu söyleme şekli kulağa uğursuz geliyordu.

Paranoyaklaştığıma hemen karar verdim.

Kendimi dolabımda buldum ve bir kadının böyle bir günde ne giydiğini merak ettim. Belli nedenlerden dolayı çocuklarımı çıktığım hiç kimseyle tanıştırmamıştım. Hayatlarının çoğunda babalarıyla evliydim ve ondan sonra özel biriyle değil, sadece birkaç sıradan randevuya çıkmıştım.

Ve şimdi de bu. Bu da neydi? Çocuklar, yattığım adamlarla tanışın, ona takıntı derecesinde bağlı olmama rağmen, bir hafta sonra hala etrafta olabilir ya da olmayabilir.

İdeal olarak, bundan tamamen kaçınabilirdim. Belki de bu ideal değildi çünkü bu Heath'in temelli gittiği anlamına gelirdi. Ama şansım yaver gitseydi, ne yapacağı belli olmayan, dengesiz bir adamla tomurcuklanan bir ilişkinin henüz başındayken bununla uğraşmıyor olmazdım.

Kendime bir moral konuşması yaptım. En azından yaş farkı Raf'ı çok fazla korkutmamıştı. En azından Heath en iyi davranışını sergilemişti. İkisi de öyleydi, yani o da vardı. Ve bu çok fazlaydı.

Peki, ne giymeli? Rahat mı? Kadınsı mı? Seksi mi? Kesinlikle çok seksi bir şey değildi, çocuklarımin Heath her neyse onunla ilk tanışmaları için kesinlikle değildi.

Ten rengimin sıcak ışıltısını ortaya çıkaran yumuşak nude ve gri renkte kısa, desenli bir kolsuz elbise üzerinde karar kıldım. Sevgiliye benzeyen yakası köprücük kemiğimi çekici bir şekilde sarıyor ama göğüs dekoltesini çok fazla ortaya çıkarmıyordu ve pilili şal korsaj vücuda oturuyordu ve tüm kıvrımlarımı gösteriyordu ama hiçbir şekilde dar sayılamazdı.

Biraz seksiydi, ama romantik, kadınsı bir şekilde, bu durum için uygun bir denge olduğunu düşündüm (umdum).

Ayak işlerini halletmeye gittiğimizde giymek için uçuk pembe sandaletler seçtim, ancak evimin etrafında her zaman yalınayak olduğum için evin etrafında yalınayak kaldım.

Saçlarımı dalgalı ve gevşek bıraktım ve minimal makyaj yaptım - yumuşak pembe bir dudak, biraz allık ve maskara.

Ve sonra işe koyuldum, etkilemek için ayrıntılı bir yemek planladım.

Heath benimle birlikte pazara çıkmak için zamanında döndüğünde, tıpkı söylediği gibi kapsamlı bir liste hazırlamıştım.

"Benimle mağazaya gelmek zorunda değilsin," dedim ona.

Omuz silktili ve ifadeyi görmezden geldi.

Benim arabamı aldık ama o sürdü. Yolcu olmaktan memnun olmadığı belliydi. Arabası hiç ortalıkta yoktu ve neden ya da nasıl benim evime geri döndüğünü anlayamasam da (yürümek dışında) sadece onunla gittim.

"Bunun senin için sorun olmadığına emin misin?" Arabayı sürerken granit profilini inceleyerek ona sordum.

"Sen ve çocuklarınla yemek mi yiyeceğiz?"

"Evet. Bu."

"Eminim. Bununla yüzleşmemiz gerekiyor. Onlara biraz ani gelebilir ama Rafael'in beni o saatte ve sizin mutfağınızda bulmasıyla onlarla şimdi tanışmaktan başka yapacak bir şey yok."

Ve yarı çıplak, diye düşündüm, hala zihinsel olarak bunun için irkiliyordum.

"Aksi takdirde," diye devam etti, "çocuklarınız bunun sıradan bir ilişki olduğunu düşünecek."

Bu da açıkça şunu ima ediyordu . . . ?

"Öyle bir şey değil ve çocuklarınızın benim ve sizin hakkınızda böyle düşünmesini istemiyorum."

Vay canına. Buna ne diyeceğimi bilemedim. Ama kesinlikle haklıydı. Bununla yüzleşmemiz gerekiyordu. Eğer tanışmış olsaydı

Rafael böyle davranırsa ve adamlarımdan kaçıyor gibi görünürse, düşmanca davranabilirler.

"Çok tatlısın," dedim sonunda ona.

Kırmızı ışıkta durduğunda bana düz bir bakış attı. "Ben tatlı biri değilim, eğer öyle bir şey söylediysem bunu kalbe al."

Ben gittim. Tüm çekincelerime rağmen, kesinlikle yaptım.

Heath ile yaptığım tüm normal, sıradan, günlük işler gibi, market alışverişı de normalden çok daha ilginç ve tuhaf bir hal aldı.

Her şeyden önce, bir Cumartesi sabahıydı ve ilk durağımız şehirdeki en iyi organik pazardı, bu yüzden bir tımarhane oldu. Sonunda listeyi daha hızlı tamamlamak için ayrıldık. Sadece et reyonu için otuz dakikalık bir sıra vardı, bu yüzden Heath (tatlı bir şekilde, diye düşündüm) beni beklemek için gönüllü oldu.

Bunu yapmaya istekli olduğunu biliyordum çünkü öyle söyledi ama başka bir yerde olmak ister gibi görünüyordu. Beklemeye hiç tahammül edemeyecek kadar huzursuz ve sinirliydi.

Bunu aklımda tutarak, sabrı tükenmeden ve ne bileyim, et tezgahına saldırmadan önce onu rahatlatmak ya da en azından eşlik etmek umuduyla listemin geri kalanını hızlıca gözden geçirmeye çalıştım.

Ürünleri incelerken ona bir göz attım. Sırada iki yanında kadınlar vardı ve arkasındaki kızıl saçlı kadın onun dikkatini çekmeye çalışıyor gibiydi.

Tabii ki bu durum beni alışverişin arasına gizlice bakmaya, kızın ona yaklaşmasını küçük bakışlarla izlemeye itti.

Gençti. Hiç şaşırmadım. Ve ateşliydi. Yine şaşırmadım. Günah Şehri genç ve seksi şeylerle dolup taşıyordu, hepsi de eğlence sektörünün daha pis taraflarında kariyer yapmak için buradaydı.

Yüzü makyajdan arınmış, kıyafetleri rahat ama düzgün, kıvrak bir vücudu ortaya çıkaran, boş gününde olan bir sanatçı gibi geldi bana. Vücudu ve görünüşü

Akrobattan şov kızına kadar her şey, ya da şehirde gerçekten yeniyse belki bir kokteyl garsonu.

Ve Heath'e yaklaşmaya devam etti. Her baktığımda, onun alanına bir adım daha giriyordu.

Aman Tanrım. Kıskanmıştım. Yine kiskandım. Hem de acımasızca. Ve bundan nefret ettim.

Kıskançlığın şimdiye kadar sandığımdan çok daha güçlü bir şey olduğunu fark ettim.

Fikri, hissinden çok daha az uçucuydu.

Daha önce zihnimde hep soyut bir kavram olarak yer etmiş olan gerçekliği, ne kadar korkunç olduğu konusunda aklımı başımdan alıyordu.

Bu kadar yıkıcı olmasına şaşmamalı.

Dikkatini çekmeye çalıştığım için o ahmağa şiddetli ve kötü bir şey yapmak istedim.

Çılgıncaydı. O kadından nefret ediyordum. Ona yaklaştığı anda düşmanım olmuştu.

Ki bu benim karakterime çok aykırıydı.

Kızların kızıydim. Düzenli olarak bu kadar kolay kız arkadaş edinmem biraz gülünçtü.

Diğer kadınlarla hızlı ve kolay bağ kuran bir kadındım.

Oğullarımın uzun süre çıktığı her kızla yakındım. Neredeyse her ayakkabı alışverişine çıktığımda yeni kız arkadaşlar ediniyordum.

Zihnimi yokladım ve yakın geçmişte bir kadınla tanıştığım ve onlara rakip olarak bakmanın aklımın ucundan bile geçtiği bir zamanı hatırlayamadım.

Ve işte buradaydım, marketteki bir kadından nefret ediyordum.

Kurtulmaya çalıştım.

İşin komik tarafı, Heath kıskançlığımı kışkırtacak hiçbir şey yapmadı.

Kollarını soğuk bir tavırla göğsünde kavuşturmuştu. Ayakları birbirinden uzakta duruyordu ve yaklaştıkça

Şimdi onunla konuşurken, bedenini ondan uzaklaştırdıkça daha da ileri gidecekti.

Kadını cesaretlendirmiyordu.

Çapkın değildi. Tam tersi. Spor salonunda olduğu gibi, kendisiyle konuştuğu için kadına düşmanca davranıyordu. Acımasızca.

Ama beni ne kadar hızlı, ne kadar agresif bir şekilde yatağa attığını çok net hatırlıyordum.

Ve bunu yapmak için flört etmesine gerek yoktu.

Öte yandan, bana yaklaşan kesinlikle oydu, yani bu da vardı.

Döndü ve kıza kısa bir süre bir şeyler söyledi, sonra tekrar öne doğru baktı. Kız tam olarak yerine oturmuş görünüyordu.

Ne olduğunu anlamak için tek kelime duymama gerek yoktu.

Kadın kapıyı çaldı ve adam kapıyı yüzüne kapattı.

Bayıldım.

Gülümsememi bastırarak alışverişime devam ettim.

Benim yanımda başka bir kadına uzaktan bile olsa ilgi gösterdiğini hiç görmediğimi fark ettiğimde içim ısındı.

Kendimi iyi hissetmemi sağladı ve bu his karşılıklı gibi görünüyordu.

Neredeyse sıranın önüne geldiğinde dolu bir el arabasıyla ona yaklaştım.

Tam zamanında geldim, öyle görünüyordu.

Kız hâlâ onunla konuşuyor, hâlâ deniyordu. Daha önce hiç hayır denmemiş ve bunu nasıl nazikçe karşılayacağını bilmeyen o güzel kızlardan biri olmalıydı.

Ben yaklaşırken Heath çenesini bana doğrulttu. "Bu iyi bir soru," diyordu, ısırın sesi bunun iyi bir soru olmadığını açıkça ima ediyordu. "Neden karıma sormuyorsun?"

Gözlerim irileşti, ağzım şaşkınlıkla "O" şeklinde açıldı.

"Senin ..." kızın sesi bana bakınca kesildi.

"Bana ne soracaksın?" Onunla konuştum, çünkü bu rastgele kızı sırtından atmak için kız arkadaşı yerine karısını seçmesinin çok sevimli ve büyüleyici olduğunu düşündüm.

"Eğlenmek için ne yapmaktan hoşlanırım, tatlım?" diye sordu bana, soğukkanlı bir şekilde.

Gülmemek için dudağımı ısırdım. Kötücül yanım "Ben" demek istiyordu. Beni eğlenmek için yapıyor.

Onun yerine dedim ki, "Filmleri sever. Romantik komediler favorisidir."

Aptal kız başka bir şey söylemedi.

Heath de bunun için bana düpedüz sevgi dolu bir gülümseme verdi.

"Bir parça et için kırk dakika bekledim," diye mırıldandı ben yanında dururken. "Hiç böyle bir şey görmemiştim."

Yüzümü buruşturdum. "Evet. Bunun için üzgünüm. Bu yerde cumartesiler berbat geçiyor."

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Tüm bu plan Rafael ve benim tarafımdan yapıldı. Bu gece yemek yapmamız için gönüllü olan bendim."

Pekala.

Bu da bir şeydi. Yaptığı ya da söylediği hiçbir şey beklediğim gibi değildi. Sürekli olarak hazırlıksız yakalanıyordum, çoğunlukla iyi anlamda ve bu adamın beni şaşırtmayı bırakıp bırakmayacağını merak ediyordum.

ON DOKUZUN CU BÖLÜM

Alışverişi bitirdiğimizde Heath sabırsızlıktan titriyordu. Etrafta durmak ya da yavaşça hareket etmek bile onu çok huzursuz ediyordu.

Arabama bindiğimiz anda bunun nedeninin en azından bir kısmını gördüm.

Bir anda üzerimdeydi, ağzı benimkinin üzerindeydi, bir eli elbisemin altına, diğeri üstüne dalmıştı.

Mağazada bana dokunmamıştı ve ben de buna aldırmamış ya da şaşırmamıştım. Bana PDA'dan hoşlanan bir tip gibi gelmemişti.

Ama burada, etrafımızdaki en yüzeysel mahremiyet örtüsüyle, doymak bilmez açlığını gizlemedi ya da gizleyemedi.

"Evime sadece birkaç dakika uzaklıktayız," diye nefesini ağzına verdim.

İnledi ve kendini uzaklaştırdı. Sabırsız hareketlerle arabayı vitese taktı ve sürmeye başladı.

Eve vardığımızda kendini kontrol altına almış görünüyordu.

Tüm yiyecekleri mutfağa götürmek ikimizin iki seferini aldı.

İlk torbayı boşaltıyordum ki arkamdan yaklaştı, ağzı boynuma gitti, iri elleri göğüslerimi avuçladı.

Ona yaslandım, gözlerim zevkle doldu. "Akşam yemeğinden önce yapmam gereken bir sürü hazırlık var," dedim ona.

(ve başarısız oluyor) sert bir ton kullanmak.

"Bugün bir noktada," diye kulağıma nefes verdi, "kendimi kaybedeceğim ve seni alacağım. Seninle arka arkaya bu kadar saat geçirip sana sahip olamam. Bu bir gerçek. Şimdi mi olsun, yoksa oğulların bizimle akşam yemeği yemeye geldiklerinde mi?"

Çok iyi bir noktaya değindi. Çok iyi, iç çamaşırı düşüren bir nokta.

"Bunu şimdi yapmamız daha sonra yapmamızdan daha iyi," diye devam etti. "Bu konuda bana güvenin."

Ellerim onunkileri kapattı, bu da kabul ettiğimin birçok işaretinden sadece biriydi.

Beni mutfağa götürmesine izin vermedim, ama yakın bir şeydi.

Yatak odasına ulaştık, ama sadece birazcık. Yatak çok iddialıydı. Kendimizi yerde, ellerimizin ve dizlerimizin üzerinde, hedefimizden birkaç metre uzakta bulduk.

Saçlarımı avuçladı ve bana sert ve hızlı bir şekilde asıldı.

Duş alıp yeniden giyindikten bir saat sonra akşam yemeğini hazırlamaya koyulduk.

Etkilemek için yemek yapabilirdim. Bu gurur duyduğum bir gerçektir. Gurme şef babam bana küçüklüğümden beri yemek yapmayı öğretmişti. Ama bu yemek için aşırıya kaçmak istemedim.

Çok gösterişli bir şey yapmayı planlamıyordum. Oğullarım bu tür şeylere alışıktı ama Heath'e karşı düşüncesiz olmak istemiyordum. Onun hakkında edindiğim bilgilere göre daha basit yemeklerden hoşlandığından emindim. Ve bu iyiydi. Ben de basit yemekler yapabilirim ve onlara güzel bir gurme havası katabilirdim. Bazen en iyi yemek basit ve mükemmel olanıydı.

Aperatif olarak pastırmalı ve frenk soğanlı kestane çorbası, ana yemek olarak da arpacık soğanlı, fındıklı ve tarhunlu yeşil fasulye ve bunlara eşlik eden rahat bir dana bourguignon tencere turtası yemeye karar vermiştim. Heath'i tercihleri konusunda kısaca ve sinir bozucu bir şekilde sıkıştırmaya çalıştıktan sonra (adam bana ne tür yemeklerden hoşlandığını asla söylemedi), tatlı olarak klasik bir çikolatalı mus seçmeye karar verdim, çünkü kim çikolatalı mus sevmez ki?

Heath'in yardımcı şeflikte bu kadar iyi olması biraz endişe vericiydi. Endişe vericiydi, çünkü yolunu şaşmaz bir şekilde biliyordu.

mutfağımın her santimini.

Defne yaprağına ihtiyacım olduğunda, geniş baharat koleksiyonumun hangi rafında arayacağını biliyordu. Yıldız anason istediğimde, nerede ya da ne olduğunu sormasına gerek kalmadı.

Beynimin bir kısmı bunu kurcalayıp duruyordu, ama çok güzel bir gün geçiriyordum, bu yüzden görmezden geldim.

O kadar etkiliydi ki, çocuklarımla gelmesine yaklaşık bir saat kala görevine ara vermek zorunda kaldım.

Hiç umursamıyor gibi görünüyordu, sadece bir elma aldı, benden uzakta büyük mutfağımın uzak tarafına yerleşti, tezgâha yaslandı ve beni çalışırken izlerken elmasını yedi.

Benim için sorun değildi. Beni izleme şeklini sevmeye başlamıştım. Av gibi incelenmeye bu kadar çabuk alışmış olmam, o niyetli bakışın sonunda ne olduğunu tam olarak bildiğimde bunu ne kadar arzulamaya başlamam şaşırtıcıydı.

Bu, onun aylak halinin dikkatimi dağıtmadığı anlamına gelmiyordu.

Hiçbir şey yapmayarak dikkatimi dağıtabilirdi.

O anda sadece bir elma yiyerek bile dikkatimi dağıtıyordu. Görünüşe göre her şeyi yaptığı gibi onu da bir amaç ve yoğunlukla tüketmesine bayılmıştım, gerçekten bayılmıştım.

Büyük ve özlü ısırıklarla, meyveli etin en son parçasına kadar, çekirdeğini yiyip yemeyeceğini merak edene kadar yemesini izlemek bir zevkti.

"Bana bu şekilde bakmaya devam edersen, tencerede pişirdiğin turtanın kabuğunu beğenmeyeceksin" dedi.

Mutlu bir gülümsemeyi bastırarak ona sırtımı döndüm ve yemek yapmaya devam ettim.

Tanrım, onun tüm küçük tuhaflıklarını sevdim.

Oğullarım Rafael ve Gustave, kendi arabalarıyla gelmelerine rağmen aynı anda geldiler.

Raf beyaz papatyalardan oluşan bir buket, Gustave ise pembe karanfillerden oluşan bir buket getirdi.

Babam onlara bunu çok kken öğretmişti. Her zaman gzel kadınlara iek alın, diye onlara sayamayacağım kadar çok kez söylemişti. Ve ben babamın tek kızı olduğum için, onlara, bu dünyada annenizden daha güzel bir kadın olmadığını, bu yüzden asla çok fazla çiçeğe sahip olamayacağını belirttiğinden emin olmuştu.

İkisi de bunu yürekten kabul etmişti. Çoğu zaman, en sıradan ve hızlı ziyaretlerinde bile çiçeklerle gelirlerdi.

Zevkten kızardım. "Yapmamalıydın," dedim. Bunu hep söylerdim ama asla ciddi olmazdım.

Bu ritüele

bayılıyordum.

"Saçmalık," dedi Raf.

"Anne," diye azarladı

Gus.

İkisinin de sesi bykbabalarına o kadar benziyordu ki kalbim sevinçle doldu.

Onları kucakladım, önce Gus'a sonra da Raf'a yanaklarından hafif bir öpücük verdim.

İkisi de beni tercih ediyordu. Eski sevgilim ve ben benzer renklere sahiptik - koyu gözler, siyah salar, esmer ten, oğlanlar da öyleydi, ama gerçek özellikleri, keskin düz burunları, badem gözleri, doğal koyu gl rengine kalan gr dudakları, hatta kare beyaz dişleri, hepsi doğrudan benden geliyordu ve bundan daha mutlu olamazdım.

Raf, Gus'tan daha uzun ve daha zayıftı. Gus ise 1.80'in üzerinde olmasına rağmen ağabeyinden daha kısa boylu ve daha iri yapılıydı. Küçük fiziksel farklılıklar bir yana, herkes bir bakışta onların kardeş, benim de anneleri olduğumu anlayabilirdi.

Dışarıda benim oğlanlar kadar yakışıklı pek erkek yoktu. Son derece ekiciydiler. Bunu erkenden görmüştüm, kendi değerlerini bilmelerine rağmen onları alçakgönüllü tutmaya zen gösterdim.

Anneleri olmam bana tapmalarına ve bu yüzden hayatlarındaki kadınlara saygısızlık etmemelerine yardımcı oldu.

Oğullarım fiziksel olarak birbirlerine çok benzeseler de kişilik olarak birçok açıdan birbirlerinin zıttıydılar.

Raf çok duyarlıydı. Kendine karşı değil. Nadiren kendi acısı için acı çekerti. Başkaları için acı çekerti. Onun nasıl uygulandığını görmek hem kalbimi kırıdı hem de beni gururlandırdı.

Öte yandan Gustave, neredeyse aşırı derecede duyarsızdı. O bir dövüşçüydü. Darbeleri hassas bir şekilde hem alır hem de indirirdi. İlgilenmeye değeri olduğunu düşündüğü her şey için savaşırdı. Sebepler. İnsanlar için. O her zaman savunmak için tasarlanmış bir tank gibiydi.

Birbirlerine bu kadar benzememelerine rağmen, kişiliklerinin birbirlerini mükemmel bir şekilde tamamladığını düşündüm.

Ama savaştıklarında. Oh, Tanrım. Üçümüz için de ıstırap vericiydi. En kötüsü. Birbirleriyle anlaşmazlık içinde olmaktan nefret ederlerdi. Bundan kaçınmak için büyük, dikkatli, sıkıcı adımlar atarlardı, bu yüzden olduğunda, genellikle kaçınılmaz ve korkunç olurdu.

Benim için korkunçtu çünkü çocuklarım acı çekiyordu ve çocuklarınızın acı çekmesi, kendinizin acı çekmesinden en az on kat daha kötüdür.

En azından.

Raf için çok kötüydü çünkü çok hassastı, tüm eleştirileri içe dönüktü ve bunları içine atıyor, nadiren dışa vurmasına izin veriyordu. Ama dışarıya taşıdığına ve genellikle doğru olan ama incitici olduğunu bildiği şeyler söylediğinde, iki kat daha fazla acı çekiyordu.

Gustave için korkunçtu çünkü Raf'ın empatik yang'ının duyarsız ying'i olmasına rağmen, kardeşinin savunmasızlığına değeri veriyordu, bunun koruması gereken bir şey olduğunu hissediyordu ve bu yüzden korunmadığında, başarısız olduğunu biliyordu ve kendi esnek tarzında, en az kardeşi kadar kendini eleştiriyordu.

Lisedeyken (bir kız yüzünden) öyle bir kavgaya etmişlerdi ki, yemin ederim benim boşanmamdan daha

acı vericiydi.

O kadar kötü. Gözler kararmış, genç kalpler kırılmıştı. Neredeyse bir aydır birbirleriyle konuşmamışlardı.

Sonunda uzlaştıklarında, hepimiz tarifsiz bir şekilde rahatlamıştık.

Bir ekip olarak iyi çalıştılar ve başka bir şeyin düşünölemeyeceğini söylemek yeterli.

Oğullarımdan daha genç ve daha dengesiz olan Gustave'ı Heath'le tanıştırdığımda gergin birkaç dakika oldu, ama her şey düşünöldüğünde, bu beklenen bir şeydi.

Benim bir aşk hayatımın olması bile onlar için bir alışma süreci olacaktı ve bunun Heath gibi bir adamla gerçekleşmesi, bunun hemen sorunsuz olmayacağını varsaymışım. Zaman alacağını biliyordum.

Bununla birlikte, Raf'ın onunla konuştuğunu, soğukkanlı bir nezaketle de olsa onu uslu durmaya ikna ettiğini söyleyebilirim.

Ben alırdım.

Çiçekleri vazolara koydum ve büyük yemek masamın ortasına orta süsü olarak yerleştirdim.

Raf, sorulmasına gerek kalmadan tabakları ve peçeteleri yerleştirmeye başladı, Gus da gümüş takımları koydu.

Çocuklarımı tembel küçük prensler olarak yetiştirmemişim. Her zaman katkıda bulundular. Evimden kendi başlarının çaresine bakmayı bilerek çıktılar ve Raf, Gus'ın yurttta çamaşırlarını kızlara yıkattığını söyleyerek kardeşiyle dalga geçmeyi sevse de, on üç yaşından itibaren çamaşırlarını kendisinin yıkamasını öğrendiğinden emin oldum.

Mesela bu gece gibi. Yemeği Heath ve ben pişirdiğimiz için, temizlikten çocukların sorumlu olması söz konusu değildi. Ben böyle yetiştirilmişim ve bu sistemi onlara da aktarmışım, çünkü mükemmel bir şekilde işliyordu.

Babam belki de çok kızardı ama kolaylık olsun diye açık büfe tarzında yedik, tabaklarımızı mutfakta doldurduk ve yemek odasına taşıdık.

Aynı şeyi düşündüğü belli olan Raf sırttı ve dolu tabağını mutfaktan çıkarırken, "Büyükbaba küplere biner," diye mırıldandı.

Yemek salonuna en son ben girdim ama erkeklerin hepsi hâlâ sandalyelerinin arkasında durmuş, kibarca önce benim oturmamı bekliyorlardı.

Hepsini içime çekerken neredeyse patlayacak gibi hissediyordum. Böylesine muhteşem erkeklerle çevrili olduğum için gurur duymaktan kendimi alamadım.

Birbirlerini öldürmemeleri için kısa bir dua ettim ve yerime oturdum.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Yumruklar havada uçuşmadı. Bulaşıklar fırlatılmadı. Küfür edilmedi.

Sonuç olarak, geceyi bir zafer olarak saydım.

Tabii ki mükemmel değildi. Gustave ve Heath tanışıp kaynaşmadılar. Yumruklaşmadılar, spordan konuşmadılar ve en iyi arkadaş olmadılar ama ben olmayacaklarını biliyordum.

Çoğunlukla, Rafael ve ben sohbeti hafif ve kolay bir şekilde sürdürdük. Heath ve Gustave büyük ölçüde sessiz kaldılar, sorulan sorulara cevap verdiler ama genel olarak sessizce yemek yediler. Ben de böyle olacağını biliyordum.

Heath turtayı çok sevdi; tabağını temizledikten sonra ikincisini yemek için geri döndü.

Gustave onun çok gerisinde değildi.

Bu akşam en azından yemek pişirme konusunda iyi iş çıkardığımın bilincinde olarak oldukça övünüyordum.

Raf Heath'e dostça bir tavırla "Ne iş yapıyordun?" diye sorduğunda yolda hafif bir tümsekle karşılaştık.

Heath'in tipik belirsiz yanıtı, "Güvenlikte çalışıyorum," oldu.

Gustave anında ve açıkça istisna yaptı.

Çatalını bıraktı, gözlerini Heath'e dikti. "Bu da ne demek oluyor? Güvenlikte ne yapıyorsun?"

Heath şaşırmamıştı. "Pek çok şey, çoğu müşterilerimin iyiliği için gizli."

Raf, her zamanki barışçı tavrıyla konuyu hemen başka bir şeye çevirdi.

Bir süre sonra Gustave sinirli bir ses tonuyla başka bir soruyla patladığında küçük bir sarsıntı daha yaşandı. "Kaç yaşındasın sen? Ve annemle nasıl tanıştınız?"

Heath ağızındaki lokmayı çiğnemeyi bitirdi. "Yirmi beş yaşındayım ve onunla markette tanıştım."

"Genelde yaşlı kadınlardan hoşlanır mısın?"

"Gus! Rude!" Raf'ın sesi alışılmadık bir keskinlikle havladı. Kardeşi onu gücendirmeyi başarmıştı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Gustave ve yanaklarının kızarmasından ve gözlerinin bana dikilmesinden kaba sözlerinden dolayı anında pişmanlık duyduğunu anlayabiliyordum. Nedenini bile biliyordum.

Bunun Heath'ten daha fazlasını aşığladığını yeni fark etmişti.

Heath eğlenen gözlerini benimkilere çevirerek, "Hayır," dedi. "Dürüst olmak gerekirse, tanıştığımızda aramızdaki yaş farkının bu kadar dramatik olduğunu fark etmemiştim ama öğrendiğimde de umursamadım. Anneni gördün mü?"

Sertçe bağırma sırası bendeydi, "Heath!"

Yapması gereken son şey onları kışkırtmaktı, ama Tanrı'ya şükür oğullarım onun sözlerini eğlenceli buluyorlardı.

"Buralarda mı yaşıyorsun?" Raf yine sohbeti zararsız ve dostane bir yöne çekmeye çalışarak sordu.

Sanki çocuklarım akşam yemeğine iyi polis/kötü polis dinamiğiyle yaklaşmaya karar vermişlerdi.

Heath kolayca, "Çok uzak değil," diye yanıtladı. "Buradan kısa bir yürüyüş mesafesinde bir ev kiraladım.

Beklediğimden daha uzun süreli bir iş için şehirdeyim."

Eğer doğruysa, bu benim için yeni bir şeydi. Anlaşılan Raf, Heath'ten bilgi alma konusunda benden daha iyiydi.

"Daha ne kadar burada kalmayı düşünüyorsun?" Gus sordu, ses tonunda biraz kavgacı bir ifade vardı.

Heath gözlerini yemeğinden ayırmadan, "Bunu söylemek imkânsız," diye karşılık verdi.

Raf ve ben göz göze geldik ve yemin ederim aklını okuyabiliyordum, birbirimize çok benziyorduk.

Bu gece yeterince zorladık, diye düşündüm. En iyisi yemekten kısa bir süre sonra kan dökülmeden bu işi bitirmekti.

Yemeğimizi bitirdik ve tatlıyı kısa sürede hallettik. Çocuklar masayı toplayıp bulaşıkları yıkarken Heath ve ben de fazla yiyecekleri kaldırdık.

İşlerini bitirdiğinde, Gus gitmesi gerektiğini söyledi ve ben de onu arabasına kadar geçirdim.

"Bu konuda zor zamanlar geçiriyorsun," diye gözlemledim. "Yaş farkı anlaşılır bir şekilde şok edici."

"Sorun onun yaşı değil anne. Gerçekten kaç yaşında olduğu umurumda değil. Sadece bana tuhaf geliyor. Onda yanlış bir şeyler var. Sanki, bilmiyorum, yeterince iyi davranıyor ama gözlerinde bir sorun var."

Gustave'ın bir başka özelliği de buydu. İçgüdüleri her zaman çok keskindi.

Ona aklıma gelen en kısa, en isabetli cevabı verdim. "O eski bir asker. Bazı zor şeyler yaşamış. Dürüst olmak gerekirse, hâlâ normal topluma alışmaya çalıştığına inanıyorum."

Gustave isteksizce, "Bu da bir şeydir," diye itiraf etti. "Ama gerçekten anne, onun neler yaşadığı umurumda değil. Senin normal biriyle, sana iyi gelecek biriyle birlikte olmanı istiyorum."

İçimi çektim. "Benim için neyin iyi olduğuna sadece ben karar verebilirim, tatlım. Ve açıkçası, hayatım boyunca neyin normal olduğunu hiç umursamadım."

"Bu ciddi mi? Siz sevgili falan mısınız?"

Buna nasıl cevap vereyim? Cevap vermemenin en iyisi olduğunu düşündüm. "Bütün bunlar benim için de yeni ve her seferinde bir gün yaşıyorum. Onunla birkaç aydır görüşüyorum ve ondan hoşlanıyorum. Şimdilik tek bildiğim bu."

"Babamın ondan haberi var mı?"

Kaşlarımı çattım. Bunu neden sormuştu ki? "Bu onu ilgilendirmez," diye geçiştirdim.

"Katılıyorum, ama bil diye söylüyorum, eğer öğrenirse çıldırır."

Kaşlarımı daha sert çattım. "Bunun onunla ne ilgisi var? Yoksa sadece yaş farkından mı bahsediyorsun?"

"Eminim bu konuda mutlu olmayacaktır ama ben her şeyden bahsediyorum. Birini görüyorsun. Herhangi biriyle. Sen hayatına devam etmiş olabilirsin ama onun devam edeceğinden şüpheliyim."

"Neden böyle söylediğini bilmiyorum. Biz evliyken o hayatına devam etti."

"Seninle olan ilişkisini sonsuza dek mahvettiğini biliyor, ama bu onun için sorun olmadığı anlamına gelmiyor."

"Bence bu konuda yanılıyorsun, ama dürüst olmak gerekirse, onun ne düşündüğü benim için önemli değil. Sen ve Raf büyüdüğünüze göre, onunla ortak ebeveynlik yapma konusunda endişelenmeme bile gerek yok. O artık hayatımda değil ve asla da olmayacak."

"Biliyorum. Bu henüz kabul ettiği anlamına gelmiyor. Ve inanın bana, ben de onu hayatımda istemiyorum."

"Bunun için özür dilerim."

"Onun için özür dileme. Bu senin hatan değil. Hepsi onun suçu."

O bir yalancı, ikiyüzlü ve pislüğün teki. Onunla ilgili hiçbir şeye katlanamıyorum ve fikrimizi değiştireceğimizi düşündüğünüzü biliyorum ama değiştirmeyeceğiz. Onunla işimiz bitti."

"Özür dilerim," diye fısıldadım. Onu küçümsedikleri için kendimi suçlu hissediyordum, oysa bunu körükleyecek hiçbir şey yapmamıştım. Sadece öyleydi. Babalarında barışamadıkları çok fazla şey görmüşlerdi. Belki zamanla bunun değişebileceğini düşünüyordum ama her halükarda bunun benim elimde olmadığını kabul etmeye başlamıştım. Oğullarım hayatımda olduğu ve bana yakın kaldıkları için Tanrı'ya her gün şükrediyordum ve bunun böyle kalması için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Eski kocamın çocuklarıyla yeniden ilişki kurmak ya da sürdürmek için yaptıkları ya da yapmadıkları bu noktada onun görevi ve işiydi.

Gus isteksizce, "Yeni erkek arkadaşına iyi davranmaya çalışacağıma söz veriyorum," dedi.

Oyunun bu aşamasında erkek arkadaş konusunda onu

düzeltilmenin ters etki yaratacağını düşündüm. "Teşekkür ederim."

onun yerine ne dediğimi.

"Bu gece bir pislik gibi davrandıysam özür dilerim. Sadece, bilmiyorum, bu zor. Tanımadığım bir adamla görüşmen biraz alışma süreci gerektirecek."

"Biliyorum. Anlıyorum. Ve bu gece iyi iş çıkardın. Elinden geleni yaptın. Tek istediğim buydu."

Sertçe yutkundu, boğazı hareketle birlikte çalışıyordu. "Seni seviyorum anne."

Ona kısaca sarıldım ve yanağından öptüm.

"Seni seviyorum, tatlım."

Raf'ın çıktığını görmek için tam zamanında içeri döndüm. "Sanırım iyi geçti," dedim.

"Çok daha kötü olabilirdi. Gus'ın sadece zamana ihtiyacı olacak.

Onun nasıl biri olduğunu bilirsiniz."

Ben geldim. Onu yeterince iyi tanıyordum ki, ortaya çıkmış olması ve bu kadar uslu durması beni cesaretlendirdi.

"Bana tuhaf bir şey söyledi," diye ekledim, "baban biriyle görüştüğümü öğrenirse çıldırmış."

Raf yüzünü buruşturdu ve sanki kendi yüz ifademi başka birinin yüzünde izliyordum. "Haksız değil. Babam ikimizi de her aradığında ilk sorduğu şey biriyle görüşüp görüşmediğiniz oluyor. Dürüst olmak gerekirse, bizimle konuşmaktan çok bunu öğrenmekle ilgilendiğini düşünüyorum."

İkisinin de onun telefonlarına çıkmasını bile cesaret verici buldum ve ona şöyle dedim: "En azından onunla konuşuyorsun. Bu da bir şeydir."

Bana bir bakış attı, ciddi misin anne? "Telefonlarına sadece seni rahatsız etmemesi gerektiğini tekrarlamak için cevap veriyorum."

"Oh."

"Eğer telefonu bu yüzden açıyorsam, Gus'ın ona ne söyleyeceğini tahmin edebilirsiniz."

İyi bir şey olmadığını biliyordum.

"Babamız hakkında ne düşündüğümüz konusunda endişelenmek senin yükün değil, ama evet, bence senin baban olduğunu bilse çıldırırdı.

Birini görmek."

"Ve Heath gibi biri."

İç çekti. "Evet. Yaş meselesi ... ve Heath'in kendisi. Bunların hiçbirine iyi tepki vermeyecektir, ancak ikimizden de duymayacağına emin olabilirsiniz."

Ona sarıldım, yanağından öptüm ve iyi geceler diledim.

Geri döndüğümde Heath ön kapıda beni bekliyordu.

"Her şey yolunda gitti, değil mi?" diye sordu. Bunu endişelenmiş gibi söyledi ve bu kalbimin onun için daha da yumuşamasına neden oldu. Kenarları sert olabilirdi ama o kenarlara karşı gerçek bir şefkat hissetmeye başlamıştım.

"Bence harika geçti," diye onu rahatlattım.

"Bu gece önemli bir şey öğrendim," dedi Heath.

"Oğullarımın aşırı korumacı olduğunu mu?"

"Bu doğru, ama benim bahsettiğim bu değildi. Sana bağlılar ve onları kim suçlayabilir ki?"

Yemin ederim kızarmıştım. Bunun beni neden etkilediğinden bile emin değildim. Muhtemelen yüzündeki ifade ve normalde şefkatsiz olan sesindeki şefkatti.

"Çiçekler," diye devam etti Heath. "Seni görmeye gelirken çiçek getirmem gerekiyor."

"Zorunda değilsin. Bunu benim üzerime aşırı derecede titreyen babamdan öğrendiler."

"Saçma değil. Üzerine titrenmeli. Hepimiz tarafından. Bilge bir adama benziyor."

"Dürüst olmak gerekirse, ikinizin birbirinizden hoşlanacağınızdan emin değilim."

"Göreceğiz bakalım. Alışması zor biriyim ama onunla tanışırsam en iyi şekilde davranacağıma söz veriyorum."

Kulağa umut verici geliyordu ve babamla tanışması ya da genel olarak bizim için bir gelecek olması konusunda baskı yapmadım.

Her şey zaten yeterince hızlı ilerliyordu.

Heath oğullarımın ziyareti boyunca mükemmel bir beyefendi gibi davrandı.

Ancak beni hemen yüzüstü yatağıma bağlayıp saçlarımı çekerek beynimi sikerken bunu dengelediğinden emindi. Alışabileceğimi düşündüğüm bir dengeydi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah oldukça endişe verici başka bir gelişmeye uyandım.

Bir düzene girmeye başlamıştı. Evimde bir kargaşa. Bugün ne oldu böyle?

Ön kapımda biri vardı. Gürültülü biri. Bağıyorlardı. Ah cehennem.

Bu bağıışı biliyordum.

Sikeyim.

Ne oluyor lan? Bir ara veremez miyim? Ve benim evimde ne halt ediyordu?

Bir kez daha ince bir bornozla yatak odamdan çıktım ve karşımdaki manzara karşısında ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

İlk dikkatimi çeken şey, açık olan ön kapımda, üzerinde sadece bir çift boxer ve kaşlarını çatmış tedirgin bir Heath'in durduğıuydu.

Ve hemen dışarıda, telaşlı, öfkeli, sanki eve girmeye çalışıyormuş ve girmiş gibi görünen eski kocamdı.

Eduard her zaman yakışıklı bir adam olmuştu, hâlâ da öyleydi; koyu renk gözleri ve siyah kıvırcık saçları zeytin rengi tenini ortaya çıkarıyordu. Uzun boylu ve zayıftı, ama Heath gibi iri bir dağın yanında birdenbire bana zayıf göründü. Sıska. Kilo mu vermişti, yoksa karşılaştırma onu eksik mi bırakmıştı? Gerçekten bilmiyordum.

Eduard beni gördü ve durdu. "Bu da ne böyle, Lourdes?" diye seslendi, sanki beni bir şey yaparken yakalamış gibi öfkeyle.

Her zaman bir cesareti vardı. Gençken buna cesaret derdim ve çekici bulurdum.

Bu çok uzun zaman önceydi.

Neredeyse gülecektim.

Bunun yerine ona başımı salladım. "Burada ne işin var Eduard?"

"Onun burada ne işi var?" diye karşılık verdi, sanki evimde kimin olması gerektiğini sorgulamaya hakkı varmış gibi.

"Burada ne yapıyorsun?" Tekrar ettim.

"Geceyi burada mı geçirdi?" Eduard gerçekten çok olmuş gibi haykırdı.

"Onu ele veren neydi?" Heath kuru bir sesle sordu.

"Ne istiyorsun, Eduard?" Ona sordum. "Bu iyi bir zaman değil. Bana söyleyecek bir şeyin varsa telefon etmelisin, öylece evime gelmemelisin."

"Sana inanamıyorum! Bu ne kadar zamandır devam ediyor?"

Garipti. Boşanmanın üzerimizde zıt etkileri olmuştu. Ayrı kaldığımız süre uzadıkça, ben ona karşı daha kayıtsız hale gelmiştim, o da bana karşı daha sertleşmişti.

Bu, benim çok fazla, onun ise çok az önemseydiği evliliğimiz için canlandırıcı bir değişiklikti.

Olabildiğince sakin olan Heath'e baktım, eski sevgilimi kolayca evin dışında tutarken beni izliyordu. "Kapıyı üzerine kapat," dedim ona. "Bana söyleyecek önemli bir şeyi varsa, arayıp dinleyebileceğim ya da dinlemeyebileceğim bir mesaj bırakabilir."

"Bunu çocuklara anlatacağım!" Kapı üzerine kapanmaya başladığında Eduard bağırdı.

"Onlar zaten biliyor!" Ben de bağırdım.

Heath, "Dün gece hep birlikte yemek yedik," diye ekledi ve kapıyı yüzüne kapattı.

"Buraya sık sık gelir mi?" Heath bana sordu, kapı zili coşkuyla çalarak sözlerini noktaladı.

"Hayır. Neredeyse hiç. Ne istediğini söyledi mi?"

"Hayır. Sanırım beni görünce odağı değişti ama buraya ne için geldiğini tahmin edebildiğime eminim."

"Ne?"

"Sen. Seni geri istiyor."

Elimde değildi. Yüzümü buruşturdum. "Tanrım, umarım olmaz. Bu asla olmayacak. Milyon yıl geçse de olmaz."

"Güzel. Bir ara onunla konuşacağım; mesajı açık ve net bir şekilde aldığından emin olacağım."

"Bunu yapmana gerek yok. Onunla başa çıkabilirim. Zararsız biri. Bugünlerde sadece bir baş belası. Gerçekten."

Bu konuda başka bir şey söylemedi, ki bu beni daha çok endişelendirmeliydi, ama beni yatağa geri götürürken dikkatim dağılmıştı.

Yatakta bir gün geçiremedik ama bir sabah geçirdik, bu yüzden tam olarak şikayet edemezdik.

Heath öğleden sonra iş için birkaç saatliğine ayrıldı, ama akşam yemeği için zamanında döneceğini söyledi.

Bir süre sonra kapıya gelenin o olduğunu düşündüm ve kapıyı açtığımda genç sarışın bir kızın orada durduğunu görünce iki kat şaşırdım.

"Heath burada mı?" diye sordu bana.

Belli nedenlerden dolayı hazırlıksız yakalanmıştım. "Hayır, hayır değil. Bir süreliğine dışarı çıktı. Yardımcı olabilir miyim?"

"Onu içeride bekleyebilir miyim? Onunla burada buluşmam gerekiyor."

Onu içeri aldım. Başka ne yapabilirdim ki?

Mutfağa geri döndüm. Bir şişe şarap açmak üzereydim, ona bir bardak ikram ettim.

"Oh, hayır, teşekkür ederim. Hamile olduğumdan oldukça eminim, bu yüzden kesinlikle yapmamalıyım."

"Affedersiniz?" diye sordum. Onu zihnimde nasıl bir yere oturtacağımı bilemiyordum. Kimdi ve neden Heath'i bulmak için buraya gelmişti?

"Ayrıca, aslında içki içecek yaşta değilim," diye ekledi.

Bu beni onu incelemeye itti. Genç bir kızdı. Beyaz-sarı saçları vardı ve çok güzeldi. Victoria's Secret kataloğunda görebileceğiniz bir şeyin eşofman ve inek gözlükleriyle canlanmış haline benziyordu.

O da beni inceledi.

"Ben Iris," dedi uzun bir sessizliği bozarak. "Sen de Lourdes olmalısın. Sonunda sizinle tanışmak çok güzel."

"Memnun oldum," diye mırıldandım.

Iris bana gülümsedi. "Demek sen ve Heath, ha?"

Sesi o kadar mutlu geliyordu ki kendimi yüzünü biraz daha incelerken buldum. Ve sonra aklıma geldi. Tabii ya. Farklı, çarpıcı göz renkleri bir yana, birbirlerine benziyorlardı bile. "Sen onun kız kardeşisin."

Güldü. Ve güldü. Şakayı anlamamıştım ama kahkahası bulaşıcıydı ve ben de kendimi gülümserken buldum.

"Aman Tanrım," diye nefesi kesildi. "Dair'dan çok daha iyi gözlem yapıyorsun. Bunu anlaması çok uzun sürdü."

Ona göz kırptım. "Dair . . . Alasdair Masters mı? Onu tanıyor musun?"

Bunun için beni tekrar incelemeye başladı, gözleri onu hafife aldığı mı düşündüren bir şekilde yoğunlu. Büyük ölçüde.

"Evet, onu tanıyorum," dedi sessizce. "Senin arkadaşlarından biri, değil mi?"

"Şey, evet, birkaç kez birlikte çalıştık ve arkadaşız. Onu nereden tanıyorsun?"

Başını sertçe salladı. "Uzun, çok uzun hikâye. Heath'le aranız nasıl?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

Ve bir cevaba ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu.

"Aslında buraya Heath'i bulmaya gelmedim," dedi. "Aslında beni burada görünce çok üzülecek, ama aslında seninle konuşmak istiyordum."

Beklenmedik şeyler söylemek belli ki aileden geliyordu. "Oh?" ona verebileceğim tek cevaptı.

"Sadece size onun hakkında, neden kimsenin yaklaşmasına izin vermediği hakkında biraz bilgi vermek istedim. Umursamadığı için değil. Benim için her şeyi yapar, bunu biliyorum, bunu kanıtladı ama bana bile açılmıyor. Açamıyor. Yaşadığı şeyler kalbimi kırıyor. Taşındığı yükleri görebiliyorum. Ben de kendimce bazı yükler taşıyorum ama eminim onunla biraz vakit geçirdiyseniz bazı sorunlarını fark etmişsinizdir."

Sadece başımı salladım.

"Çok kötü yaralandı. İşkence gördü. Size anlatmama gerek yok. Şüphesiz tüm yara izlerini görmüşsünüzdür. Ve insanların geri dönemeyeceği bazı şeyler yapmak zorunda kaldı. Ama CIA'deki görevi bulmacanın sadece bir parçası. Ailemizdeki işlev bozukluğu çok derin. Vahşi olarak yetiştirildik. Patolojik yalancı bir aileden geliyoruz. Yine de satmak için pakettlendik. Saklamayı öğrendik. Her şeyi saklamayı öğrendik. Bize yalan söylemeyi o kadar tutarlı bir şekilde öğretiler ki, bu hala gerçeklerden daha doğal geliyor. Yalan söyleme şeklimiz kötü niyetli değil. Eğer bir anlamı varsa, bu koruyucu bir şey."

"Neyin koruyucusu?"

Güzel ağzı buruştu. "Söyleyemem. Bu kadar belirsiz olduğum için özür dilerim. Bütün bunları sana anlatıyorum çünkü onun da aynı şekilde muğlak olacağını biliyorum. Hatta daha fazlasını. Bence seni önemsiyor ve umarım tüm bunlara ve diğer sorunlarına rağmen ona bir şans verirsin."

Ne diyeceğimi bilemez halde ağzımı açmıştım ki kapı çaldı.

Iris küfretti. "Düşündüğümde daha hızlı anladı."

"Neyi anladın?"

"Buraya geldiğimi. Görüyorsunuz, beni aramak için sizi daha önce terk etti."

"Bana işe gittiğini söyledi." "Bu aslında yalan değil."

Kafam her zamankinden daha karışık. Kapıyı açmak için hareket ettim.

"Heath'e daha önce sözünü ettiğim hamilelik olayından bahsetme," dedi arkamdan sessizce. "Çıldırır."

O dengesiz Heath'e içki içmek için çok genç olan kız kardeşinin hamile olabileceğini asla söylemem.

Hayatta olmaz.

Kapıyı açtığımda Heath benimle konuşmadı bile, onun yerine doğrudan mutfağın kapısında duran kız kardeşine yöneldi.

"Dışarıda seni arıyordum," diye bağırdı ona. "Bunu tekrar yaptığına inanamıyorum, hem de ne için?"

"Lourdes'le tanışmak istedim."

Elini kaldırıp, sanki baskıyı hafifletmek istercesine burnunun kenarını sıktı.

Diğer elinde bir buket gül tutuyordu. Bana çiçek getirmişti.

"Ne yaptığının farkında mısın?" diye sordu Iris'e hitaben.

"Hayır, Heath," dedi, açıkça sıkıntılıydı. "Hayır. Lütfen. Özür dilerim. Hayır. Kimse beni takip etmedi, yemin ederim. Burada hiçbir şey açığa çıkmadı."

İkimizin arasında bir ileri bir geri baktı. "Benden korkuyor," dedi bana. "Kendi kız kardeşim benden korkuyor."

"Senin için değil," dedi, sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı.

"Senin için."

Ve korkmaktan çok endişeleniyorum."

"Mason şimdi seni almaya geliyor."

"Peki, tamam. Geri döneceğim ve bunu bir daha yapmayacağım, ama bunun senin için her şeyi mahvetmediğine söz ver."

"Buna nasıl söz verebilirim?" Ses tonu ısırıcıydı.

"Buraya gelmekten vazgeçemeyecek kadar kötüydüm. Şimdi ne olacağını biliyorsun."

Iris bu noktada açıkça ağlıyordu. Bana yalvaran bir bakış attı. "Özür dilerim. Yemin ederim takip edilmedim. Yemin ederim. Çok dikkatliydim."

Her şey beni şaşırtmıştı ama az önce kötü bir şey olduğunu anlayabiliyordum.

"Neler oluyor, Heath?" Ona sordum.

Derin bir nefes alarak gözlerini sıkıca kapattı. "Keşke sana söyleyebilseydim. Iris'in gitmesi gerekiyor."

"Akşam yemeğine kalabilir," diye teklif ettim. Onu çok iyi tanıımıyordum ama bu şekilde ağladığını görmek beni çok üzmüştü. O kadar neşeliyken bir anda umutsuzluğa kapılmasını izlemek. Yardım etmek istedim.

"Yapamaz," dedi donuk bir sesle. "Artık ben de yapamam."

"Özür dilerim," dedi Iris tekrar, ama hangimizle konuştuğunu anlayamadım.

"Ah," dedim, kafam o kadar karışmıştı ki ellerimi sıkmak gibi çılgınca bir şey yapmak istedim. "Akşam yemeğine de kalmayacak mısınız?" diye sordum. Gece için geri gelmeyi planladığından emindim.

"Şimdi olmaz, yapamam. İzninizle. Mason geldi. Iris'i dışarı çıkaracağım."

İşte o zaman bana getirdiği çiçekleri uzattı. Bir teşekkür mırıldandım.

Mason'ın kim olduğunu sormadım ya da onları dışarı çıkarmadım. Sadece kapıya baktım, zihnim onların etkileşimini anlamaya çalışıyordu. Olanlar hakkında hiçbir şey bilmediğim açıktı.

Heath içeri girdiğinde ben hâlâ kapıya bakıyordum. Kapıyı çarparak kapattı ve doğrudan yanıma geldi.

Elimdeki çiçekleri masaya bıraktı, beni göğsüne çekti, çelik gibi kolları beni sardı ve sert bir teselli sundu. Bir an için her şey yoluna girecekmiş gibi hissettim. Dudakları şakağımda yumuşarken beni böyle düşünmeye itti.

Ve hala beni rahatlatmaya, güçlü bedeniyle bana sahte bir umut vermeye devam ederek mırıldandı: "Gitmem gerekiyor. Kısa bir süreliğine değil, çok uzun bir süreliğine. Birlikte sadece dakikalarımız kaldı."

"Ne kadar uzun bir süre çok uzun bir süredir?" Göğsüne doğru mırıldandım.

"Keşke bilseydim."

"Orada kız kardeşinle yaşadığın o sahneyi bana açıklayacağını sanmıyorum."

"Keşke yapabilseydim. Seçme şansım olsaydı, bana kalsaydı, gitmezdim, sana söz veriyorum."

Ne olursa olsun, ona inandım.

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

Sonra gitmişti ve onu bir daha görüp göremeyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

O gittikten sonraki ilk gün zaman katran gibi akıp geçti.

İkinci gün daha kötüydü.

Üçüncüsü de aynıydı.

Tek bir kelime bile yoktu. Bir not bile. Ne de bir telefon. Hiçbir şey.

Gitmişti, günlerce, sonra haftalarca gitmişti, ama işgal ettiği her santimde izini bırakmıştı.

Ama o iz her zaman mevcut olsa bile, adamın kendisi gitmiştir.

Özlem duydum. Onun dokunuşunu. Sadece onu görmeyi. Sesini duymak için.

Özlem çok garip bir şeydi. Çok gerekli hissettiriyordu. Sanki sorunu yaratan bu dürtüydü. Çünkü bir şekilde çok doğru hissettiriyordu.

Hepsi sahip olmadığınız bir şeye ihtiyaç duyduğunuz için. Böyle bir kısır döngü, özlem.

Ve sonra, onun sayesinde yeniden uyanan cinsel dürtülerim vardı.

En tatlı ıstıraptı.

Kendimi birden sekse odaklanmış buldum. Kendi bedenimin o kadar farkındaydım ki başka bir şeye konsantre olamıyordum.

Daha fazla ten gösteriyor, ilgiden zevk alıyordum. Vücudumu korumak için çok çalıştım ve bunu göstermekten ve bu denkleme sürekli seks hakkında düşünmeyi eklemekten gurur duyuyordum - yürüyen erkek kedi nanesi gibiydim.

Bu üç haftalık süreçte, şaka yapmıyorum, işlemin ortasında bana asılan bir banka memuru bile oldu.

Kontrolden çıkmıştı.

Ve sekse takıntılı olsam da, sahip olamadığım tek adam dışında kimseyle seks yapmakla uzaktan yakından ilgilenmiyordum. Çünkü o gitmişti.

Biriyle çıkmaya en az ilgi duyan kadının en çok çıkma teklifi alan kadın olması çok komik bir şey. Bir anda o kadın ben oldum. Yemin ederim, denesem bile onları sopayla kovalayamazdım.

Kategorik olarak hayır dedim.

Ama her gece eve gidip daha önce hiç yapmadığım şekilde tekrar tekrar mastürbasyon yapıyordum, çünkü kendimi tek başıma tatmin etmek bana her zaman tatmin edici gelmemişti.

Ve hala da öyle.

Yine de yaptım. Tekrar ve tekrar. Çünkü birdenbire onsuz uyumakta zorlanmaya başladım.

Kulağımda sert bir ses ve üstümde büyük, yaralı bir beden hayal ederek kendimi boşalttım ve sonunda huzursuz bir uykuya daldım.

Her gece dönüp durdum ve sonra her sabah yorganım yerde ve parmaklarım klitorisimde uyandım.

Gittiği günden yaklaşık üç hafta sonra, tam yatma saatimde tekrar ortaya çıktı.

Böyle tuhaf bir saatte kapı çaldığında onun geldiğini anladım. Her gece yaptığım uyumaya çalışma yöntemini uyguluyordum, kendi yatağımda çırılçıplaktım, vibratör elimdeydi.

Kapıyı bu şekilde açmalı mıyım diye kısa bir süre düşündüm.

Hayır, diye karar verdim, oyuncağımyı yastığın altına soktum ve ince ipek bir bornoz giydim.

Gözetleme deliğini kontrol ettim, zinciri çözdüm ama kapıyı sadece küçük bir aralıkla açtım.

Onun kış gözleriyle karşılaştım ve içimde güçlü bir şeyin sarsıldığını hissettim.

Yorgun görünüyordu. Ölesiye yorgun. O da benimle aynı şeyleri mi yaşıyordu? Beni özlemiş miydi?

"Burada olmamalıydım bile," diye söze başladı, sanki burada olmak istemiyormuş gibiydi.

Kaskatı kesildim, midem korkuyla altüst oldu. Bu da ne demek oluyordu? İlişkimizi resmen bitirmek için mi buradaydı? Bu, resmi olarak ayrılmayı gerektirecek türden bir şey miydi?

"Peki sen neden öylesin?" diye karşılık verdiğimde sesim sert çıkmıştı.

Derin bir nefes aldı, sonra bir nefes daha. Gözleriyle bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu ama orada her şeyi saklamakta çok iyiydi.

Gözleri asla ruhuna açılan bir pencere olamazdı. Başka bir yerde saklıydı.

Onu soymak, üstüne çıkmak ve bulana kadar kısık gözler ve titiz parmaklarla her santimini incelemek istedim.

Ama nerede olmadığını biliyordum. Gözleri, gerçek benliğini barındıramayacak kadar sonsuza dek donmuştu.

Yine de onları okumaya çalıştım, o kırık bakışlarını deşifre etmeye çalıştım. Neredeyse işe yaramazdı, ama sadece neredeyse. Bana tam olarak ne anlatmaya çalıştıklarını bilmiyordum ama pişmanlığa yaklaşan bir şeyler yakaladığıma yemin edebilirim.

"Uzak kalamam." Acı dolu bir ifadeydi.

Tam da o anda duymak istediğim her şeydi. Çünkü onu nerede bulacağımı bilseydim, uzak durmamın imkânı yoktu.

Bir anda onun olmuştum.

Girişte beni duvara yapıştırmadan önce kapıyı zar zor açabildim.

Büyük, sert ellerinin dokunuşu altında titredim. Benim için yumuşak dokunuşlar yoktu. Onların ötesindeydim. Ben sadece Heath'in bana vermek istediği şeyi istiyordum, ki bu da hiçbir şekilde yumuşaklıkla karıştırılamayacak bir şeydi.

İlk başta beni öpmedi, sadece kocaman ellerini üzerimde gezdirdi, sanki her kıvrımı hafızasına kazıyormuş gibi.

Bornozumu omuzlarımdan itti, beni bir hediye gibi açtı, altımda beni tamamen çıplak bulduğunda boğazından bir ses çıkardı.

"Sanki geleceğimi biliyordun," diye inledi kısık sesle.

İncelemesinin altında kıvrandım, ona dokunmak istedim, kendime dokunmak istedim, rahatlamak için her şeyi yaptım. Ama kendimi tuttum. Ne yapacağını görmeyi çok istiyordum.

"Beni mi bekliyordun tatlım?" diye sordu usulca, dizlerinin üzerine çökerek.

O güzel yüzünü kalçalarımın arasına soktu, dilini daha fazla uzatmadan bana sapladı.

"Öyle miydin?" diye seksime doğru nefes aldı.

Nefes nefese evet dedim. Sonra onun adını. Ellerimi yavaşça, nazikçe saçlarına koydum, onu neredeyse histerik bir şekilde arzularken bile dokunulmanın onun için ne kadar zor olduğunu bir an bile unutmadım.

Bacaklarımdan birini omzuna attı ve üzerimde çalışmaya başladı, parmakları içime giriyor, dili yavaşça, derinlemesine keşfediyor, seksimi santim santim yalıyor, dilini kıvrım kıvrım üzerimde gezdiriyordu.

Hoşuma gitmişti ama hemen daha fazlasına ihtiyacım vardı. Parmaklarıyla değil, siki içimdeyken boşalmak istiyordum.

"Heath," diye yalvardım, durmasını istiyordum, onunla birlikte içime boşalmak istiyordum, ama düşünce trenini çabucak kaybettim. Ben daha geldiğini görmeden beni bitirmişti.

İçime sokuldu, ben serbest bırakılmam için titrerken parmakları hâlâ içimdeydi.

"Heath," dedim tekrar.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu ve ardından klitorisimi diliyle cömertçe yalamaya başladı.

Sesimi tekrar bulduğumda, "Sikine ihtiyacım var. Lütfen." Yalvarırken nefes nefese kalmıştım. "Lütfen. Lütfen. Lütfen."

Inledi ve ayağa fırladı. Aletini pantolonundan çıkardı, bunu yapmak için eğitilmişti, tıpkı o askerler gibi

Filmlerde gördüğünüz adamlar, silahları söküyorlar, her küçük hareket en yüksek verimliliğe göre ayarlanıyor.

Çıplak bir şekilde içime girdi. Şehvet sersemliğimde bile bunu hemen fark ettim.

"Doğum kontrol hapı kullanmıyorum," diye nefes nefese kaldım.

Bunu biliyordu, kahretsin, ve ben onun toparlanacak kadar uzun süre çekilmesi düşüncesine dayanamıyordum.

"Biliyorum," diye inledi, zaten içimde hareket ediyordu, umursamıyormuş gibi akılsızca kızışıyordu. "Tanrım, Lourdes. Seni çok özledim."

Bu ve beni duvara çarpan büyük ereksiyon, neredeyse gitmesine izin verecek kadar dikkatimi dağıttı. Neredeyse. Delilik.

Son bir çabayla yaralı omuzlarını ittim ve bu, yapacağını bildiğim gibi dikkatini çekti.

"Ne . . . ?" diye sordu, kalçaları hala bana doğru kabarıyordu, duramayan kısmı bir saniye bile durmuyordu.

"Prezervatifiniz yok mu?"

Yüzü ancak ıstırap denebilecek bir şekilde buruştu. "Siktir et, bilmiyorum. Burada olmamam gerekiyordu."

Ağlamak istedim. Ve o sürekli hareket ediyordu.

"Çekileceğim, tamam mı?" diye kulağıma fısıldadı, hâlâ içimde sallanıyordu.

Kafamda çok kötü bir hesap yaptım, tek amacı ikimizi de acele ettirmek olan uygun bir hesap.

Saf aptallık.

İnan bana, biliyorum.

"İyi olmalıyız," diye nefes nefese kaldım. "Ayın doğru zamanı olduğunu sanmıyorum, bu yüzden iyi olmalıyız." Sanki 'iyi olmalıyız' demem yeterli olacakmış gibi?

Ve mantıklı olan ben, hiçbir zaman böyle bir matematiğe güvenecek kadar düzenli olmadığımı çok iyi biliyordum.

Hedonist ben dünyasını sarsarken mantıklı ben gitmişti.

Saf aptallık. Biliyorum, biliyorum.

"Tanrıya şükür," diye homurdandı, içime daha hızlı, daha sert girdi. "Lanet olası bir mucize."

Zamanlamanın bizim lehimize olduğunu düşünmüştüm. Gerçekten ama gerçekten öyle düşünmüştüm ama bunu ona söylediğimde hâlâ çekileceğini düşünüyordum. Sadece güvende olmak için, hiçbir şekilde garanti olmayan ama yine de çekilmemekten daha iyi olan ekstra bir sigorta.

Önce ben geldim. Tabii ki ben geldim. Kendini benden önce bırakmadan önce bütün gece bana vurdu.

Her iki bileğimi de kavradı ve kendini bırakırken beni canlı canlı yemek istermiş gibi dudaklarımdan öpmeye başladı.

Sikini içime sokup salgılamaya başladığında, sikinin kabzasına kadar gömülmüştü.

Orgazmdan dolayı beynim hala şehvetle bulanık olsa bile, içimde neler olduğunu fark ettiğimde tekrar uyanıklığa döndüğümü hissettim.

"Çekil," diye inledim ağzına doğru.

Başladı, gerçekten denedi, diye düşündüm, ama yarısına kadar dışarı çıktı, tekrar derinlere itti ve kendini orada tuttu, içimde kök saldı.

Sanki kendine engel olamıyormuş gibi.

Bu, çekip çıkarma yönteminin berbat bir doğum kontrol yöntemi olmasının pek çok nedeninden biriydi. Oh evet, bu ve gerçekten işe yaramadığı gerçeği, daha az miktarda pre-cum yerine, tüm yükünü içime atmasından çok daha güvenli hissettirdi.

"Heath," ses tonumu ağlamaklı yapmaya çalıştım ama nefes nefese ve yalvarır gibi çıktı. Ben bile sesimin daha çok dışarı çıkmasını mı yoksa içeride kalmasını mı istediğimi anlayamadım.

"Kahretsin, özür dilerim," diye mırıldandı, ama yine de çekilmedi, bunun yerine içimde sarsıldı.

Ve Tanrım, ben de aynı derecede kötüydüm, hala onun etrafında kenetleniyordum, her damlayı sağıyordum, ağağımı indirmiyordum, onu durdurmuyordum.

Sonra beni hem heyecanlandıran hem de dehşete düşüren bir şey söyledi ve hangi tepkinin daha güçlü olduğunu söyleyemedim.

"Başka çocuk yapmak istiyor musun, yoksa temelli mi bıraktın?"

Bunu hiç (bir saniye bile) düşünmemiştim. Oğullarım büyümüştü. Hepsi bu kadardı. Muhtemelen daha fazlasına sahip olabilirdim. Sağlığım mükemmeldi. Sadece bunu hiç düşünmemiştim.

Ve bana bunu sorması ne anlama geliyordu? Bunu düşünmekten bile korkuyordum. Herhangi bir olasılığı umut etmekten korkuyordum.

"Bunu hiç düşünmedim," dedim dürüstçe. "Neden sordunuz?"

Sanki bu konuda sessiz kalmasını istiyormuş gibi kısa bir hareketle başını salladı.

Ama işe yaramadı. Mucizelerin mucizesi, kendini sessiz tutamadı.

Alnını alnıma bastırdı, hala utanmazca içimdeydi, hala beni duvara sabitlemişti. "Eğer bir şekilde hamile kalırsan, bilmeni isterim ki, bunun senin seçimin olduğunu anlıyor ve saygı duyuyorum, ama eğer ne istediğimi merak edersen, bil ki onu senin doğurmanı isterim. Bizde kalmasını. Zamanlama korkunç olsa ve ben çalışmıyor olsam bile. Beni uzun süre görmesen bile. Ben de bunu isterdim. Hiç şüphe yok."

Vay anasını. Bununla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Mutlu mu olsam yoksa dehşete mi düşsem.

"Bildiğim iyi oldu," dedim sonunda. Ezikçe, biliyorum.

Hamile kalacağımı hiç düşünmemiştim.

Sonunda içimden çıktığında fazla uzağa gitmedi, sırtüstü yere yığıldı.

Uzandı, iki elimi tuttu ve beni üzerine çekti.

Bunun ne olduğunu biliyordum. Bana kendinden bir şeyler veriyordu. Onun için alışılmadık bir şey yapıyordu. Savunmasız olmasına izin veriyordu. Benim için.

"Ben . . . ?"

Sertçe yutkundu ve ellerimi göğsüne koyarak başını salladı. "Evet. Dokun bana. Dokunuşuna ihtiyacım var. Yardımcı oluyor.

Ne kadar çok yaparsan, o kadar iyi hissediyorum. Sadece yavaş git. Bir seferde çok fazla değil."

Saf, katıksız bir şefkat duygusu içimi titretti.

Biraz mide bulandırıcıydı ama onu yatıştırmak, onarmak için duyduğum bu ihtiyacın annelikten kaynaklanıp kaynaklanmadığına bile karar veremiyordum.

Annelik ya da belki de hepimizin sahip olduğu o diğer soyut kadın hissi, ah bu adam bozuk, onu düzelteyim dürtüsü, çünkü onu düzelttiğimde benim olacak.

Belki de bu ikisinin sağlıklı bir birleşimiydi. Dürüst olmak gerekirse umurumda değildi. Dışarısı yara izleriyle kaplıydı, ama içeride gerçek yaralar, derin yaralar vardı ve önemli olan tek şey, ona acı veren her parçayı iyileştirmesine yardım etmem gerektiği idi.

Parmaklarımı göğsündeki yara izlerinin üzerinde dikkatlice gezdirdim, kalçalarımı onun üzerinde dolaştırdım, tekrar kıpırdanana, sertleşene ve tekrar kocaman olana kadar bitkin sekslerimizi birbirine sürttüm. O kadar kaygan ve hazırdım ki, onun her santimine o kadar kilitlenmişim ki, hiç çaba sarf etmeme gerek kalmadı, ne yol gösterici bir el, ne de dikkatli bir yer değiştirme. Kalçalarımı ittim ve onu ait olduğu yere, içime geri çektim. Çok güzeldi.

Onu içeri aldığımda göğsüne dokunmayı bıraktım, bunun onu telaşlandıracağını biliyordum. Çok erken.

Onun yerine iki elini de tuttum ve hareket etmeye başladığımda ağrıyan göğüslerimin üzerine koydum.

Sövdü. Övdü. Sert erkeğim, ben onu sertçe sürerken bunun için yalvardı bile.

Elimden gelenin en iyisini yaptım, vücudumdaki her bir kası onun dünyasını sarsmak için kullandım. Spor salonundaki tüm sıkı çalışmalarımın karşılığını aldığım, sonunda ona yatakta muhteşem hareketleri olan tek kişinin o olmadığını gösterdiğim yer burasıydı.

Ve sonra yine oldu.

İçime boşalmasına izin verdim. Tekrar.

Sanırım o noktada ikimiz de şöyle düşünüyorduk, ah peki, olan oldu, gecenin geri kalanının tadını böyle çıkarabiliriz.

Çünkü, Tanrım, bu ilahi olmanın ötesindeydi.

Bir elini terli bedenlerimizin arasına soktu, kendini kökünden kavradı, elini büktü, hala birleştığımız yerde ikimize de sürtündü.

"Tanrım," diye mırıldandı. "İçinde çırılçıplak kaldım. Dayanamıyorum. Farkında bile değilsin. Bu sefer seninle işim bitmeden ikimiz de ham olacağız."

Abartmıyordu. Sabah olduğunda ikimiz de ağrıyor ve sızlıyorduk.

Ve bütün gece, boşaldığı tüm zamanlarda, hiç çekilmedi.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

İki gece sonra, geçen seferki kadar çaresiz ve muhtaç bir halde geri geldi.

"Bu kadar çabuk dönmeni beklemiyordum," diye nefes nefese kaldım.

Onun hakkında bu kadar az şey bilmeme rağmen durumumuzla bu kadar barışık olmam çok garipti. Her nasılsa, çoğunlukla gitmiş olmasıyla birlikte, her şeyi paketlemiş ve güzel bir gerekçeler fiyonkuyla bağlamıştım.

Aramızdaki yaş farkını, açık sözlü olmayışını, rastgele gelip gitmesini bir şekilde sorun yapmayan bir sürü bahane.

Kendimi en romantik açıklamalara ikna etmekte iyiydim.

Bu gerçekten bir yetenektir.

Evet, gençti ve evet, elbette, mesela benden biraz daha gençti, ama onun gördüklerini görmek bir insanı nasıl etkiliyordu? Onun dayandığı şeylere dayanmak? Yaptığı şeyleri yapmak?

Evet, oldukça ağır bir bedeldi, görebiliyordum. Gergin, hazır vücudunun her çizgisinde, soğuk, sert sesinden çıkan her kelimedede, parçalanmış, paranoyak zihnindeki her düşüncede bu bedel yatıyordu.

Bunun karşısında yılların ne önemi vardı ki?

Aslında çok değil. Ne kadar trajik olsa da, şiddet onu yılların ortalama bir insana dokunabileceğinden çok daha derin bir şekilde yaşlandırmıştı.

Ve tüm bunlardan sonra, ben kim oluyordum da onu zorluyordum? Elbette sırları olacaktı ama bunları bana kendi hasarlı hızında açıklayabilirdi.

Ben sabırlı bir kadınıym, diye düşündüm kendi kendime.

Onun için tüm gerekçeleri, kendisinin bile hazırlamak zorunda kalmadığı nefis bir küçük büfede sunmuştum.

Üstümdeydi, bitkin düşmüştü ama hâlâ içimdeydi, kalçaları uyluklarımın arasındaydı ve beni yatağa sabitlemişti.

Ellerimi bağlamıştı, ama çevik parmaklarıyla düğümleri çözmeye çalışırken, ağzı boynumda, dili benimde, bağları çözmeye başlamıştı bile.

"İki seferde de gelmemeliydim," diye mırıldandı, sesi her kelimedede etime işliyordu. "Şu anda üzerinde çalıştığım şey - çok hassas bir konu- bunların hiçbirini yapmaya hakkım yok, ama görünüşe göre bunların hiçbirisi yeterince önemli değil, çünkü işte buradayım. Yine buradayım."

Ellerim çözülürken ona "Ne olursa olsun, geldiğine sevindim" dedim. Kollarımı başına dolayarak onu kendime doğru çektim.

"Bu asla bizim istediğimiz gibi olamaz."

Kulağa uğursuz geliyordu ve sertleştiğimi hissettim. "Biz mi?" Ona sordum. "Bunun ne olmasını istediğimiz hakkında hiç konuşmadık, bunu nasıl bilebilirsin? Aynı şeyi istediğimizi bile nereden biliyorsun?"

"Bence var," dedi basitçe.

Vücudumun aşağısına doğru burnunu sokuyordu. Yumuşak bir meme ucu bulduğunda durakladı. Yemyeşil dudaklarını ileri geri ovuşturdu, bir, iki kez, onun için büzülene kadar. Bir iniltiyle onu sıcak ağzına aldı.

Sert elleri göğüslerimi birbirine bastırırken ellerim saçlarını okşadı ve hassaslaşmış bir meme ucunu bırakıp diğerine doğru öptü.

"Ne istediğimizi düşünüyorsun?" Sesimde muhtaç bir titreme ile ona sordum.

Soluk soluğa bir iç çekişle kendini içimden çekti, dudaklarını çekti ve yanağını yumuşak bir göğsüme yaslayarak üzerime uzandı. O kadar ağırdı ki, kalçalarımın arasına doğru ittiği düz karın kasları seksime aynı hizada bastırıyordu.

Saçlarını okşamaya devam ettim. Onun ağırlığının altında nefes almakta zorlanıyordum ama hareket etmesini de istemiyordum.

tam bu noktadan bir inç.

Vücudu üzerimde titriyordu. "Ben seni istiyorum, sen de beni istiyorsun. Bu kadar basit. Seninle her birlikte olduğumda, bunun için daha iyiyim. Her seferinde."

Az konuşan bir adam olan Heath için bu bir bildiri kadar iyiydi.

Kulağını göğsüme dayamış yatarken, bu sözler üzerine kalp atışlarımın nasıl hızlandığını duyabildiğini biliyordum.

"Tam senden tamamen vazgeçtiğimi düşündüğüm anda böyle tatlı bir şey söylüyorsun," diye fısıldadım, başının üstünü öperek.

"Daha önce de söylediğim gibi, tatlı değilim, hatta yakın bile değilim, bu yüzden eğer öyle bir şey söylediysem, bunu ciddiye almalısın."

Yaptım. Bir kez daha, her şeyi içime attım. Ve sonra her şeyi mahvetti.

"Bu seni görmek için buraya son gelişim," dedi bana. "Öyle olmak zorunda."

"Neden bu kadar son?" Sesimi şaşırtıcı derecede dengeli tuttum.

"Gitmek zorundayım. Buradan uzak bir yere gitmem gerekiyor ve ne zaman döneceğimi söyleyemem. Beni beklemenizi istemek için çok uzun bir süre, kesinlikle."

Sesindeki bir şey yine de yapmamı istiyordu. Sanki bunun adil olmadığını biliyordu, bunu isteyemeyeceğini biliyordu, ama bir parçası yardım edemedi ama denedi.

"Günler, aylar ... yıllar? En azından bunu söyleyebilir misiniz?" "Söyleyemem." En azından bundan pişman olmuş gibiydi.

Ama yine de pişmanlık yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Daha fazlasını hak ediyordum.

Sadece bana biraz bilgi ver, demek istedim ona.

Bana bir mazeret, herhangi bir açıklama verin, sizinle çalışabilirim, neredeyse ona söyledim.

Bana bir gün geri döneceğini söyle, sadece o kağıt inceliğindeki sözü ver ve seni bekleyeceğim, diyecektim neredeyse.

Dilimin ucunda ona söylemek için o kadar çok şey vardı ki, ama hiçbirisi tam olarak ortaya çıkmadı.

Bu yüzden ikimiz de pişmanlık duyduk.

Hiçbiri için üzülmedim, yemin ederim.

En azından o zamanlar. Daha sonra (biraz yardımla) acımı bulacaktım ama bu benim ilk eğilimim değildi.

O gittikten sonra bazı aşamalardan geçtim. Aslında ne kadar kısa bir süre birlikte olduğumuzu düşündüğümde bu kesinlikle tuhaftı.

Yani, gerçekten neyimiz vardı ki? Birlikte sadece günler, sadece saatler geçirmiştik. Ve bu sürenin çoğunda yatakta olduğumuz ve onun bir parçasının benim bir parçamın içinde olduğu bir gerçektir.

Bu bir aşk hikayesi değildi.

Ama kendime ne dersem diyeyim, dokunduğu her parçamda bir etki yaratmış, bir iz bırakmıştı. Bunun ne anlama geldiğinin envanterini çıkardığımda, bana zarar vermeden bıraktığı çok az şey vardı.

Yine de, kendimi her şeyden çok onun gidişiyle barışmaya çalışırken buldum.

Kontrol edemediğim ya da değiştiremediğim şeylerle barışmakta iyiydim. Her zaman öyleydim. Beni harika bir fotoğrafçı ve hatta iyi bir diş hastası yapan da buydu. İşim bitene kadar hiç şikâyet etmeden kıpırdamadan durabilirdim.

Biraz sinirliydim, ama genellikle çabuk sönerdi ve ardından her zaman huzur bulurdum. Heath haklıydı. Ben doğuştan barışçıl bir kadındım.

Barışçıl aşama uzun sürmedi, ancak daha sonra zorla çıkarıldığı için çıkışında yardım aldı.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Kapım çaldığında saat akşam ondu.

Tabii ki Heath olduğunu düşündüm. Başka birini beklemiyordum ve her ne kadar geri dönmeyeceğini söylemiş olsa da, gizemli sevgilim olmayan birinin rastgele uğraması için garip bir saatti.

Sanırım bu heyecan yüzünden ne gözetleme deliğine bakabildim ne de yatarken giyeceğim ince atlet ve minik külottan fazlasını giyme zahmetine katlanabildim.

Ona söylemediğim, bana söylemesini sağlamaya çalışmadığım şeylerden pişmanlık duymak için sonsuz saatler geçirdim ve bu yüzden bu ondan gelen başka bir veda olsa bile, sadece göğsümden birkaç şey çıkarmak için bile olsa bunu istedim.

Tedbiri elden bırakmadan ön kapımı açtım.

O olduğundan çok emindim.

O değildi.

Bir kadındı, bir yabancıydı. Çok gençti ve kış gözleriyle bana bakıyor, ağzını acı bir şekilde büküyordu.

Bu acının bulaşıcı olduğunu öğrenmek üzereydim.

Kısa, siyah saçları ve dar lacivert gömleğinin ve daha dar kot pantolonunun altından belli olan zayıf, kaslı bir yapısı vardı.

Çok güzeldi ama bu kadar sık çağrıldığından şüpheliydim. Onunla ilgili göze çarpan çok fazla başka şey vardı. Güzel olmak onun baskın özelliklerinden biri olmaktan çok uzaktı.

Sert görünüyordu. Hoş olmayan bir şekilde değil. Kırılgan gibi sert değil, oyulmuş taş gibi sert. Yumuşak olmak bu kadın için bir seçenek değildi. Bunu hemen anladım.

"Merhaba, Lourdes," dedi. Boğuk bir sesi vardı, erkeklerin bahsettiği türden bir ses tonu.

Seksi. Sen güzele ulaşmadan çok önce ona söylenen bir başka kelime.

Ben ona bakmaya devam edince, "Heath ile çalışıyorum," diye ekledi. "İçeri gelebilir miyim? Sizinle konuşmak istiyorum. Bir dakika bile sürmez."

Konuşma tarzı yaşını yeniden değerlendirmeme neden oldu, çünkü onu çok genç olarak düşünmüştüm, ama birkaç kelimeyle on sekizden ziyade yirmi beşe yakın olduğunu tahmin ediyordum.

"Tabii, tamam," dedim, geri adım atarak.

Hızla içeri girdi ve yanımdan geçerken aslında benden daha kısa olduğunu şaşkınlıkla fark ettim. Kısa değildi, daha çok orta boyluydu, ama ondaki bir şey ilk izlenimde uzun boylu olduğunu düşünmeme neden olmuştu.

Bana bir baş belası gibi geldi, karar verdim ve kafamda baş belaları her zaman uzun boylu olurdu.

"Gidip bir bornoz giyeyim," dedim, sadece minicik üstüm ve dantelli külotumla kendimi garip hissediyordum.

Oturma odama doğru gidiyordu, ama o anda durdu ve etrafına bakındı. Gözleri beni tepeden tırnağa taradı. "Nasıl istersen ama benim yüzümden örtünme. Ben her şeyi gördüm."

Bu bir meydan okuma ya da hakaret gibi geldi; örtünüyorsam bunun sebebinin kendimden utanmam ya da belki de bedenimden utanmam olduğunu ima ediyordu.

Değildim ve artık bu kadının dostça bir ziyaret için burada olmadığını anlayabiliyordum, bu yüzden olduğum gibi kaldım.

Vücudumla gurur duyduğumu görsün. Kırk bir yaşındaydım, iki yetişkin erkeğin annesiydim ama cildim pürüzsüz ve kusursuzdu ve hiçbir yerim sarkmamıştı. Sıkışmıştım ama doğru yerlerim hâlâ düzgündü. Sayısız saatler süren sıkı çalışma sayesinde vücudum hiç olmadığı kadar öldürücüydü ve bu onu kullanmam için uygun bir durum gibi görünüyordu.

Dudaklarını büzdü ve oturma odama doğru yürüdü. Oturmadı ama yüzünü bana döndü, kollarını göğsünde kavuşturdu, gözleri yüzümdeydi.

Birbirimizi incelerken sessiz bir büyü daha oldu.

Çok çekiciydi, sert bir kız gibi, kadınların belki de pek çok erkekten daha fazla takdir ettiği bir şekilde. Eğer daha hoş biri olsaydı, bunu tanımlamak için iyi bir yol olurdu.

"Heath'in sizinle ne paylaştığından emin değilim," diye söze başladı. "Ama o ve ben yakınız. Biz ortağız, ama görüyorum ki sana benden bahsetmemiş. Önemli değil. Buraya neden geldiğimi değiştirmez. Heath hakkında duymanız gerektiğini düşündüğüm bazı şeyleri sizinle paylaşmak istiyorum. O ve ben birbirimize çok benziyoruz, bu yüzden sana neden öyle davrandığı konusunda sana iyi bir fikir verebilirim. Seni böyle ortada bırakmamalıydı ve ben bunu düzeltmek için buradayım."

Bu hiç hoşuma gitmedi. Hem de hiç.

Sözlerine şöyle devam etti: "Geçmişlerimiz neredeyse aynı. İkimiz de oy kullanacak yaşa gelmeden önce CIA'in çok küçük bir biriminde işe alınmıştık."

Vay canına. Ve o hala gençti. Çok gençti. Tanrım, hükümet bu çocukları nasıl bu kadar genç yaşta işe alıyordu? Düşünmeye devam ettim; aklım buna takıldı.

Yanlış ve üzücü

görünüyordu. "Neden?"

Ona sordum.

"Neden ne?"

"Seni neden bu kadar genç işe aldılar?"

Hoş olmayan bir şekilde gülümsedi. "Rastgele değildi. Bizim özel programımızda işe alınanların seçimlerinin tek bir nedeni var. Her birimizde bizi kendileri için değerli kılan bir şey, bir yetenek, bir beceri, bir uzmanlık buldular." Konuşma şekli doğası gereği keskindi, her kelime çok sivriydi, kesmek için şekillendirilmişti, ancak nedenini anlamadım.

İlk başta bunun sadece onun tarzı olduğunu ve bana karşı kişisel bir saldırı olmadığını düşündüm.

Yanılmışım ama bunu çok sonraları anlayacaktım. "Neydi o?"

"Bu yüzden mi beni işe aldılar?" Başımı salladım.

"Heath'in peşinden gitmeleriyle aynı sebepten." Durakladı, kaşlarını kaldırdı, sanki cevabımı bekliyordu.

Sadece baktım. Sormayacaktım. Bunun nereye varacağını tam olarak bilmiyordum ama hoşuma gitmeyeceğini biliyordum.

"Onun hikayesini biliyorsun, değil mi?" Soru çok keskin, bıçak gibi bir noktaya dönüşmüştü.

Başımı salladım, bana öyle bakmasından nefret ediyordum, sanki tahmin ettiğinden daha önemsizmişim gibi.

"Oh," dedi, kelimeye dünyalar kadar anlam yükleyerek. "Basitleştirmek gerekirse, ikimiz de küçük yaşlardan itibaren insan öldürmekte çok iyiydik. On altı yaşına geldiğimde Heath'le aynı örgüt için çalışan azılı bir suçluydum, bizim gibi insanları kirli işlerini yapmaları için istihdam eden bir örgüt."

Bir parçam bunu tahmin etmişti. Onunla ilgili bir şey bana her zaman yarı asker yarı suçlu gibi gelmişti, bu yüzden bu da ekleniyordu.

"Heath'i önce kanun yakaladı," diye devam etti, "onu özellikle kanlı bir cinayetin ortasında buldu. Ayrıntıları duymak ister misiniz?"

Cevap verecek ya da sorduğu şeyin sonuçlarını anlayacak vaktim bile yoktu.

"Rakip bir suç ailesinin en iyi adamı olan Tony G. adındaki bu adamın içini oldukça şiddetli bir şekilde boşaltıyordu. Hiç içi boşaltılan bir insan gördünüz mü? Onları bu kadar çabuk öldürmemek beceri ister. Zavallı piç hâlâ hayattaydı, ondan geriye ne kaldıysa, ama Heath'in işi bitmemiştir. Adamın acısına son vermeden önce ondan biraz bilgi almaya kararlıydı. Gördüğünüz gibi, Heath insanlardan bilgi alma konusunda her zaman oldukça yetenekliydi."

O sırada o kadar çok titriyordum ki bunu görebileceğini biliyordum ama konuşmaya devam etti.

"Ama hikayeye geri dönelim. Tony G.'nin bir mil uzunluğunda bir sabıka kaydı vardı. Bu yüzden federaller Heath'in işlediği suça denk geldiler. Aslında diğer adamın peşindeydiler.

Gözleri önümde kenetlenmiş titreyen ellerimdeydi ve ona tam da beklediği tepkiyi verdiğimi biliyordum.

Devam ederken gülümsemesi daha da hainleşti, "Tony uzun yaşamadı. Heath tutuklanırken kan kaybından öldü. Bu yüzden onu cinayetten ve bir sürü başka korkunç şeyden tutukladılar. Suçüstü yakalandı. Ömür boyu hapis, kolay."

Kendimi baygın hissettim. Heath'in şiddet dolu bir geçmişi olduğunu biliyordum, kesinlikle biliyordum ve şiddet hiçbir zaman hayatımın bir parçası olmadığı için, bu geçmişin tam olarak anlayamayacağım ya da ilişki kuramayacağım bir şey olduğunu biliyordum, ama böyle bir şeyi hiç hayal etmemiştim.

"Bu olay olduğunda Heath'in kaç yaşında olduğunu bilmek ister misin?" Başımı salladım.

"On beş. On beş yaşındaydı ve soğukkanlı bir katildi. Böyle bir suç için, ellerinde sadece katil olduğuna değil, aynı zamanda bıçak kullanma yeteneğine de sahip olduğuna dair kanıtlar vardı, sadece çok fazla pratikle elde edebileceğiniz türden bir yetenek. Yetişkin olarak yargılanacağı kesindi. Onu bulan federaller gördükleri karşısında sarsıldılar. Yaşına göre her zaman iriydi ama hâlâ on beş yaşındaydı. Bir çocuğun böyle bir şey yaptığını görmek onları korkutmuştu. Onları korkuttu ve dikkatlerini çekti."

"Sanırım sergilediği kontrol, çalışma şeklindeki mutlak sakinlik, onun sıradan bir mafya psikopatı olmadığını anlamalarını sağladı. Daha sonra ajanlardan birinin anlattıklarını dinledim. Anlattığına göre, sanki Heath'i gazete okurken yakalamışlar. Olayın ortasında o kadar sakindi ki.

"Uzun lafın kısası, tamamen affedildi, daha çok yeni bir hayat, yeni bir kimlik gibi, ama tabii ki bedava değildi. Sadece cezasını farklı bir şekilde çekmek zorunda kaldı, gerçi hepsi bu değildi.

onun için alıştığından çok farklıydı. Daha onurlu bir amaç uğruna cinayet ve işkence, sanırım Heath buna böyle derdi."

"Peki ya sen?" Sesimi tekrar bulabildiğimde ona sordum.

"Heath beni içeri aldı, onlara benden bahsetti, ona benzediğimi, birlikte iyi çalıştığımızı söyledi. Hepsi doğrudu ve o hayattan çıkmak istediğimi biliyordu. Orada aileden olmayan kadınlara, hatta onlar için çalışanlara bile nasıl davrandıklarını görünce, iltica ettiğim için çok mutlu oldum diyebilirim. Hayatımı kurtardığına eminim. Uzun süre dayanamazdım."

"Tüm bunları bana neden anlattığından emin değilim."

Nahoş gülümsemesi tüm gücüyle geri geldi ve sesi her kelimesi delici bir çiviye dönüşene kadar keskinleşti. "Heath bu dünyada benim için bir anlam ifade eden tek kişi. Ne olursa olsun. O benim ortağımdan daha fazlası."

"Onunla yatıyorsun," dedim ona, bunu bir suçlama haline getirmemeye çalışarak ve başaramayarak.

Sırıtmaya mı yoksa kaşlarını çatmaya mı çalıştığını anlayamayınca kadar ağzı büküldü. "Onunla tanıştın. Nasıl çalıştığını gördün. Tek olduğunu mu hayal ediyordun?"

Bunu hayal
etmemiştim. Bunu
ummuştum.

Bunu dilemişti ama belli ki bu aptallıktı.

"En başta neden seninle yattığını bilmek ister misin? Yani, onun iki katı yaşında bir kadınla? İstedğini seçebilir. Neden seni seçtiğini hiç merak etmedin mi?"

Bunu düzeltmeyi çok istedim. Yaşının iki katı kısmını. Gerçek yeterince kötüyken bu bir abartıydı.

Ve tüm bu düşünce silsilesi benim için sadece dikkat dağıtıcı bir unsurdu ve o anda hissettiklerim korkunçtu.

"Neden buradasınız? Ne istiyorsun?" Bıkmıştım ve bana başka korkunç bir şey söylemeden önce gitmesini istiyordum.

"Neler olup bittiğini bilmeni istiyorum. Onunla tanıştığın andan itibaren ne kadar karanlıkta kaldığını."

"Neden? Neden benim için bu kadar endişeleniyorsun?" Cevabını bildiğim halde bana başka bir seçenek sunmasını umarak sordum bunu.

Onunla ilişkisi vardı. Bu çok açıktı. Onunla yatıyordu. Bunu itiraf etmişti. Tek soru, ne kadar yoğun bir ilişki içinde olduğuydu? İhaneti ne kadar derindi?

"Seni gözetlediğini biliyor musun? Hem de çok."

Gözlerim ona dikildi, sanki bana bu yeni bakış açısının ne olduğunu söyleyecekmiş gibi yüzünü inceledim.

Söylemedi. "Bana zaten geçmişimi araştırdığını söyledi," diye açıkladım istemeye istemeye. "İşi gereği görüştüğü herkes için bunu yapmak zorunda olduğunu söyledi ve ben de ona inandım."

Güldü. Bu onun yaşına göre çok acıydı. "Seni ne kadar gözetlediğini ve bunun gerçek nedenini bilmek ister misin?"

Cevap vermedim, sadece kollarımı göğsümde kavuşturdum ve onu izledim. Nasıl cevap verirsem vereyim bana söyleyeceğini düşündüm.

"Burayı baştan aşağı süpürdü. Bunu garanti ederim. Dosya dolaplarınızdan iç çamaşırı çekmecenize kadar her şeyi inceledi."

Aklım hemen birlikte yemek pişirdiğimiz zamana, mutfağımın her santimini, baharat dolabımdaki her malzemeyi nasıl bildiğine gitti.

Sonra onu ilk kez misafir ettiğim zamana gitti. Vibratörümü tam olarak nerede sakladığımı biliyordu, ama o sırada merak edemeyecek ya da umursamayacak kadar dikkatim dağılmıştı.

Tüm bunları göz önünde bulundurduğumda, yalan söylemediğinden emindim.

Yine de kafamı çok karıştırdı. "Neden? Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Hepsi Iris içindi. Hepsi Iris içindi. Seni gözetlemesinin, sana yaklaşmasının, seni baştan çıkarmasının sebebi. Hepsi sadece

onu koru."

Ve bu benim kafamı daha da karıştırdı. "Kız kardeşi mi? Beni kız kardeşi için mi baştan çıkardığını söylüyorsun?"

Güldü ve tüylerim diken diken oldu. Korkunç bir kadındı ve belli ki benim yüzümden eğleniyordu.

"Her şey arkadaşın Alasdair Masters'a dayanıyor." Ne oluyor lan? Neden her şey Dair'a dönüp duruyordu? Her zamankinden daha da kaybolmuştum. "Dair?"

"Evet, Dair. Dair ve Iris."

"Dair ve Iris mi?" Ben de aptalca tekrarladım.

"Evet. Iris Dair'a kafayı takmış durumda ve onun seninle ilgilendiğinden endişeleniyordu. Heath onun endişelendiğini biliyordu ve Heath kız kardeşi için her şeyi yapardı. Kız kardeşi ne isterse, Heath onu elde eder. Önce seni kontrol etmesi gerekiyordu çünkü onun işi bu. Sonra da seni kız kardeşi için bir tehdit olmaktan çıkarması gerekiyordu."

"Kız kardeşi için nasıl bir tehdit olabilirim ki?"

"İstedliğini elde edememesi için bir tehdit."

Ona öylece baktım.

"Dair. Dair'ı istiyordu, bu yüzden Heath ilk elden senin onun yoluna çıkmayacağından emin oldu."

"Bu çok saçma. Sana inanmıyorum."

Ama bu bir yalandı. Demek istediğim, sana inanmak istemiyorum.

Ama ben inandım. Kişisel güvensizliğe o kadar az yer bırakan bir özgüveni vardı ki ona inandım. Bu kadın neden buraya gelip çoktan hayatımdan çıktığını ilan etmiş bir adam hakkında bana yalan söylesin ki? İyi bir neden bulamadım ve bu yüzden ona şüpheyile yaklaştım.

Çünkü her şey bir şekilde anlam kazanmıştı. Bildiklerim ve onun bana anlattıklarıyla, onun nasıl biri olduğu, nasıl hareket ettiği hakkında bir şeyler birbirine bağlanmaya başladı.

Şimdi çok net görüyordum. Onunla ilgili her şeyin nasıl bir silah olduğunu.

İstedini elde etmek için tasarlandı. Doğru sonuçları vermek için hesaplandı.

Ve benden bir şey istedi. Alacağından emin olmak için tüm düğmelerime bastı.

Ve yaptı. Yukarıda ve ötesinde.

"Peki sen bunun neresindesin?" Ona sordum ama yine de biliyordum. Aşağılanmış sevgili rolünü çok iyi oynuyordu.

Ama yanılmışım. Bundan daha da kötüydü.

"O gece Dair ile buluşmaya gittin ve eve döndüğünde Heath'in seni beklediğini gördün. Dair'ı takip etmek için gönderildim, sana dokunursa müdahale etmem emredildi.

"Bu iğrenç. Bana casusluk mu yaptırdı?" Yavaşça sordum.

"Evet. Ve şimdi bile sana göz kulak olmamı sağlıyor, Kimsenin onu senin evine kadar takip etmediğinden emin olmak için."

"Hâlâ beni gözetliyor musun?" İğrenmiş ve dehşete düşmüştüm. Ona, kadına.

Kendime.

"Evet."

"Şunu açıklığa kavuşturalım," diye başladım, nadir ama unutulmaz öfkem su yüzüne çıkıyordu. "Sevgilin sana yattığı diğer kadını gözetlemeni söylüyor ve sen de bunu yapıyorsun, öyle mi? Senin neyin var böyle?"

Bir vuruş yapmıştım; parlayan gözlerinden ve ağzındaki kötü niyetli kıvrımdan anlaşılıyordu.

Onun öfkesinin benimkinden bile daha unutulmaz olduğu izlenimine kapıldım ve onu bilerek kışkırttığım için kısa bir pişmanlık hissettim. Bu normal bir kadın değildi. Eğer yanlış bir düğmeye basarsam, canımı almaktan çekinmezdi. Bunu içgüdüsel olarak biliyordum.

Neyse ki onu o kadar zorlamamıştım.

"Ben onun ortağıyım," dedi dişlerini sıkarak. "Onun ve benim senin anlayamayacağın bir geçmişimiz var. Sen onun için bir hiçsin. İşinin bir parçasısın. Sadece bunu bilmen gerektiğini düşündüm."

Sen hiç olmadın. Sana karşı karakterini hiç bozmadı. Bir saniye bile. Sadece bunu bilmeni istedim."

Sonra da gitti, çünkü buraya geliş amacını gerçekleştirmişti.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Ve böylece Heath'ten ayrılma sürecimin bir sonraki aşaması başladı. Bu ilkinden çok daha az güzeldi ve biraz daha uzun sürdü.

İtiraf edeyim, orada birkaç acı an yaşadım, erkeklerden nefret ettiğim birkaç gün geçirdim, onu bir piç olarak lanetledim ve kız arkadaşlarıma ne kadar hilekar bir orospu çocuğu olduğunu durmadan anlattım.

Erkeklerden sonsuza dek uzaklaştığım kısa bir an.

Kendimi çok aptal hissettim. Onun oyununa nasıl bu kadar kolay kanmışım?

Onu nasıl olmadığı bir şeymiş gibi göstermişim? Her zaman kronik bir romantik miydim?

Bu kendime sorduğum ciddi bir soruydu ve cevabı da çok geçmeden geldi.

Evet, elbette öyleydim. Yoksa nasıl bu kadar uzun süre, cehalet içinde, temel özelliği her şeyin ötesinde narsisizm olan bir adamla evli kalabilirdim?

Nesneleri, fikirleri, insanları kaidelere koydum. Sevdiklerim hakkında zihnimde küçük şiirler oluşturdum ve kafiyeli olmasalar da güzel şiirlerdi, hayatımdaki daha iyi şeyleri şekillendiren şiirlerdi.

Bu yüzden, elbette, böyle bir adamla tanıştıgımda, tüketen, hükmeden, okunamayacak kadar soğukkanlı olan, onu romantik bir figüre dönüştürdüm, bana olan duyguları kelimelerle ifade edilemeyecek kadar karmaşıktı.

Aptalca, biliyorum. Bunu şiddetle hissettim.

Vahşi bir hayvan almıştım. Bu süreçte ısırılmış olmama nasıl şaşırabilirdim ki?

Hikayeyi zihnimde yeniden yazdım, bu kez Heath'i kahramandan çok kötü adam olarak uygun rolde gördüm.

Boşandıktan sonra bile, ne kadar acı ve çirkin olsa da, hayatım boyunca tam bir kadın olduğumdan hiç şüphe etmedim.

bir erkek olmadan. Beni tamamlaması için asla başka birine ihtiyaç duymadım. Ben öyle biri değildim.

Kendimi ve hayatımı seviyordum ve bekâr olmak bunu değiştirmemişti.

Basit şeylerden, mükemmel bir şekilde oluşturulmuş bir resimden, çocuklarımdan birinin gülümsemesinden keyif aldım.

Ama şimdi, anlaşılmaz bir şekilde, içimde doldurulması gereken bir boşluk, içi boşaltılmış bir delik vardı, o kadar ki, kendimi sürekli bunu yapabilecek birini ararken buldum.

Bir erkeğe ihtiyacım yoktu, bu doğrudu, ama eğer bir erkek istiyorsam, bunda da yanlış bir şey yoktu.

Bazen her şey hakkında biraz netlik hissettim. Ben de öyle diyordum: her şey. İlişki doğru bir tanım gibi görünmüyordu. İlişki kulağa yanlış geliyordu.

Farklı bakmaya başladım. Çünkü hayatına devam ettiğinde yaptığın şey budur. Ve benim de devam etmem gerekiyordu.

O kadın benimle yüzleştikten hemen sonra, onu sözleriyle kabul etmiş ve bana söylediği kötü şeyleri bütünüyle yutmuştum.

Ancak, bir süre sonra aklım başıma geldi ve her şeyde olduğu gibi bu hikayede de tek bir taraf olmadığını ve onun zehirli sözlerinin denklemin sadece bir parçası olduğunu fark ettim.

Acı çekiyordu. Aşağılanmış hissediyordu. Tabii ki bazı şeyleri çarpıtmaya ve boğazıma tıkmaya çalışacaktı.

Gerçeğin tam olarak ne olduğunu bilmiyordum. Heath bu kadar kesin bir şekilde ortalıkta yokken muhtemelen hiçbir zaman bilemeyeceğimi düşündüm, ama bir kısmını biliyordum.

Sebepleri ve yalanları ne olursa olsun, bir düzeyde beni önemseydiğine inanıyordum. Ve birbirimize bir şekilde yardım ettiğimize inanıyordum.

Hayatımda asla kalıcı bir yer edinemezdi. Böyle düşünmem saflıktı. Ama sonunda kendimi aptal gibi hissetmeme rağmen bana iyi gelmişti.

Ben de bunu aldım ve onunla koştum.

Birbirimiz için iyi olmuştuk. Bu bir gerçektir. O acımasız kızın bana söyledikleri ne olursa olsun, Heath'le aramızda çok derin bir şey olmuştu.

Ben onun iyileşmesine yardımcı oldum, o da benim hayatıma devam etmeme. Olayın sona ermesi, amacını ortadan kaldırmadı.

Adı Kevin'dı. Durgun bir su kadar sakindi ve hayatımda gördüğüm en büyüleyici ikinci çift göze sahipti.

Küçük yeşil parçacıklarıyla beneklenmiş koyu bir maviydiler, ama onları bu kadar eşsiz yapan bu değildi.

Her şeyden önce, ilk karşılaşmamızdan itibaren çok cana yakın bir adamdı, çok akışına bıraktı, ki bu bir çamurluk kazası oldu.

Onun hatasıydı. Yoğun trafikte kırmızı ışıkta durmuştum, Vegas'ta bu ışık kolaylıkla sarı sanılabilirdi (bu şehirde hepimiz renk körü sürücüleriz) ve kısa bir kararsızlık anı yaşamıştım, hızlansam mı dursam mı diye düşünürken aniden durmuştum ve o da arka çamurluğuma çarpmıştı. Sert bir darbe değildi ama sarsıcıydı.

Bu üzücü bir olay olmalıydı, ancak her şeyi ele alış şekli beni, istediğinde ona gerçek numaramı vermeme neden olacak kadar etkiledi.

Hiç etkilenmemişti. Tesla'nın arkasına bağlı siyah Camry'den zayıf bir figürün çıktığını gördüğümde hâlâ nefesimi tutuyordum.

Güzel bir takım elbise ve koyu renk gözlükleriyle yakışıklı bir görüntü çiziyordu.

Camın önünde durduğunda camımı indirdim, kazaya nasıl tepki vereceğini merak ederek ona baktım.

Erkekler hatalı olduklarında genellikle iki tepki verirlerdi. Birincisi, benim eski kocamın vereceği tepkiydi,

gerçekler ne olursa olsun karşı tarafı suçlamaktı. İkincisi ise özür dilemek ve nasıl devam edileceğini konuşmaktı.

Kevin ikincisinin aşırı bir versiyonunu seçti.

Penceremin önüne çömeldi, kişisel alanıma girecek kadar yakın değildi ama üzerime gelmemeye de özen gösteriyordu.

"Aman Tanrım. Bunu yaptığımı inanamıyorum." Sesi yumuşak, kültürlü ve bolca özür dileyen bir tondaydı. "Çok özür dilerim. Bir an için yere baktım ve tam tepende olduğumu fark etmedim. İyi misin?"

Onun kandırıcı ve samimi tonu beni anında rahatlatmıştı. Gülümsemeye çalışarak başımı salladım. "Ben iyiyim.

Kazalar olur."

Gözlüğünü çıkardı ve bana çekici gözlerine ilk kez bakma fırsatını verdi.

Buz gibiydiler. Yüzünün geri kalanı beni rahatlatmak için çılgınca bir gülümsemeye büründü ama gözleri yanlıştı, kırılmıştı.

Çabuk yakalandım.

Bu uyumsuzluk, onun çok nazik olması ama o zalim gözlere sahip olması.

Kendimi onu çekerken buldum.

Elbette öyleydim. Yüz ifadesi kendisiyle çelişiyordu.

Ve söylememe gerek yok, karmaşık erkeklere bayılırım.

O zamanlar, özellikle de o ilk, şaşırtıcı buluşmada, onu bu kadar çekici kılan şeyin bana kimi hatırlattığı konusunda noktaları birleştirememiştim, ama her şey başından beri oradaydı.

Yine de birçok açıdan Heath'in tam tersiydi ve bu da bir beraberlikti.

Heath kendini ifade etmekte zorlanırken, Kevin aşırı ifade ediyordu.

Bana gülümsedi, soğuk gözlerini yalanlayan sıcak bir gülümsemeydi bu. Uzun boylu bir adamdı ama zayıftı ve çekici, köşeli bir yüzü vardı. Benim karanlık olduğum gibi o da karanlıktı.

Eğer deneseydin, ırkını bulabilirdin, Latin bir şeylerin iyi bir karışımı olduğunu varsaydım. Heath hariç, her zaman uzun boylu, esmer ve yakışıklı tiplere ilgi duymuşumdur.

Her temasta kendimi onları karşılaştırırken buluyordum. Karşılaştırmamak çok zordu. Onlarla ilgili pek çok şey ya aynı ya da zıttı.

Kendime rağmen, iki sütunlu bir çetele hazırlıyordum.

Aynı/karşıt. Heath/Kevin.

Biri açıkça karşı sütun içindi: İlk buluşmamızdan itibaren istediği şeyin ciddi bir ilişki olduğunu belirtti.

Başka bir zıtlık: Fiziksel bir şey için acele etmek istemiyordu. Bunun yerine işleri çok yavaştan almaktan, beklentinin uygun zamanda oluşmasına izin vermekten memnun olduğunu söyledi.

"Ben eski kafalı bir kızım," dedim ona gülümseyerek, "yani benim için sorun yok." Benim için sorun olmaktan da öteydi. Aslında bu kadar çabuk anlaşmamızın nedenlerinden biri de buydu. Hemen fiziksel bir yakınlaşma beklemediğini bilmek beni onun yanında rahat hissettiriyordu. Buna hazır değildim.

Çok uzak bir ihtimal değil. Heath'in bu açıdan benim için bir anomali olduğu kesin.

Bir muhasebeciydi (Heath sütununun zıttı için bir tane) ve programı saat gibi tutarlıydı (başka bir zıtlık).

"Bana kendinden bahset," derdi sık sık, ses tonu yalvaran ve sevecendi, ben de her zaman mecbur kalırdım.

"Ne gibi?" İlk randevumuzda sormuştum. Beni şehirdeki en iyi Fransız restoranlarından birine götürerek şaşırtmıştı. Bunun benim favorim olduğunu bilmesine imkân yoktu, ben de bunu ikimizin ortak tercihleri olduğuna yordum. Ne şans ama!

"Başlangıç için ne olursa. Her şeyi bilmek istiyorum."

Bunu tatlı buldum. Ve ferahlatıcı. Ben de ona iyi bir şey verdim. "Sürtük ayaklarım var," dedim ona şakacı bir şekilde. Evet, utanmadan flört ediyordum.

İlgilenmekten de öte görünüyordu. Memnun olmuştu. "Tasadüfe bakın ki, ayak masajı benim uzmanlık alanım. Birbirimiz için ne kadar mükemmel olduğumuzu görüyor musunuz?"

İlk buluşmamızda öpücük çalmaya çalışmadı. Bu şekilde gerçek bir centilmen olduğunu hızlıca öğreniyordum (karşı sütun).

Ama evime geri geldi, benimle bir kadeh şarap paylaştı ve ayaklarımı ovdu.

Ellerini iyi kullanıyordu (aynı sütun). Yatağa gülümseyerek gittim.

Kendime karşı acımasızca dürüst olursam, Kevin her şeyden çok egoma indirilmiş muazzam bir darbe gibiydi. Beni acımasızca takip etti, ne duyguları ne de niyetleri hakkında hiçbir şey tahmin etmeme izin vermedi. Tam da ihtiyacım olduğunu düşündüğüm şeydi.

Birkaç haftadır düzenli olarak görüşüyorduk ki Kevin durup dururken "Oğullarınızla tanışmak isterim" dedi.

Bu beni rahatsız etti ama elimden geldiğince ona karşı dürüst oldum. "Bunu ertelemeyi tercih ederim. Biraz zaman ver. Henüz benim çıktığım biriyle tanışmaya hazır olduklarından şüpheliyim."

Tabii ki ona Heath'ten bahsetmemiştim, ama karmaşık boşanma sürecimi ve oğullarımın aşırı korumacı olduğu gerçeğini biliyordu.

Kısa bir süreliğine sinirlenmiş gibi göründü ama yüzündeki ifade o kadar hızlı düzeldi ki neredeyse hayal ettiğimi düşünecektim. Onu daha önce hiç bu kadar sinirli görmemişim, bu yüzden kısa bir an için beni şaşırttı ve ona bakakaldım.

"Bu çok mantıklı elbette," dedi sonunda. "Sen ne zaman rahat edersen."

Bu daha çok ondan beklediğim bir tepkiydi, bu yüzden bunu normal karşıladım ve ilk gösterdiği uyumsuz ifadeyi bir daha düşünmedim.

Dördüncü buluşmamızda onun fotoğrafını çekmeme bile izin vermeyeceğini öğrendim (aynı sütun). Herhangi bir sebepten dolayı değil. Bu konuda kararlıydı ve bu beni şaşırttı. Çok masum bir istekti. Saklayacak neyi vardı ki?

Ama tabii ki saklayacak bir şeyi yoktu, dedim kendi kendime. Belli ki Heath'in yüküydü.

Kevin'in aynı sütuna girdiğinde oldukça şaşırdığım bir özelliği beşinci buluşmamızda bana çarptı.

Eski kocamdan gelen telefonlar onu mantıksız bir şekilde öfkeliyordu.

Kevin gerçek konuşmalarımızın ne kadar tatsız olduğunu gerçek bir önizlemesini bile alamadı, ama yine de tepki gösterdi.

Telefonum çaldı, ekranını kontrol ettim ve çantama geri koydum.

"Kimdi o?" Kevin kibar bir ses tonuyla sordu.

Burnum kırıştı. "Konuşmak istediğim kimse yok."

"Oh."

Yüzündeki şaşkın ifade bana daha fazla açıklama yaptırdı.

"Arayan eski kocam ama araması için iyi bir neden yok.

Genelde bana hoş olmayan bir şey söyler ve ben de telefonu yüzüne kapatırım, o yüzden artık orta kısmı atlıyorum ve cevap vermiyorum."

Kaşlarını çattı, gerçekten kaşlarını çattı, onu daha önce hiç görmediğim bir şeydi bu. "Onunla konuşmamı ister misin?"

Neredeyse kahkahalarla gülecektim. Yumuşak başlı Kevin benim dengesiz, pislik eski sevgilime ne derdi? Bırakın bu kadar saldırgan birini, onun biriyle yüzleştğini bile hayal edemiyordum.

"Hayır, gerek yok. Beni rahatsız etmiyor. Onu görmezden geliyorum. Bir gün ipucunu anlayacaktır."

"Bir an önce ipucunu alması gerekiyor. Bu işi bana bırakmalısın."

Bunu söylerken o kadar tehditkârdı ki şaşırmıştım. Belli ki Kevin'in benim bilmediğim bir yönü vardı.

"Eski sevgilimle başa çıkabilirim," diye onu rahatlattım. "Bu konuda bana güven." "Tamam," diye isteksizce kabul etti.

Listeyi kağıda yazmadım ama yazmama da gerek yoktu. Beynime kazınmıştı. Bu çok garip bir şeydi, Zıtların ve özdeşlerin nasıl büyüdüğünü.

Olmamaya çalışsam da ona bu kadar takılmış olmam sıkıcıydı.

Kendimi bundan vazgeçiriyordum, bunu hiç düşünmemeye kararlıydim ve sonra bunu tetikleyecek bir şey ortaya çıkıyordu.

Tamam. Birçok şey. Çok fazla şey vardı. Bütün sorun buydu.

Kevin beş dil biliyordu. Heath zar zor konuşuyordu.

Kevin beni günde beş kez arardı. Heath beni bir kez bile aramadı.

Kevin beni bir kitap gibi okuyabilirdi. Tıpkı Heath gibi.

Kevin evimin etrafını ezberlemiş gibi biliyordu. Heath de öyle, gerçi Heath beni gözetlemişti.

Kevin ilk kez evime gelip kendini evindeymiş gibi hissettiğinde kendimi endişelenirken buldum. Doğruca mutfağa gitti, tirbuşonumu aldı, mükemmel şarap şişesini seçti ve açmaya çalıştı.

Kendime tüm bunların bir tesadüf olduğunu söyledim. Paranoya Heath'in yüküydü, belli ki.

Tato, Kevin'den tutkuyla nefret ederdi. O kadar ki, çıkmaya başladığımızın ikinci haftasında, Raf'ın köpeğini birkaç haftalığına onun evine götürmesi için bir bahane buldum.

Tato Heath'e hayrandı.

Hepsi ayrılık yüküydü, biliyordum. Karşılaştırma. Takıntılar. Heath'in bende bagaj bırakacak kadar büyük bir etkisi olmamalıydı ama işte buradaydı.

Bunu görmezden gelmek ve hayatıma devam etmek için elimden geleni yaptım.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Kevin akşam yemeğinde bana "Bu gece burada kalmak istiyorum," dedi.

Tüm vücudum kaskatı kesildi. Bunun olacağını biliyordum, eninde sonunda olacaktı elbette ama kendimi buna hazır hissetmiyordum.

Neredeyse bir aydır çıkıyorduk. Muhtemelen kendimi hazır hissetmeliydim.

Ben yapmadım.

"Kevin," diye söze başladım.

Elini masanın üzerinden benimkinin üzerine koydu ve bana güven verici bir gülümseme olduğunu sandığım bir ifade takındı. "Bunun için değil. Kaba olmaya çalışmıyordum. Misafir odanızda falan kalırım. Sadece yarın izin günüm ve kahvaltıyı seninle paylaşmanın güzel olacağını düşündüm. Evinizde."

Bu bana garip bir istek gibi gelmişti, gerçekten de öyleydi, ama istemediği şey beni çok rahatlattığı için üzerinde fazla düşünmemiştim.

"Elbette," dedim beceriksizce ve yemeğe geri döndüm.

Çoğu randevumuzda yaptığımız gibi o gece de yeni bir Fransız restoranını deniyorduk. Kevin bir gurmeydi ve en sevdiği yemek de gurme Fransız mutfağıydı. Fransızca sipariş bile vermişti.

Ne kadar şanslıymışım?

Gecenin geri kalanı temelde onun sattığı gibi geçti.

Kanepemde biraz öpüştük. Sevişmeye çalıştık ama hepsi bu kadardı.

İyi öpüşürdü.

Ona karşı Heath düzeyinde bir çekim hissetmiyordum ama bunu beklememem gerektiğini de biliyordum. Heath'in bana karşı böyle davranması normal değildi.

beni harekete geçirdi ve böyle bir şey bekleyerek gelecekteki her ilişkimde kendimi hayal kırıklığına uğratmayı planlamadım.

Ama Kevin'i öpmek güzeldi. Bu da bir şeydi. Sonra yatmaya gittik. Ayrı ayrı.

Sözünün eri biri, diye düşündüm uykuya dalarken. Daha ileri gitmeye çalışmamıştı bile.

Pastırma kokusuyla uyandım.

ÇarşafLARımın kalçalarımA dolandığı ateşli rüyaları hayal meyal hatırlıyordum.

Gerinerek gülümsedim ve Heath'in gerçekten yemek yapıp yapamayacağını merak ettim.

Sonra aklıma geldi.

Lanet olsun.

Benim için yemek yapan Heath değildi. Kevin'dı ve hatamdan dolayı kendimi çok suçlu hissettim.

Giyindim ve nasıl uyandığımı unutmak için elimden geleni yaptım.

Kahvaltı ettik. Kevin harika bir omlet yaptı. Kötü olduğu bir şey yok gibiydi.

"Görmek istediğin romantik komedi için bilet aldım. Matine biletleri," dedi Kevin biz işimizi bitirirken.

Kevin romantik komedileri

severdi. O tik yine bendeydi.

Tam tersi.

Evden çıkmış, Kevin'in arabasıyla gösteriye gidiyorduk, arabayı kaldırımın önüne park etmiştik ki çok garip bir şey oldu.

En sevmediğim komşum olan Dickhead Dillon'lardan Deborah sokağı geçip bize yaklaştı. Ufak tefek bir kadındı, zayıftı, bitkin bir yüzü vardı ve gözlerini hiç kırpmıyor gibiydi. Bugün koyu renk saçları yüzünün etrafına dağınık ve yağlı bir şekilde yayılmıştı, belli ki yıkanmaya ihtiyacı vardı.

"Selam," dedim ona, beceriksizce, çünkü onu selamlamaya çalışmayı yıllar önce bırakmıştım. O da bana el sallamayan insanlardan biriydi. Bunu nasıl yapabildiğini hiç anlamamıştım, bir el sallamayı ya da selamlaşmayı görmezden gelmek, ama bu çılgın insanlar için tutarlı bir özellik gibi görünüyordu. Demek istediğim, etrafınızda kimseyi görmüyormuş gibi davranmayı bırakıp sadece el sallamak ne kadar zordu? Neden yan komşunuz olan insanlarla en sıradan dalgalarla bile dost olmak istemeyesiniz ki?

Çünkü çılgınca.

Bana selam vermedi, sadece hayatımda duyduğum en garip konuşmalardan birine başladı.

O kadar kopuk ve anlamlandırması zordu ki iki dakika boyunca neden bahsettiğini anlayamadım.

Ve bunu yaptığımda elimi kaldırıp onu durdurdum. "Eski sevgilimin bana dava açtığını mı söylüyorsun?"

Gözlerini kocaman açarak başını salladı. "Ne için?"

"Para için." Bu kısmı çok açıkmiş gibi söyledi, ki sanırım öyleydi.

"Ama beni para için dava edeceğini nasıl düşünüyor?" Denedim.

"İlk ayrıldığınızda onu dövdüğün zamanı hatırlıyor musun?" İçimi çektim ve başımı salladım.

"Bunun için. Bunun için tazminat."

Kevin bu tuhaf konuşmamız boyunca sessiz kalmıştı ama o bunu söylediğinde belimdeki elinin gerildiğini hissettim.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Ona sordum. Teşvik olmadan kimseye iyilik yapacak biri değildi. "Bunların seninle ne ilgisi var?"

"Onu dövdüğün gün doğruca evime geldi. Bunu sana hiç söyledim mi?" Başımı salladım. Söylememişti, çünkü birbirimizle hiç konuşmamıştık.

Çünkü çılgınca.

"Şey," diye devam etti, "morarmış ve kanlıydı ve onu evinizden o şekilde çıkarken gördüm. Ben de davanın bir parçasıyım. Tanıgım, çünkü onu dövenin siz olduğunu gördüm, çünkü evden çıkmıştı ve evde sadece siz ve o vardınız."

"Bunlar kulaktan dolma bilgiler," diye araya girdi Kevin sessizce. "Olay sırasında orada değildin, bu yüzden ekleyeceğin hiçbir şeyin mahkemede ya da hayatta bir önemi yok. O evde başka kimlerin olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Ona ters ters baktı ve sarsakça omuz silkti. "Sanırım göreceğiz, değil mi?"

"Bunları bana neden anlatıyorsun?" Tekrarladım, ses tonum delilerle uğraşırken genelde olduğu gibi çok dikkatliydi.

Bakışları bana yöneldi. "Bunu size söylüyorum çünkü eğer tanıklık etmemi istemiyorsanız, sessiz kalmaktan mutluluk duyarım. . . bir bedel karşılığında."

Gözlerimi devirmemeyi zar zor başardım. "İlgilenmiyorum Deborah. Sana güzel bir gün dilerim. Biz de tam çıkıyorduk."

"Pişman olacaksın," dedi giden sırtıma. "Bu teklifi sana bir daha yapmayacağım."

Ben de ona küstahça bir şey söylemedim. Benden aldığı tek şey sessizlikti.

Kevin'in bu değiş tokuş hakkında yorum yapacağını düşünmüştüm ama tek kelime etmedi, sanki hiçbir şey olmamış gibi davranarak bizi sinemaya götürdü.

Benim için sorun değildi.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Rüya görüyordum.

Yatakta yüzüstü yatıyordum. Dantelli iç çamaşırlarım yavaş ve nazik çekiştirmelerle kalçalarımın altına doğru çekiliyordu.

Kalçalarımın dizlerime kadar serbest bırakıldıklarında biraz kıpırdandım, sonra puf, gittiler.

Eller ayaklarımı ovmaya başladı, büyük bir başparmağı tabanda gezdirdi, sonra parmak eklemleri kemerden aşağı indi. Ayak parmaklarımın altındaki hassas bölgeye özel bir dikkat gösteriliyor, tam olarak nereyi hedefleyeceğini biliyor, sert ve bağımlılık yaratan bir dokunuşla beni uyutuyordu.

O büyük, becerikli elleri
tanıyordum. Heath'in elleriydi
tabii ki.

Başka kimi hayal ediyor olabilirim ki?

Baldırlarıma doğru masaj yaparak kas dokusunun derinliklerine inerken yastığıma doğru inledim.

Kalçalarıma ulaştığında dirseklerimin ve dizlerimin üzerinde doğrulup yataktan birkaç santim yükseldim.

Ne de olsa bu benim hayalimdi ve masajdan daha fazlasını istiyordum.

Dizlerinin arkadan benimkilerin arasına sıkıştığını hissettim, kot çıplak tenimi aşındırıyor, beni ayağa kaldırıyor.

Elleri gömleğimin altından süzülüp göğüslerimi okşarken, dudakları enseme hafifçe dokunurken göğsü sırtıma bastırdı.

Arzu bir uyuşturucu gibi kan dolaşıma karıştı ve güçlü bir çekimle duyularımı ele geçirdi.

Üstümü çıkarmadı, sadece köprücük kemiğimin üstünden çekip aldı ve yolundan çekti.

Tam ucunun seksimi dürttüğünü hissettiğimde göğüslerimi kabaca avuçladı.

Sırtımı dikleştirdim, bacaklarımı daha da açarak onu karşıladım, kesime giden istekli bir kuzu gibi.

Ensem den ısırdı ve sertçe içime soktu. İşte o zaman anladım.

Aman Tanrım.

Bu bir rüya değildi.

Ama artık çok geçti. Öyle ya da böyle bunun bir önemi olmayacak kadar ileri gitmiştim.

Akılsızca, hızlı ve vahşi bir şekilde kızıştık.

O tekrar tekrar içime girerken, her inişinde kalçaları kııma çarparken, arşaflarımı ölümüne kavradım.

Sarsıcı bir doğrudan temas kurdu, sonra çekildi, sürtündü, sadece ucu kalana kadar duvarlarım boyunca sürükledi, sonra tekrar çarptı.

O kadar iyiydi ki. Hiçbir dilde tutarlı bir kelime oluşturamıyordum ama buna ihtiyacım da yoktu. Yalvarmanın temposu oldukça evrenseldi.

Hala içime pompalıyordu, hızı durmak bilmiyordu, yüksek sesle çığlıklar atarak kendimi kaybettim.

Derinden sarsıldı, oraya kök saldı ve büyük, somut sıçramalarla geldi, amım her birini sağdı, vücutlarımız mükemmel bir senkronizasyon içindeydi.

Sessizlik uzun bir süre boyunca sadece çarpan kalplerimiz ve soluk soluğa aldımız nefeslerle bozuldu.

İçimde kaldı, nefesi hassas bir kürek kemiğime çarpıyordu, elleri iki yanımda yumruk halindeydi.

Tanrım, onu tekrar istiyordum. İlki olmamalıydı ve işte buradaydım, ikincisine boyun eğmeye hazırdım.

ekmeye başladığında inledim. Bu bir protestoydu.

Buna aldırmadı, kaygan etim onu tekrar içine çekmeye çalışırken bile kendini serbest bıraktı.

"Beni zledin mi?" Heath'in sesi net ve keskindi ve tam kulağımın dibindeydi. Sesinin tonu ölümcüldü, sanki

Üfle.

İçimde kötü bir his vardı. Garip bir şey, öfke ve rahatlamamanın uyumsuz bir karışımı, vahşi bir rahatlık.

"Geri dönmeyeceğini söylemiştin." Sesim yanlış çıkmıştı, niyet ettiğim gibi değildi. Suçlayıcı olması gerekiyordu, ama bunun yerine yalvaran ve hassas bir şekilde tahammül edilemez buldum.

Gitmişti. Gitmişti. Suçluluk duymamı gerektirecek bir şey yoktu. "Ben öyle demedim. Ne zaman olacağımı bilmediğimi söyledim.

geri dön." O konuşurken yataktan kalkıyordu.

Odaya ışık dolduğunda yüzüstü yere düştüm.

"Konuşmamız gerek," diye hırladı bana.

Tam zamanında sırtüstü döndüm ve onun hâlâ kot pantolonuyla bitişikteki banyoya doğru ilerleyişini izledim.

Prezervatifi soydu ve banyodaki küçük çöp sepetime attı.

Kendini temizlerken ve bitmiş aletini boxer'ına geri sokarken kafamı çevirmedi.

Bir noktada tişörtünü çıkarmış ve kot pantolonunun fermuarını çekmeye zahmet etmemişti.

O odaya geri dönüp sinsice dolaşmaya başlarken ben manzaranın tadını çıkardım.

Ama dikkatimi muhteşem vücudundan çok, odamda dolaşırken, sanki kendini tutamıyormuş gibi birkaç adımda bir bana bakarken çekti.

Her zamankinden çok daha kötü durumdaydı.

Gözlerinde bir karanlık vardı, kocaman siyah bir boşluk, beni çağırıyordu, kemiklerimin iliğinin derinliklerinde, var olduğunu bile fark etmediğim ayrılmaz bir parçamı.

Baş döndürücüydü.

Öfkesinin yeni bir seviyesine tanık oluyordum ve tek yapmam gerekenin onu uzaklaştırmak olduğunu bilsem bile bu beni daha fazla içine çekmekten başka bir işe yaramadı.

"Tato'dan kurtuldun," diye homurdanarak koridora çıktı, sonra tekrar odama döndü.

Ayağa kalktım, çarşafları üzerime çekerek çıplaklığımı kapattım.

Bu onun dikkatini çekti ve volta atmayı bıraktı, tam kapı aralığında, gözleri çarşafların üzerindeydi.

"Raf'ın evinde," dedim savunmaya geçerek. "O benim olduğu kadar Raf'ın da köpeği. Sıra ondaydı." Bu bir bakıma doğruydı. En azından bir kısmı. Raf da o köpeği en az benim kadar seviyordu ve onu hiç tereddüt etmeden almıştı.

Ama onu oraya göndermemin nedenini elbette Heath'le paylaşmayacaktım. 'Tato görüştüğüm bu yeni adama havlamayı kesmeyecekti, iyi gitmeyeceğini biliyordum.

Yine de, tavrının aniden değişmesine bakılırsa, hilekârlığın ipucunu anında yakalamış gibi görünüyordu.

Dudakları kıvrıldı, gözleri hoşlanmadığım bir şekilde üzerimde gezindi.

Sanki beni daha yeni görüyormuş gibi. Sanki bende nahoş bulduğu bir şeyi daha yeni fark etmişti.

"O diğer adamı biliyorum." Ses tonu suçlayıcı olmaktan çok öteydi.

İğrenmişti.

Tüm vücudum kaskatı kesildi. Bu ne cüret?!

"Bu çok hızlı oldu," diye ekledi sessizce ve şiddetle.

Kısa bir cümleydi, çok fazla kelime yoktu ama bir şekilde suçlama ya da iğrenmeden çok daha kötü bir şeyi ifade etmeye yetiyordu.

Bana yaralı olduğunu söyledi. Sanki onu kötü yaralamışım gibi. Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi.

Sanki burada kötü olan benmişim gibi. Bu beni kızdırdı.

"Pardon?" Ona tükürdüm.

"Seni mazur görmüyorum."

Bu beni ona küfrettirdi. Yüksek sesle ve akıcı bir şekilde. Soğukkanlılığımı kaybediyordum. Tamamen.

"O diğ er adam değil," diye hırladım. "Sensin ve hep öyle olacaksın. Ben senin için neydim bilmiyorum ama sen asla benim erkeğim olmadın. Aramızdaki Şey bu değildi."

Bir saniye önce neredeyse koridordaydı, bir saniye sonra beni yatağa yapıştırdı, o kadar hızlı hareket ediyordu ki başım döndü. "Bu bir yalan," diye yüzüme doğru hırladı. "Ve sen bir

Yalancı, Lourdes. Bence bunu sadece kendine yalan söylediğin için yapmaya çalıştın."

Onu itmeye çalıştım, ama bu sadece kalçalarını hareket ettirmesine, bana daha güvenli bir Şekilde oturmasına, v cutlarımızın aynı hizada olmasına neden oldu. Her hareketinde sert çıkıntısının büyüdüğünü, leğen kemiğime kabaca s rt nd ğ n  hissettim.

Ve sinirlendiğimi hissettim. Kendimi kaybettiğimi hissettim.

"Sen gittin," diye tükürdüm ona, tüm acım, tüm öfkem bu iki kelimenin içindeydi.

Üstümde titredi. "Ben istemedim. İstemediğimi göremiyor musun?"

Sesi yalvarır gibiydi ve tonu  fkeme merhem gibi geldi, onu anında yatıştırdı ve duygularım her ne kadar değişken olsa da, artık sadece birkaç dakika önce hissettiğim öfke kadar karmaşık değildi.

"Sen gittin," dedim tekrar, ama ses tonum tamamen değişmişti, öyle ki şimdi ona yalvarıyordum.

Acı dolu bir sesle inledi ve beni öpmeye başladı.

Ona izin verdim. Hayır, izin vermedim. Hoş karşıladım.

Dilini emdim ve ellerini bedenlerimizin arasında hissettiğimde bile onu durdurmadım, kaya gibi sert ereksiyonunu serbest bıraktım.

Serbest kaldı ve kalçama çarptı. Elini cebine atıp prezervatifi yırtarak açtı ve takarken onu durdurmam için bana zaman verdi.

Onu durdurmadım. Bunu düşünmedim bile.

Eli ucunu yavaşça girişime doğru yönlendirdi.

Tanrım, ne kadar sert olduğunu unutmuşum. Ne kadar büyük olduğunu.

Ne kadar mükemmel.

İlk seferinde, uykunun kıyısında olduğum için suçlayabilirdim. Rüya gördüğümü sanıyordum.

Bu tur için böyle bir mazeretim yoktu.

Elini bedenlerimizin arasından çeker çekmez bacaklarım sıkıca kalçalarına dolandı.

Saçlarımı iki eliyle kavradı, ağır bir hamleyle içime saplanırken beni öpmeye devam ediyordu.

Bir kez olsun bileklerimi tutmadı, onları bağlamadı.

Serbest kalınca kollarım omuzlarına dolandı ve onu kendime çektim.

Bedenlerimizi yatağa defalarca çarptı, beni yatağın derinliklerine doğru delerken kot pantolonu iç uyluklarımı aşındırıyordu.

Bir ara elleri saçlarımdan ayrılıp kalçalarıma indi. Dizlerinin üzerinde yükselirken beni izlemek için ağzını ayırdı.

İki eliyle kışımı kavradı ve beni sahiplenici hamlelerine doğru kaldırdı.

Omuzlarından zorla çekilen ellerim kendi bedenime doğru hareket etti, göğüslerimin hassas tümseklerini avuçlarımın içinde kavradım, onları birbirine doğru ittim ve ona müthiş bir görüntü verdim.

Bu takdir edilmedi.

Gerildi ve üstüme çıktı, yaklaşıyordu.

Odadaki ışıklar aydınlıktı ve bu yüzden görüşüm engellenmeden onun kendini kaybetmeye başladığını, soğukluğunun gittiğini, vahşiliğin güzel, kırık gözlerini ele geçirdiğini gördüm.

Çenesi gevşedi, bakışları benimkilere kaydı, beni de yanına aldı, paylaştığımız bu çılgınlığın tam kalbine sürükledi.

Bana kalsa, ki kalmadı, ondan sonra uyurdum.

Konuşmamız gerektiğini biliyordum ama gecenin bir yarısıydı ve bedenim yorgun düşmüştü. İki kez.

Kendini içimden, üzerimden çekip çıkardı, yataktan tırmandı.

Ellerinin ayak bileklerimi kavradığını ve çekmeye başladığını hissettiğimde zaten uykunun sınırındaydım.

"Hayır uyuyamazsın tatlım," diye mırıldandı kaba sesi. "Uyuyamayacaksın. Bu gece olmaz."

Kalçalarımı yatağın kenarına doğru sürükleyerek bacaklarımı iyice açtı.

Bir prezervatif daha takarken çıkardığı sesleri dinledim.

Hâlâ gözlerimi açmamıştım ama artık uyuyacak havada değildim.

"Bana bak," diye gürledi sesi.

Gözlerimi tam zamanında açtım ve onun kalçalarımın arasına girmesini izledim. Her bir kalın santiminin içimde kaybolduğunu görmek için dirseklerimin üzerinde doğruldum.

"Doyumsuzsun," dedim ona, alçak ve muhtaç bir sesle.

"Unuttun mu?" diye karşılık verdi. "Ayrıca benim için aylar geçti." Sesi öylesine karanlık ve suçlayıcıydı ki, gözlerim yüzüne kaydı, düşündüklerimi kast edip etmediğini anlamaya çalıştım.

Ama yüz ifadesinden anlayamadım ve detay vermiyordu.

Başka bir şeyle meşguldü. Ben de öyle... Aşırı yorulmuş beynimde, onun o anda içinde ne olduğunu merak etmek için harcayacak yer yoktu.

Yumruklarını kalçalarımın her iki yanına yerleştirdi ve içime girip çıkmaya başladı.

Bu raunddan sonra tekrar uyumaya çalıştım ama o yine buna izin vermedi.

"Kalk," dedi, ellerini omuzlarıma koyarak beni oturmaya çekti. "Uyumak için zaman yok. Hâlâ konuşmamız gerekiyor."

Ellerimin üzerinde doğruldum ve kendime baktım.

Hâlâ kot pantolonunu giyiyordu. Yine temizlenmiş ve bu sefer fermuarını bile çekmişti.

Ama hâlâ çırılçıplaktım, yatağımın kenarına oturmuş, bacaklarımı iki yana açmıştım.

Onun için açılmış olmam, az önce üç kez kullanmasına izin verdiğim vücudumun her yerine bakmasına izin vermem o kadar onursuzcaydı ki, beni harekete geçirdi.

"Uyanık kalmamı istiyorsan," dedim ayağa kalkıp en sevdiğim ipek bornozumu silkerek, "kahveye ihtiyacım olacak."

Sanırım kahve yapmak için tek kelime etmeden odadan çıktı.

Kendimi temizleme ve dağınık saçlarımı parmaklarımla tarama fırsatını değerlendirdim.

Ayrıca aynada kendimi bir güzel azarladım.

Neyin var senin? Kendime sordum. Neden daha fazlası için geri dönüp duruyorsun?

Ancak azarlamamın bir işe yaramadığı kısa sürede anlaşıldı, çünkü kendimi asgari düzeyde düzelttikten sonra mutfağa ona katılmaya gittim.

Daha fazlası için geri döneceğim.

Mutfağa gittiğimde bana bir fincan kahve uzattı, yanımdan geçip yemek odasına girdi ve oturdu.

Bu alışılmadık bir şeydi.

Hiç öylece oturmazdı.

O kadar garipti ki kendimi onun üzerinde, tam da kişisel alanında buldum.

Sadece kendi kahvesini yudumladı ve bana baktı.

Benimkini yudumladım ve arkama baktım. Ona ne söyleyeceğime, nereden başlayacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu.

Gerçek şu ki, başlamak istemiyordum çünkü nasıl biteceğini biliyordum.

Bir daha buraya gelme. İşimiz bitti.

Bu kelimeleri ağızımdan çıkarmayı nasıl başaracaktım? Hiçbir fikrim yoktu.

Ama buna ihtiyaçları olduğunu biliyordum.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Sana ne diyeceğimi bilmiyorum," dedim sonunda, ikimiz de fincanlarımızı bitirdikten sonra.

Bunca zamandır sessizdik, uzun kahve içimleri arasında birbirimizi izliyorduk.

Görünüşe göre ikimiz de bu konuşmayı yapmak istemiyorduk.

Elimdeki bardağı aldı, masanın üzerine koydu, sonra beni kalçalarımın tutarak yerden kaldırdı ve üzerine oturttu.

Birbirimizin ağızına kahve nefeslerimizi üflüyorduk.

"Konuşmamız gerektiğini söylediğini sanıyordum," dedim usulca. "Bu hiçbir şeyi çözmeyecek."

Cevap vermedi, sadece ikimizi de hazırlamak için bedenlerimizin arasında çalışırken bana baktı.

Beni tekrar sikmeye kararlı olduğunu fark ettiğimde, "Heath," diye mırıldandım.

Kıpırdamadan durdu, soğuk bakışları yoğunlaştı, sonra harekete geçti, ellerime uzandı, avuç içlerini göğüs kaslarının kaslı etinin üzerine koydu.

"Devam et," diye homurdandı. "Dokun bana. Dokun."

Ellerimi göğsünün üzerinde gezdirdim, yara izli etinde usulca gezindim ve bunun onu nasıl ürperttiğini izlerken, neden benden bunu istediğini anladım.

Bu ona acı veriyordu ve canını yakmak istiyordu.

Ancak, olan biten her şeye, kendime zarar verdiğim tüm yollara rağmen, bunu istemiyordum.

Ellerimi çektim, kalçalarımı tuttukları yerden onunkileri kavradım.

Acı dolu bir ses çıkardı ve beni öptü.

Konuşmak için çok fazla.

Beni kucağına aldı, bornozumu açtı ve beni içine soktu.

"Prezervatif," diye bağırdım. Aylar önce bir gecelik bir hata yapmış olmamız, tekrar bu kadar dikkatsiz olacağım anlamına gelmiyordu.

"Daha iyi bir fikrim var," diye ağzımın içine geveledi. Konuşurken gözlerini kapattı, başını geriye attı ve kalçalarını içeri ve dışarı salladı, beni sertçe becerdi, sert elleri ve çırpınan kalçalarıyla beni kucağında zıplattı.

Her ne kadar sapkınca olsa da, sözleri, ima etmiş olabilecekleri, beni çalıştırma şekliyle birleştğinde, bir anda boşalmamı sağladı, etrafını kavradım, kalın uzunluğunu sıkarken ve boşalırken bile benim neyim olduğunu merak ettim.

Beni aletinden çekip yere bıraktığında hâlâ nefes alıyordum. Dizlerimin üzerine.

Daha bitirmemişti.

Saçlarımı iki eliyle kavradı ve yüzümü kucağına doğru sürükledi. Hâlâ sertti ve zonkluyordu. Dolgun aleti kaygandı ve yalayabileceğim kadar yakındı. Ucu dudaklarıma değdiğinde kendime engel olamadım. Açıldım ve sanki açlıktan ölüyormuşum gibi onu emmeye başladım.

Bu şekilde uzun süre dayanamadı.

Tohumları boğazımdan aşağı akarken adımı haykırdı.

O konuştuğunda ben hâlâ seğiren boyunu yalayarak temizliyordum. "Geceyi burada geçirdiğini biliyorum."

Sanki ateş almış gibi ondan uzaklaştım.

Cübbem açılmıştı ama çıkarılmamıştı; onu kapattım ve titreyen ellerimle kemeri tekrar bağladım.

İlk kez adım atma sırası bendeydi. Uzun süre ona bakmadım ve sonunda baktığımda, bakmamış olmayı diledim.

Hâlâ oturuyordu, kalın, harcanmış boyu pantolonundan kabaca dışarı sarkıyordu ama bunu fark ettiğini bile sanmıyorum.

Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve bana dayanamayacağım bir şekilde bakıyordu.

Aynı anda hem yaralı hem de intikamcı görünüyordu.

Birkaç kalp atışından sonra sesimi buldum. Ve kızgınlığımı. "Peki bunu nereden biliyorsun? Bunu sana casus kız arkadaşın mı söyledi?"

Taş gibi hareketsiz kaldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Dudağım kıvrıldı. İşin çirkinleştğini hissedebiliyordum.

"Biliyorsun işte." Yüzüne bir şey oldu, korkutucu bir şey.

Ayağa kalktı, kot pantolonunun içine girip fermuarını çekti, gözleri benden hiç ayrılmadı.

Daha önce hiç görmediğim bir acımasızlık yüz ifadesini ele geçirmişti. "Bilmiyorum," diye ısırdı. "Açıkla bana."

"Beni gözetleyen şu kadın. Sana söyledi, değil mi?"

Tüm yüzü kasıldı ve kötü bir şeyler olduğunu anladım.

O kadar durgunlaşmıştı ki, bu durgunluğun altında uçucu bir şey acı içinde kıvranıyordu.

"Seni gözetleyen kadını nereden biliyorsun?" diye sordu bana.

Bu soru için ona beş dilde küfretmek istedim ama yeterince medeni bir şekilde cevap vermeyi başardım. En azından artık onun farkında olduğumu biliyordu. Bu ele almam gereken, açıklığa kavuşturmam gereken bir konuydu. "Beni görmeye geldi. Bilmiyor muydun?"

Yüzü pek seğirmede ama omuzları titremeye başladı.

Kendini tamamen kaybetmek üzereymiş gibi görünüyordu.

Ondan korkuyordum, her zamanki soğukkanlılığını o kadar çok kaybediyordu ki.

Onun tehlikeli olduğunu hep biliyordum. Ama Heath'ten önce güvendiğim içgüdülerim bana her zaman onun tehlikeli olmasına rağmen benim için hiç de tehlikeli olmadığını söylemişti.

Şimdi öyle hissetmiyordum.

Karanlık ve iğrenç bir şey onu ele geçirmişti. Neredeyse hiç kıpırdamamıştı ama yine de içten içe daha önce hiç görmediğim derecede öfkeli olduğunu biliyordum.

Şiddet noktasına kadar.

Titriyordum. Bu Heath ve onun her zamanki kaba ve muhteşem kombinasyonu değildi. Bu Heath kızgın = Ben tahrik olmuş değildi.

Bu başa çıkılamaz bir şeydi. Bunu biliyordum.

"Sizinle doğrudan temasa mı geçti?" Yüzü sahte bir şekilde sakindi ama sesi hiçbir şey saklamıyordu. Sesi öldürücü geliyordu.

"Evime geldi. Bana senin hakkında anlatmak istediği bir sürü ilginç şey vardı."

Her ne kadar saklamaya çalışsam da duygularımı açığa vurmadan ondan bahsedemezdim.

Kıskançlığımın üstü çok ince bir şekilde örtülmüştü ama onu incelerken bunun önemli olmadığını fark ettim. Bunu asla fark etmeyecekti, çünkü bunu aramıyordu.

O zamanlar benimkini fark edemeyecek kadar kendi değişken duygularına kapılmıştı.

"Buraya mı geldi? Senin evine mi?"

Cevap vermedim, kendimi tekrar etme zahmetine girmedim, sadece ona baktım.

Akıcı ve vahşi bir şekilde küfretti. "Sana elini sürdü mü? Seni incitti mi?"

Birkaç kalp atışı boyunca cevap veremedim, çünkü sorma şekli bana bir şeyi fark ettirdi.

Yaşadığı bu hiddet, bu katıksız öfke bana yönelik değildi.

Onun içindi. Hem rahatlamış hem de her zamanki gibi şaşırmıştım. "Hayır," diye çıktım sonunda.

Bu onun içindeki buharın bir kısmını almış gibiydi, ki bu iyiydi. Eşiğe o kadar yakın görünmediğinde tekrar nefes alabiliyordum.

"Buraya sadece . Konuşmak için mi?" diye sormayı başardı.

"Evet. Bana her şeyi anlattı, Heath. Ben her şeyi biliyorum."

Kaşları tehditkâr bir şekilde birbirine yaklaştı. "Sana her şeyi anlattı mı? Hiç sanmıyorum. Her şeyi bilmiyor ve onunla uzun süre çalıştım, bu yüzden size ne söylediğini tahmin edebiliyorum. Yalan ve gerçeğin ikna edici bir kombinasyonu. Ama görüyorum ki seni etkilemiş."

"Bana hiç yalan söylemediğini mi söylüyorsun?"

"Düşündüğünüz gibi değil. Sana karşı tamamen dürüst oldum mu? Hayır. Yalan söyledim mi? Söyledim. Ama mecbur olduğumdan fazla değil."

"Bana sadece kız kardeşin ve Dair arasında olanlar yüzünden yaklaştığını biliyorum."

Lanet okudu ve bu bir suç itirafı kadar iyiydi. "Evet, o zaman sana bu yüzden yaklaşmıştım. Ama şu anda burada olmamla hiçbir ilgisi yok."

Geri çekildim. Bunu duymak korkunç bir şeydi, çünkü bana şunu düşündürdü: "Yani benimle sadece şu yüzden yattın-"

"Hayır! Lanet olası hayır. Kes şunu. Kız kardeşim için seni kontrol ettim. Evini aradım. Dair ile görüşüp görüşmediğini anlamaya çalıştım. Ama dediğim gibi, bunun seks yapmamızla hiçbir ilgisi yoktu."

"O zaman neden-"

"Seni becerdim çünkü kendime engel olamadım, tamam mı? Bu asla planın bir parçası değildi. Her zaman plana aykırıydı, tamam mı? Mahremiyetini gereğinden fazla ihlal ettiğimi kabul ediyorum. Kahretsin Lourdes, seni izlemeye başladım ve gördüklerim hoşuma gitti. Hoşlanmaktan da öte."

Çok derin bir nefes aldı. "Dinle, sana neden bu kadar çabuk kafayı taktığımı anlamak için benim hakkımda biraz bilgiye ihtiyacın var. Bir sürü şey yaptım. Korkunç şeyler. Bir erkeğin geri dönemeyeceği şeyler. Asla geri dönemezsin. Bunun yerine, o şeyleri sahiplenirsin ve onlar senin bir parçan haline gelir."

"İyi ya da kötü, asla vazgeçemeyeceğim bir sürü yüküm var. Geri dönemeyeceğim pek çok şey atlattım ve hala atlatacaklarım olduğunu da biliyorum."

Bir süre beni inceledi, tepkimi ölçmeye çalıştı, sonra devam etti, "Tüm yüklerimi elimden geldiğince taşıyorum, ama asla normal bir hayat süremeyeceğimi herkesten iyi biliyorum. Hayat. Tüm sorunlarım çözülsün ve kız kardeşim güvende olsa bile, hayatım asla huzurlu olmayacak.

"Huzurlu olmaya nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Normal toplumun kurallarına alışkın değilim.

"Kafayı bu kadar sıyırdığınızda, aldatma bir yaşam biçimi haline gelir. Yalanlar bir kalıp haline gelir.

"Hoşuma gittiği için yalan söylemiyorum. Ağzımı açtığımda ve her gün büyük, küçük, umursamaz sonsuz yalanlar söylediğimde boğazımın arkasındaki yanmadan hiç hoşlanmadım.

"Yalan söylüyorum çünkü işin özü şu: Ne kadar arzuласam da gerçek benim için ölüm demek.

"Ama Tanrım, gerçeği öğrenmek için can atıyorum.

"Tüm bunlar içimdeyken, hilekârlıktan nefret ederken, anlaşılması zor dürüstlüğü arzularken hasar görmüş beni hayal edin.

"Senin gibi bir kadınla karşılaşmak.

"Sende okuyamadığım hiçbir şey yoktu. Biraz gizlenmiş olsa bile, önemli değil. Sen avucumun içinde tutabileceğim bir cam parçasısın. Biraz bulanıklaşsa, üzerine biraz kum bulaşsa ne olur? Tek yapmam gereken onu bu tarafa çevirmek, fırçalamak ve puf, her zamanki gibi parlak ve şeffaf.

"Ama aslında bunu yapmama bile gerek yoktu. Senin, bu muhteşem yaratığın, her nedense onu defalarca elde etmeme izin vermenin güzelliği şuydu: Senden gerçeği öğrenmek istediğimde tek yapmam gereken sormaktı, sen de bana söyleyecektin. Sen oyun oynamazsın. Yalan söylemekten acizsin.

"Sen gerçeksın, Lourdes. Sana sahip olamadıysam, olmamalıysam ne olmuş? Seni arzuladım ve bu yüzden geri gelmeye devam ettim.

"İçimde ölü değilim. Tüm benliğim değil. Bir şey kaldı, sadece intikam için yaşamayan bir şey.

"Bunu bana sen öğrettin."

Beni suskun, nefessiz, dayanacak bir ayağım olmadan

bıraktı.

Beni önemsiyordu. En azından şimdi bundan emindim. Geriye pek çok soru kalmıştı ama beni en çok rahatsız eden buydu.

Ben de öyle bir kızdım.

Ona doğru ilerledim ve yanağımı göğsüne yasladım.

Kollarını bana doladı.

Uzun bir süre öyle kaldık, ben ne yapmam gerektiğini düşünürken birbirimize bastırdık. Bu bir şeyi değiştirmiş miydi? Değiştirmiş gibi hissettim. Ama hisler ve gerçeklik iki farklı şeydi.

"Senin sevgilin olduğunu söyledi," diyerek sonunda sessizliği bozdum.

Bunu içimde tutmaya çalıştım ama yapamadım.

İçini çekti ve bir eliyle saçlarımı okşadı. "O iyi bir yalancı. Onu işinde harika yapan şey de bu. Birlikte yatmıyoruz."

"Ne zamandan beri?" İçimde tutamadığım bir şey daha.

"On beş yaşımdan beri ve sadece o zaman birlikte çalıştığımız diğer insanlardan korumak için onu benim olarak işaretledim. Benden korkuyorlardı ve onun benim olması onu sınırların dışında tutuyordu."

"Peki neden benimle bu kadar ilgileniyor?"

"Biliyorsam ne olayım. Tahmin etmem gerekirse, geçmişten kalan bir kıskançlık olduğunu söyleyebilirim. Ama sana bir şey söyleyeyim, seni bir daha rahatsız etmeyecek."

Derin bir nefes aldım, bir başka soruyu daha içimde tutmaya çalıştım. Denedim ve başarısız oldum. "Benimle birlikte olduğundan beri başka biriyle birlikte oldun mu?"

Sertleştii ama tereddüt etmedi. "Hayır." Uzun bir duraklama. "Sana aynı soruyu sormayacağım." Sesi acı doluydu. "Bilmek istemiyorum."

Tam ona cevap vermeye, onu yola getirmeye hazırlanıyordum ki devam etti: "Bir keresinde özellikle hasta bir orospu çocuğu tarafından işkenceye uğradım. Paslı, kör bir bıçakla beni dilim dilim doğradı. Sen ve diğer adamını duyduğumda, geceyi burada geçirdiğini öğrendiğimde, ondan daha çok acıdı. Bil diye söylüyorum."

Titremeye başladım. "Heath," sesim onun adına takıldı. "O, biz onunla seks yapmadık. Geceyi burada geçirdi ama kanepede uyudu, tamam mı? Onu öpmekten fazlasını yapmadım."

"Anlamıyorum. Peki neden geceyi burada geçirdi?"

"Biliyorsam ne olayım. İstedti. Ama hiç bir zaman hareket. Ağırdan alıyorduk."

Beni öpmeden önce son kelimeyi zar zor söyleyebildim.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Yatağımda yalnız uyandım.

Oturdum.

Gitmiş
mi?

Anında sinirlendim.

Kızgın değil. Pek çok karmaşık nedenden ötürü ona öfkeliydi ama bunlardan biri, en önemlisi, son derece basitti.

Gitmişti. Kalmasını istemiştim ama nedeni ne olursa olsun kalmamıştı. Gitmişti. Bu kadar basit ve bu kadar yıkıcıydı.

Ve nerede durduğumuza dair en ufak bir fikrim yoktu. Son seksten sonra nihayet uyumama izin vermişti ve ben de bayılmışım ama yapmamız gereken şey konuşmaktı.

Bunu nasıl yapabildi?

Sadece yarım geceliğine dönmüştü ama kendi payına düşen zararı vermişti.

Kafamı karıştırıyor.

Kalbimi karıştırıyor.

Sonra da veda etmeden mi gidiyorsun?

Bunu yapamazdım. Bunu tekrar yapamazdım. Ne seks için ne de aşk için.

Ama neyi halledebileceğimizi düşünmüştüm?

Bana hiçbir şey teklif edemezdi. En azından bu kadarını anlayacak kadar mevcut işi hakkında bilgi edinmiştim.

Arada bir bir şey bile yok, ne yazık ki onu da alırdım.

Bana verebileceği tek şey koca bir belki, sadece belki bir gündü ve benim bundan daha fazlasına ihtiyacım vardı, açık ve net.

Ön kapının açıldığını duyduğumda sinirlerim tepeme çıkmıştı.

Bornozumu giydim ve eve doğru ilerledim.

Heath bir eliyle kapıyı arkasından kilitliyordu, diğer elinde bir buket pembe zambak vardı.

Öfkem uzun, hülyalı bir iç çekişle beni terk etti.

"Dün gece unutmuşum," diye açıkladı çiçekleri kaldırarak. "Ama sonra bu sabah hatırladım. Oğullarınızın size farklı türlerde çiçekler getirdiğini fark ettim, ben de size sürpriz yapayım dedim."

Gülümsedim, elinden almak için hareket ettim. "Doğru, çeşitliliği severim."

"Umarım bunu söylerken sadece çiçeklerden bahsediyorsundur."

Güldüm ve omzumun üzerinden ona bir bakış attım. "Artık fıkra mı anlatıyorsun? Bu kıyamet alameti mi?"

Onun sevgi dolu gülümsemesiyle ödüllendirildim.

Zambakları bir vazoya koydum ve tam girişteki masamın üzerine yerleştiriyordum ki sesi nefesimin kesilmesine neden oldu.

"Eğer bana uzak durmamı söylersen, bunu yaparım. Aksi takdirde . . . Seni asla yalnız bırakmam, hayatına devam etmene asla izin vermem.

Gözlerimi sıkıca kapattım. "Uzak dur." "Ciddi misin?"

Yerimde zor durdum.

Derin, kekeleyerek bir nefes verdim ve ona çok yumuşak, titrek bir sesle, "Evet. H a y a t ı m a d e v a m e t m e m gerekiyor ve bunu yapmaya devam edersek asla devam edemeyeceğim. Bana gerçek, kalıcı bir şey veremezsen olmaz."

"Sana her zaman gerçek bir şey verdim. Bu da gerçek. Ve değeri ne olursa olsun, yaşadığım sürece sürececek."

Güçlü duygular sesimi kalınlaştırdı. Bana söylediği şeye tam olarak inanamıyordum. "O zaman neden hiç gelecek hakkında konuşmadık?"

"Benim bir geleceğim yok, Lourdes. Ama o l s a y d ı , senin olurdu. Onu sana gözümü kırpmadan verirdim. Keşke hak ettiğin her şeyi sana verebilseydim."

"Bunu bana açıklar mısın? Neden bir geleceğin yok?"

"Bunlar benim sırlarım değil."

"Bütün sorunumuz bu. Bir saniyeliğine gizemli olmayı bırakıp bana neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

Yumruklarını sıktı. "Burada elimden gelenin en iyisini yapıyorum," diye yavaşça telaffuz etti.

"Daha iyisini yapmana ihtiyacım var. Eğer benden düşündüğüm şeyi yapmamı, belirsiz bir süre seni beklememi istiyorsan, en azından bazı cevaplara ihtiyacım var."

Gözleri kapandı, çenesi yenilgiyle sıkıldı ve ben de artık işimizin bittiğini düşündüm.

Ama sonra kendisi hakkında yanıldığımı bir kez daha kanıtladı. "Bana bir soru sor, cevaplamak için elimden geleni yapacağım, tamam mı?"

Rahatladım mı yoksa dehşete mi kapıldım bilemiyordum. Hayatı hakkında bana karşı dürüst olan bir Heath için ne yapmaya hazırdım?

Akıllara durgunluk veriyordu.

En önemli soruyla başladım. "Neden bir geleceğin yok?"

"Şu anda çok tehlikeli bir görevdeyim.

Bunun için iki farklı olayda altı kurşun yedim ve birkaç adamımı kaybettim. Bir tanığımı koruyorum, çok önemli bir tanığı, büyük bir tehlike altında olan bir tanığı. Davanın detayları hakkında konuşamam ama bu yüksek riskli bir dava ve sonuna kadar gitmemden başka bir seçenek yok."

"Bir süreliğine saklanamaz mısın?"

"Var ve var ama bu tanığın hükümet içinde çalışan güçlü düşmanları var ve ekibim zaten iki kez tehlikeye atıldı. Ve bunun yanı sıra, bir noktada tanığım halka açık bir duruşmada kürsüye çıkacak. Bu kısım için saklanamayız."

"Kız kardeşinizin bu karmaşanın tam ortasında olduğu izlenimini edindim. O nasıl dahil oldu?"

Ağız, gözyaşlarına boğulmama neden olan bir kaş çatma biçimine dönüştü, o kadar acı doluydu ki. "O bir tanık."

Aman Tanrım. Onun için gerçekten bir çıkış yolu yoktu.

"Onu korumak için, kendim hayatta kalmak için sonuna kadar savaşıcağım," diye devam etti. "Ama şansımız çok düşük. Bunu ballandıra ballandıra anlatmak imkânsız. Ve bir şekilde başarılı olsak ve Iris'i yapması gereken işi yapacak kadar uzun süre hayatta tutabilsem bile, geceleri rahat uyuyabilmem için önümde yıllarca sürececek bir iş var."

"Yani," dedim yavaşça, "iyimser olursak ve işler senin lehine sonuçlanırsa, benden beklememi istediğin yıllardan mı bahsediyoruz?"

"Bu çok iyi bir olasılık. Özür dilerim. Keşke size daha iyi bir cevap verebilseydim."

Keşke o da yapabilseydi.

"Bana tatlı bir şey söyle Heath," dedim usulca.

"Burada sana adil davranmadığımı biliyorum. Hayatına devam etmene izin vermem gerektiğini biliyorum. Ama yapamam. Seninle olabildiğince uzun süre birlikte olmak için her şeyi yaparım. Ne istersen."

Bunu içime çektim. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum, ama ne kadar az şey sunarsa sunsun, her zaman yanımda kalmama değecek bir şey söylemeyi başarıyordu.

"Tamam," dedim sonunda, zihnim hâlâ öğrendiğim her şeyi kurcalarken bile. "Seni bekleyeceğim. Sadık olduğun sürece. Ve bana olabildiğince çabuk ve sık geri dönmek için elinden geleni yaptığın sürece."

Bizi ayıran birkaç metrelik mesafeyi kapattı, elleri saçlarıma gitti. Eğildi ve alnımıza dokundu.

"Teşekkür ederim. Şimdi benim için bir şey yapmanı istiyorum." "Hmm?" Gözlerim kapalı, şefkatli dokunuşunu içime çekerek sordum.

"Görüştüğün o herifi terk et. Onu hemen ara ve bittiğini söyle. Ayrıca, ikimiz de paranoyak olduğumu biliyoruz, ama gelecekte onunla dikkatli bir şekilde ilgilen. Onunla bir daha yalnız kalma. Adamlarım onun hakkında temel bilgiler dışında pek bir şey bulamadılar.

Tarih. Bundan hoşlanmadım. Geçmişı olmayan bir adamla hiç tanışmadım."

"Tamam, sen gittikten hemen sonra yapacağım." Kevin'in bu kadar kolay gitmesine izin vermenin beni daha fazla üzmediği için kendimde biraz hayal kırıklığı hissederek ona söyledim.

Benim için hiçbir şey ifade etmiyor muydu? Onu sadece bir ribaund olarak mı kullanıyordum?

Cevap beni suçlu hissettirdi. Kendimden daha iyisini beklerdim.

"Sadece bunun son olduğunu bildiğinden emin ol. O lanet tabuta her çiviye çak."

Kıskanmıştı ve onu suçlamadım. Ben de olsam aynı şekilde kıskanırdım.

"Yapacağım. Onu asılı bırakmayacağım. Bu adil olmaz."

Evin içinde bir yerde telefonum çalmaya başladı.

Yatak odasına kadar takip

ettim. Eduard arıyordu.

Ne oluyor lan? Biraz ara veremez miyim?

Heath hemen arkamdaydı ve ben gördüğümde o da ekrandaki ismi gördü.

Telefonu elimden aldı ve çok sevimli bir şekilde "Ne istiyorsun lan?" diyerek cevap verdi.

Yatağımın kenarına tünedim ve kollarımı göğsümde kavuşturarak onu izledim. Belki de aptal eski sevgilimin aklını başına getirebilirdi. Ben hiç yapamamıştım.

Eduard'ın ne dediğini duyamadım ama Heath'in tepkisinden bundan hoşlanmadığını anlayabiliyordum.

"Onun lanet olası adamı, işte o," diye gürledi telefonda.

"Başka kimse yok. Bundan sonra sadece ben varım, orospu çocuğu."

Gülümsememek için kendimi zor tuttum ama başaramadım.

"Dava açmak mı? Onu dava etmekten bahsedecek cesaretin var mı? Kafayı mı yedin sen? Onu bir daha tehdit edersen, seni pişman ederim." Durakla. "Nasıl? Yavaş yavaş canını yakacağım, seni pislik."

Okaaaay, kendi kendime düşündüm.

Bu kadarı yeterliydi.

Elinden telefonumu aldım ve ona bıkkın bir bakış atarak telefonu kapattım. "Onunla başa çıkabilirim. Güven bana."

Ağzını açtı ve ben elimi kaldırdım. "Güven bana," diye tekrarladım. "Başında yeterince dert var. Baş belası eski sevgilimle tek başıma başa çıkabilirim. Tamam mı?"

Başını salladı ama hiç de hoşuna gitmiş gibi görünmüyordu.

Ve sonra, sonsuza kadar uzatamayacağım için, korktuğum soruyu sordum. "Ne kadar kalabilirsin?"

Küfretti ve cevabın hoşuma gitmeyeceğini biliyordum. Hoşuma da gitmedi.

Bir saat içinde gitmişti.

Eski sevgilisinin kollarında mutlak mutluluk içinde bir gece geçiren her kadının yapacağını yaptım.

Bir kız arkadaşımı aradım.

Danika şu anki berbat flört durumum hakkında en çok şey bilen kişiydi, o yüzden bu onura sahip oldu.

"Dün gece onunla beş kez seks yaptım."

Danika telefonun diğer ucunda birkaç kez durakladı. Arka plandaki gürültüden, Cavendish tatil köyündeki galeride çalıştığını anlayabiliyordum.

"Kim?" diye sordu.

İrkildim. Adil bir soruydu. Bu yüzden irkildim.

"Heath."

"Dayum. Yani aranızdaki şey gerçekten bitmedi mi?" "Karışık bir durum."

"Her zaman öyledir," dedi alaycı bir ifadeyle. "Ama beş kez bitmiş gibi görünmüyor."

"Öyle değil. İşe geri döndük; sadece, bilirsin, o çok fazla olmayacak. Uzun hikâye ama kısa versiyonu şu: Kevin'la çok tatsız bir telefon görüşmesi yapmak zorundayım."

"Peki, lanet olsun. Şarabı ben getiririm."

Birkaç saat sonraydı. Üçüncü kadeh şarabımı içiyordum ve Danika'ya yemek hazırlıyordum.

Tatsız telefon görüşmesi beklediğim gibi geçti.

"Peki şimdi ne yapıyorsun?" Danika bana soruyordu. "Bir süper casusla çıkmanın ayrıntıları nelerdir?"

"Tam olarak emin değilim. Sizi haberdar edeceğim. Her zamanki gibi hayatıma devam edip onu bekleyeceğim sanırım."

Bunun üzerine homurdanarak bir ses çıkardı. Ona baktım. "Benim bir aptal olduğumu düşünüyorsun," dedim. "Beklememem gerektiğini onu."

Başını salladı, sanki onu yanlış anlamışım gibi gözleri büyüdü. "Ben öyle bir şey demedim. Beklemeye değip değmeyeceğini sadece sen söyleyebilirsin. Yine de sana zor yoldan öğrendiğim bir şeyi söyleyeyim. Sırf istediğin için birini sevmekten vazgeçemezsin. Bu konuda bana güvenin. Eğer onu seviyorsan, gerçekten seviyorsan, elbette beklemeye değer."

"Yıllar bile mi?"

"Hatta tüm hayatın boyunca. Diğer seçenek ne? Kevin'a razı olmak mı? Bu işe yaramaz. Bir zamanlar benim de bir Kevin'im vardı, biliyorsun, Tristan'la umutsuz olduğumuzu düşündüğüm yıllarda. Ve bir insanı sevmekten vazgeçemeyeceğin gibi, kendini de birine sevdiremezsin."

"Yani bunun için tam bir aptal değil miyim?"

"Hayır. K e s i n l i k l e hayır, değilsin. Ben aptalca bir yol seçtim ve bu da kalbine karşı gelmeyi içeriyor, onu takip etmeyi değil. Ona aşıksın, değil mi?"

Nasıl oldu bilmiyorum ama cevabımı düşünmeme bile gerek kalmadı. "Öyleyim."

"O zaman bana sorarsanız hiç beklemek çok uzun değil."

Aklıma bir şey geldi ve ona sııttım. "Tanrım, ben sıradan sekste berbat."

Bu yetersiz ifadeye ikimiz de uzun uzun güldük. "Kulübe katıl," dedi bana.

OTUZUN CU BÖLÜM

Çok korkmuştum. Kendimden geçmiştım.

Kız arkadaşımıla konuşmak için kimi arayacağımı bile bilmiyordum.

Bu utanç verici ve inanılmayacak kadar çılgıncaydı.

Beni uyaran bariz bir şey yoktu. Bu yüzden bende bir şeylerin farklı olduğunu fark etmem bu kadar uzun sürdü.

Bunu yapan pizza kokusuydu.

Heath beni ziyaret ettikten sadece birkaç gün sonraydı. Oğullarım akşam yemeğine gelmişlerdi.

Yemek yapma sırası Gustave'daydı ve en iyi yemeğini yapıyordu: Margherita pizza.

Ona tarifi ben öğretmişim. Hepimiz ezbere biliyorduk. Sosun içine koyduğu her bir malzemeyi kokusundan ve tadından ayırt edebiliyordum ama pişirirken bana kötü kokuyordu.

Kötü giden bir şey yoktu. Sevmediğim bir koku bile değildi. Sadece yanlıştı.

"Bu koku da ne?" Raf'a sordum. Yemek odasıındaydık, masayı hazırlıyorduk.

Raf bana sırtarak, "Bu, ikimize de doğarken ezberlettiğin dünyanın en iyi pizza sosu," diye karşılık verdi.

Kokusunu almadı.

Mutfağa girdim, Gustave'ın omzunun üzerinden tencereye baktım. "Sosa farklı bir şey mi yaptın?" diye sordum.

Omzunun üzerinden bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Şaka mı yapıyorsun? Kim mükemmellikle oynar ki?"

Vay canına.

Gus da kokusunu almadı.

Görmezden gelmeye çalıştım ama giderek daha fazla düşünmeye başladım.

Son zamanlarda pek çok şeyin kokusu değişmişti. Ama bu kadar tanıdık bir şeyin, bir aile tarifinin, kötü olanın yemek olmadığını anlamamı sağlaması gerekiyordu.

O bendim. Değişiyordum ve tek değişim bu değildi.

Biraz kilo almıştım ama bunu Kevin'la çıkarken çok fazla dışarıda yemek yememe bağlıyordum.

Oğullarım gittikten sonra gecenin bir yarısı evde gebelik testi almak için markete giderken korkudan ne yapacağımı bilemez haldeydim.

Bu imkânsız, diye kendime belki bininci kez güvence verdim.

İmkânsız işe yaramadığında kendime en azından imkânsız olduğunu söylemeye çalıştım, çünkü bu sadece bir yalandı.

Tanrım, ne yapacaktım? Bu, hayatımın bu aşamasında yaşamam gereken bir sorun değildi. Çok saçmaydı. İnanılmayacak kadar saçmaydı.

Lanet olsun.

Doğum kontrol haplarıyla her zaman sorun yaşamıştım ve Eduard, Gustave doğduktan sonra vazektomi yaptırmıştı, bu yüzden çok uzun zamandır endişelenmem gereken bir şey değildi.

Ta ki aylar önce Heath'in evime prezervatifsiz gelmeye karar verdiği o geceye kadar.

Lanet olsun.

Buna inanamadım. Çok aptalcaydı. Böyle bir hatayla uğraşmak için çok yaşlıyım. Tamam, böyle bir hata yapmak.

Evden beş gebelik testi aldım, eve getirdim, yatağımın üzerine koydum ve sadece onlara baktım.

Sonra hepsini teker teker kullandım. Ve sadece onlara baktım.

Beş artı işareti.

Beş yanlış pozitif çıkma ihtimalinin ne kadar düşük olduğunun farkındaydım. Evde yapılan hamilelik testleri

bu günlerde doğru.

Yine de doktorumdan randevu aldım ve onun ilk müsait zamanını değerlendirdim.

Ama bilmem gerekeni biliyordum.

Hamileydim.

Heath beni hamile bırakmıştı.

İlk tepkim, ki bu bir süre sürdü, tamamen şoktu.

Heath bana bir numara bırakmıştı, başka bir şey değil ve çok açık bir şekilde bunun sadece acil durumlar için olduğunu söylemişti. Bu yüzden aramak için doktor randevumun bitmesini bekledim. Benimle birlikte onu da korkutmadan önce kesinlikle emin olmak istedim.

"Jimmy's Market," tanıdık olmayan bir erkek sesi telefonu açtı.

Önce yanlış tuşladığımı düşündüm. Ama yine de sordum. "Heath'le konuşmam gerek. Acil bir durum var."

"Burada Heath yok. Yanlış numara, bayan."

Ses tonu yıpratıcıydı ama kartı ve aradığım numarayı kontrol ettim, ikisi de aynıydı, ben de devam ettim. "Ona Lourdes'in onunla konuşmak istediğini söyle," diye denedim.

Telefonun diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu ve lanet okuyarak ekledim: "Dediğim gibi acil bir durum."

Daha fazla sessizlik. Umarım herif not alıyordur. "Ona hamile olduğumu öğrendiğimi söyle."

Bunu bu şekilde yapmaktan nefret ediyordum ama kullandıkları sistemi bilmiyordum, onunla doğrudan konuşup konuşamayacağımı bilmiyordum ve baba olacağının farkında olması gerektiğini hissediyordum, ne kadar erken olursa o kadar iyiydi.

Diğer hat kesildi. Vay canına.

Şimdi ne yapmam gerekiyordu?

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Birkaç gün sonraydı. Telefondaki o yabancı dışında kimseye büyük haberi vermemiştim.

Ve Heath'ten henüz haber alamamıştım.

Öylece oturuyordum. Birilerine söylemeyi olabildiğince ertelemeyi düşündüm, ama gerçek şu ki, bu bebek yaklaşık altı ay sonra geliyordu ve bunu uzun süre saklayamazdım.

Hâlâ şok aşamasındaydım ve bir süreliğine bunu kabullenmeye karar vermiştim.

Evdeydim, yakın zamanda yaptığım bir çekimin fotoğraflarını çekiyordum ve işle kafamı dağıtmaya çalışıyordum.

Telefonum çaldı ve kontrol ettim.

Cep telefonumda bilinmeyen bir arama belirdi.

Hay aksi. Bilinmeyen numaralara cevap vermekten nefret ederdim, ama Heath arayacaksa, muhtemelen bunun gibi bilinmeyen bir hattan arayacaktı.

Ben cevap verdim.

"Lourdes," dedi hattın diğer ucundan tanıdık bir ses.

Telefonu küfür ederek anında kapattım.

Beni arayarak ne yapıyordu?

Christie.

Numarasını yıllar önce engellemiştim.

Kocamla sevişmesini dinledikten hemen sonra.

Telefonum neredeyse anında çalmaya başladı.

Tarihin en kötü eski en iyi arkadaşı

Beni tekrar aramaya cesaretin var mı?

Aramayı görmezden geldim. Üç kez daha denediğinde, telefonumu kapattım. Hayatta olmazdı. Bu dünyada onunla bir daha konuşmak zorunda kalmam için hiçbir sebep yoktu.

Sebep. Bana kalırsa onun gibi yuva yıkan kadınlar, hiçliğin ortasındaki kendi adalarına gönderilmeliydi.

Telefonum kapalıyken Heath'ten gelen bir aramayı kaçırabileceğim aklıma geldi ve birkaç saat sonra tekrar açtım ama bir daha çalmadı.

Öğleden sonra geç bir saatti ve elimde çantam, işlerimi halletmek için tam da kapıdan çıkmak üzereydim ki kapım çaldı.

Kimseyi beklemiyordum ama bazen anahtarları olmasına rağmen Raf ya da Gus kapımı çalıyordu, ben de açmaya gidiyordum.

Gözetleme deliğini kontrol ettim, çünkü eğer gelenler avukatlarsa görmezden gelecektim.

O kadındı. Yuva yıkan. Christie. Benim evimde. Buraya gelebileceğini düşünecek kadar deli miydi?

O daha iyi bilmeli. Bu kadının yüzüne bir daha bakmak zorunda kalmamalıyım. Sesini duymam ya da aynı havayı solumam gerekmemeli.

Kocamı becerirken en iyi arkadaşımış gibi davranan bu kaltakla herhangi bir şekilde uğraşmak benim gibi bir kadının yapması gereken bir şey değildi.

En iyi arkadaşlık derken, en iyi arkadaştan bahsediyorum. Her sabah kalkıp birbirimize arkadaş diyelim. Birbirimize en derin karanlık korkularımızı ve sırlarımızı anlatıyoruz arkadaşlar. Hem de on yıldan fazla bir süredir.

Onu asla affetmezdim.

Boşanma konusunda hala acı çektiğimden bile değildi. Ve kesinlikle eski kocamı geri istediğimden de değildi.

Bu kaltak ona sahip olabilir. Ben olmadığım sürece herkes ona sahip olabilir.

İhanetti. Bugüne kadar beni dünyada daha da yalnız hissettiren türden bir ihanet.

Bir kadın bir arkadaşına bunu yapabilir, kim bilir ne kadar süre arkasından iş çevirebilir ve yine de ona gülümseyebilirdi.

Yüzünü.

Onu hor görmem asla değişmeyecekti. Bu kadar basitti.

Hemen onu görmezden gelmeye karar verdim. Eğer o kapıyı açarsam, bir tür yüzleşme olacaktı ve ona beni kızdırabileceğini bilmenin tatminini vermek istemedim.

Garajıma doğru yürümeye başladım.

Evimin kalın duvarları arasından duyulabilecek kadar yüksek olan sesi beni durdurdu.

"Lourdes! Eduard hakkında! O öldürüldü!"

İşte bu oldu. Bir saniye önce bunun imkânsız olduğuna yemin edebilirdim ama beni kendisiyle konuşturmanın bir yolunu bulmuştu.

Kapımı açtım ve evimi mahvetmek için elinden geleni yapan kadına baktım.

Denedim, dedim kendime ve bunun doğru olduğunu hissettim. Eduard'sız evim hâlâ sağlamdı. Oğullarım ve ben gayet iyiydik.

Yine de kaltak denemişti ve bunu asla unutmayacaktım.

Christie'yi yaklaşık bir yıldır görmemiştim ama bu süre içinde on yaş yaşlanmış gibi görünüyordu.

Sarı saçları sanki günlerdir yıkanmamış gibi yağ içindeydi.

Her zaman zayıf bir kadındı, ama şimdi bir deri bir kemik kalmıştı, ağzının ve gözlerinin etrafındaki çizgiler kilo kaybıyla belirginleşmişti.

"Ne dedin sen?" Yanlış duyduğumdan ya da yanlış anladığımdan emindim ve bunu açıklığa kavuşturur kavuşturmaz kapıyı yüzüne kapatabilecektim.

"Eduard. O öldürüldü. Bu şekilde söylediğim için üzgünüm ama başka türlü kapıyı açmayacağınızı biliyordum ve bütün gün aramaya çalıştım."

Onu biraz daha inceledim, bilgiyi işlemeye çalıştım, inanmakta güçlük çekiyordum ama onda keder belirtileri belirgindi. Bu garip bir numara değildi. Gerçekten perişan haldeydi.

Hatırladığım kadın, kibir sınırına dayanan bir giyim bilinciyle çok iyi bir şekilde bir araya getirilmişti. Evime eşofman altı ve lekeli bir atletle gelmişti. Berbat haldeydi.

Aman Tanrım. Eduard ölmüş müydü? Zihnim oradan oraya atlayıp duruyordu, kaldırımdaki arabasına, çimlerimdeki sarı lekeye. Ölüm içermeyen normal herhangi bir şey.

"Nasıl?" Sonunda ona sordum.

Gözlerini hızla kırptırdı ve ağlamamak için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum. "Birkaç gün eve gelmedi ve ben gerçekten endişelendim. Bu kadar uzun süre ortadan kaybolmak onun yapacağı bir şey değil. Bir gecede belki, ama bir geceden fazla değil."

O küçük parçadan çok şey öğrenmiştim. Bir kere, birlikte yaşıyorlardı. Haberim bile yoktu ama boşanırken benden aldığı parayı harcamasına yardım ediyor olması elbette yaraya tuz basmıştı.

"Yine de," diye devam etti. "O zaman bile polisi falan aramadım. Sadece bir yerlerde eğlenmeye gittiğini ve bir ara geri geleceğini düşündüm."

Bilmiyordum. Eduard, görünüşe göre onunla yaptığı gibi, beni aldatmasının hiçbirini açıktan yapmamıştı. Bunu benden saklamak için büyük çaba sarf etmişti.

Eğer öyle olmasaydı, onu yıllar önce kapı dışarı ederdim.

Bunu kabul etmiş gibi görünmesine şaşırmıştım ama ilişkilerinin başında evli olan birinden ne bekleyebilirdi ki? Belki de onları uyumlu yapan şey buydu.

"Ama ben onları arayamadan polis onu buldu," diye ekledi titreyerek.

Bu sözleri duyunca içimi bir ürperti kapladı. Kulağa uğursuz geliyordu.

Bir nefes üfledim. Tanrım, onun için üzüldüğümü hissettirdi, o anda o kadar acınası görünüyordu.

"İçeri gelmek ister misin?" Ona sordum. Bu, açık bir kapıdan yapmamız gereken bir konuşma gibi görünmüyordu.

Kapı aralığı.

Başını hızla ileri geri salladı. "Hayır." Her neyse. Devam etmesi için başımı salladım.

"Birisi bir ihbarda bulunmuş, Strip'e yakın bir depoda bir ceset olduğuna dair bir ihbar."

Vücut kelimesi nedense beni etkiledi. Daha gerçekçi yaptı.

Belki de Eduard'ın artık yaşayan bir insan olmadığını, onun yerine bir beden olduğunu anlamaya başlamıştım.

Christie artık açıkça ağlıyordu, bütün zayıf vücudu titriyordu. "Eduard öldürüldü, Lourdes."

Gerildim. "Ne?"

"Öldürüldü! Polis onun öldürüldüğünü söyledi." Kelimeyi hayatında daha önce hiç söylememiş gibi telaffuz etti.

Muhtemelen

"Cesedini

bileklerinden bağlanmış halde buldularOnlar bile - polis -Öldürölme şeklinden dolayı şok olmuşlardı. Bana düşmanı olup olmadığını sordular, Lourdes. Bana çete üyesi olup olmadığını sordular."

"Tanrım," dedim donuk bir sesle. Başka ne diyebilirdim ki? Bir insan böyle bir zamanda ne söyleyebilirdi ki? "Kaybınız için üzgünüm," diye ekledim, çünkü aklıma gelen tek uygun şey buydu.

Bunun üzerine titremesi durdu ve gözleri sertleşti. Beni işaret etti. "Seni dava etmek üzere olduğunu biliyorsun!"

Ve sonra onun oyununu gördüm. Neden bana kendisi söylemeye bu kadar kararlıydı.

Elveda, sempati. Gerçekte.

Daha dik durdum. O ufak tefekti ve ben ondan daha iriydim. "Beni bir şeyle mi suçluyorsun?"

"Biliyorsun, seni dava etmek üzereydi ve onu sürekli tehdit eden iri yarı, genç, korkunç bir adamla çıktığını söyledi."

Ona ters ters baktım. "Eduard'ın bana dava açığının farkındaydım, bu arada uyardığın için teşekkürler ve daha az umursayamazdım. Boşanmada gördüğünüz gibi, daha iyi avukatlar tutabilirim.

ondan daha fazla. Endişelenmedim. Erkek arkadaşımın Eduard'la konuşmasının tek nedeni de beni taciz etmesiydi."

"Nerede o? Onunla kendim konuşmak istiyorum!"

"Şehir dışında. Şehir dışındaydı. Eduard'ın başına gelenler için üzgünüm ama bunun benimle bir ilgisi yok."

En hafif tabirle ikna olmamış görünüyordu. Perişan haldeydi ve üzüntüsü çabucak öfkeye dönüşebiliyordu ve açıkça yanlış ateşlenen duyguları için bir hedef belirlemişti.

O durumdaki bir insanla mantık yürütmek mümkün değildi. "Bil diye söylüyorum, polislere onun hakkında her şeyi anlattım.

tehditler," dedi düzensiz bir şekilde. "Bu iş daha bitmedi. Eduard bir çetede değildi." Son cümlesini sanki bunu ima eden benmişim gibi söyledi, oysa bunun ne kadar saçma olduğunu en az onun kadar ben de biliyordum.

"Hayır, değildi. Bu onun ölümünün erkek arkadaşımınla bir ilgisi olduğu anlamına gelmez."

Kelimeleri uzaklaştırmaya çalışır gibi bana bir el salladı. "Bunu göreceğiz, değil mi?"

"Sanırım," dedim, sesim onunki kadar duygusuzdu. Ona karşı kendimi kapatmıştım. Sempati, öfke, hepsi yok olmuştu. Gitmesini istiyordum, böylece oğullarımı babaları hakkında arayabilecektim. Başka birinden haber almadan önce bunu yapmam gerektiğini bilsem bile bundan korkuyordum.

Tanrı'ya şükür gitmek için döndü ama daha dört adım atmamıştı ki bana dönüp hırladı: "Ayrıca oğullarına söylemeye çalıştım. Onlar da telefonlarıma çıkmadılar."

"Hayır, yapmazlar," dedim soğuk bir şekilde. "Yapacaklarını mı sandın? Onlara kendim söyleyeceğim."

Gitti.

Önce Raf'ı, sonra da Gustave'ı aradım ve ikisinden de gelmelerini istedim.

Onlara telefonda babalarının öldüğünü söylemek istemedim.

Eduard'ın ölümü beni yavaş ve garip bir şekilde etkiledi, her şeyden çok bir şoktu. Kendi açısından trajikti, çünkü çok kısa kesilen her hayat trajiktir, ama kişisel olarak bana bir kayıp gibi gelmedi bile. Hayatımdan çoktan çıkarılmıştı ve bu yüzden onu özlemeyeceğime hiç şüphe yoktu.

Ama ölüm şekli beni etkiledi, beni etkiledi. Çok korkunçtu.

Düşündükçe aklıma geldi.

Öldürüldü.

İçleri

boşaltıldı.

Söylediği buydu. Bu kelime, tam olarak bu kelime travmatik bir şekilde zihnime kazınmıştı.

Çünkü Heath'e, onun kanlı geçmişindeki o hikayeye bağlıydı. Bu onun insanlara yaptığı bir şeydi.

Tekrar ortaya çıkacak ve sadece tesadüf olacak kadar yaygın bir şey olamaz, değil mi?

Ama elbette olabilirdi ve öyleydi, dedim kendi kendime. Heath, Eduard'ı sevmemişti. Tamam, ondan nefret ediyordu. Ama onu öldürmek için bir nedeni yoktu. Ve kesinlikle bu şekilde değil. Onu aramak için hiçbir nedeni yoktu.

Kendime sürekli bunu söylüyordum ama Heath ile sadece kısa bir konuşma yapabilseydim kendimi çok daha iyi hissederdim.

Heath'in şiddet dolu geçmişi de dahil olmak üzere her şeyden çok, Eduard'ın ölümünün oğullarımı nasıl etkileyeceği konusunda endişeliydim.

İlk gün onları ne kadar çok kontrol ettiğim, nasıl olduklarını görmek için her saat başı aradığım yorucuydu.

Garipti; en azından benim görebildiğim kadarıyla ikisi de aynı şekilde algıladı. Tepkileri ciddi ama soğukkanlıydı ve kesinlikle bu konuda konuşmak istemiyorlardı.

Ne yazık ki ikisi de benim gibi, sanki tanıdıkları biri ölmüş ama gerçek bir ilişkileri olmamış gibi donuk bir şaşkınlıkla karşıladılar.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Akşamdı, Eduard'ı öğrendiğim günün ertesiydi.

Gökyüzünden son ışık düşene kadar devam eden bir çekimden sonra eve dönüyordum. Işıkları yakıp yatak odama yöneldiğimde yorgundum ve yatmaya hazırdım.

Odanın yarısına geldiğimde, banyo kapısının aralığından bir şey gördüğümde durdum.

Tezgahın üzerinde bir şey vardı. Tuhaf bir şey. Bir sorun var.

Kalbim küt küt atarak ana banyoya girdim, gözlerim orada olmaması gereken beş nesneye inanamayarak bakıyordu.

Birkaç eşit aralıkla dizilmiş, kullandığım beş hamilelik testinin hepsi vardı.

Günler önce çöp kutumu boşaltmış ve çöpümü dışarı çıkarmışken evime geri dönmelerinin iyi bir açıklaması yoktu.

Kim onları kazıp çıkarır ve evime geri koyar ki?

Beni korkuttu. Fena halde. Beni sarstı.

Kim böyle garip bir şey yapmak için zahmete girer ki? Ve. .

. .

Hamilelik testlerimle kim bu kadar ilgilenir ki?

Tanrım, Heath olabilir mi?

Ama hayır. Bu fikri neredeyse anında reddettim.

Beni ziyarete gelen o kadın mı?

Her nasılsa adını hâlâ öğrenememiştim ama bana en olası suçlu o gibi görünüyordu. Beni gözetlemişti ve şimdi de gözetliyor olabilirdi ve sormama gerek kalmadan Heath'in bebeğini taşıdığım için mutlu olmayacağını biliyordum.

Kahretsin.

Evimin her köşesini kontrol ederken, her kapıyı ve pencereyi sürgülerken biraz düşündüm.

Sonunda Heath'e tekrar ulaşmaya karar verdim.

Son konuştuğumuzda bu kadının artık beni rahatsız etmeyeceğinden emin görünüyordu ve ben de ona aynı fikirde olmadığını söylemem gerektiğini düşündüm çünkü kadın beni rahatsız ediyordu. Kötü bir şekilde.

"Jimmy's Market," diye cevap verdi tarafsız bir erkek sesi, sıkılmış gibiydi. Geçen seferkinden farklı bir adam olduğundan oldukça emindim.

"Heath ile konuşmam gerek."

"Burada o isimde kimse yok. Üzgünüm."

"Ona Lourdes'in tekrar aradığını söyle. Onunla konuşmam gerektiğini ve kadın ortağının benimle uğraştığını söyle."

Adamın sesi sıkılganlıktan kabalığa dönüştü. "Seninle nasıl uğraşıyor?"

"Sanırım evime girdi, beni korkutmak için bazı garip şeyler yaptı."

"Mesajı ileteceğim," dedi adam ve telefonu kapattı.

En azından mesajımın bir yere gideceğine dair bana biraz güvence vermişti. Son etkileşime göre büyük bir gelişmeydi.

En azından duyulduğumu bilirim sabırlı olabilirdim.

Sonra Raf'ı aradım.

"Selam anne," diye cevap verdi.

"Hey, bebeğim. Sakıncası yoksa 'Tato'yu geri istiyorum. Bu ev onsuz çok boş."

"Elbette. Yeterince uzun bir sıram vardı. Onu yarın getiririm."

"Tamam," dedim dalgınca, gözlerim endişeyle etrafta geziniyordu. Bulduğum şeyden sonra tek başıma gözümü kırpmadan uyuyabileceğimi sanmıyordum ama Raf'ı bu konuda endişelendirecek değildim.

Kapı çaldı ve neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

"Gitmene izin vereceğim. Görünüşe göre misafirin var," dedi Raf.
diğer ucunda.

"Hayır, hayır, yapma," dedim hemen, evimin önüne doğru ilerlerken kulaklarım evimin önüne ayarlanmıştı. "Sadece bir dakika benimle kal, tamam mı? Kendimi gergin hissediyorum. Sesini duymaya ihtiyacım var."

Uzun bir duraklama oldu, sonra, "Anne, sesin korkmuş gibi geliyor. Neler oluyor?"

"Bilmiyorum. Ama hemen kapatma, tamam mı?"

"Kapatmayacağım. Ve daha iyisini yapacağım.

Buraya geliyorum."

Onu zar zor duydum. Ön kapıya ulaşmıştım. Gözetleme deliğinden bir bakış güven verici değildi.

Siyahlar giymiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş tuhaf bir adam oradaydı.

Az önce bulduğum şeyden sonra, yapacağım son şey kapımı yabancı bir adama açmaktı.

Sonra konuştu, kapıdan duyabileyim diye yüksek sesle seslendi. "Lourdes! Aç kapıyı. Beni Heath gönderdi."

Başladım ama sonra tereddüt ettim. Bunun doğru olup olmadığını nereden bilebilirdim ki?

"Ben Mason'ım," diye ekledi.

İsmi hatırlıyordum. Heath'in bu ismi bir kez söylediğini duymuştum, o da kız kardeşine Mason adında birinin onu beklediğini söylediğinde, ama çok az kişiden bahsettiği için bu isim bende bir etki bırakmıştı.

"Onunla çalışıyorum," diye devam etti, sesi sanki bağırıma alışkınmış gibi o yükseklikteydi. "Mesajlarınızı zar zor aldı ve yaklaşık sekiz saat içinde burada olacak. Bu arada, seni üzen şeyin ne olduğunu kontrol etmemi istedi. Seni korkutan ne buldun? Eğer içeri girmeme izin vermezsen, sana söyleyecek tatlı bir şeyi olduğunu, gelir gelmez sana söylememi istedi.

Burada. Bunun senin için bir anlamı olduğunu söyledi."

Öyle oldu. Kapıyı yavaşça açtım, evime girmesine izin vermek üzere olduğum yabancıya baktım.

İri yarı, siyah saçlı ve gözlü, bronz tenli ve sert çenesinde ağır bir saat beş gölgesi vardı.

Ellerini tehdit olmadığının evrensel işareti olarak kaldırdı. Mesele şu ki, eğer silah taşıyan kocaman bir adamsanız bu işe yaramaz.

"Seni daha rahat ettirecekse bana buradan söyleyebilirsin. Senin çağrın üzerine gönderildim, hepsi bu. Sana yardım etmek için buradayım, nasıl istersen."

Sıcak ve nazik olan gözlerini izlemek ve bağırmaktan alçalmış sesini duymak beni rahatlatmaya yardımcı oldu. Bu adamın söylediği kişi olduğuna inanmaya ve ondan şüphe ettiğim için kendimi suçlu hissetmeye başlamıştım.

"Evimde günler önce çöpe attığımdan emin olduğum bir şey buldum."

"Nedir bu ve nereden buldun?" diye sordu.

İçimi çektim. Eğer aramaları biliyorsa, muhtemelen hamileliğimi de biliyordu. "Kullanıp çöp kutusuna attığım beş hamilelik testi banyo tezgâhımın üzerine dizilmişti."

Islık çaldı. "Bu kesinlikle normal değil. Sen de Lisa olduğunu mu düşündün?"

"Adını bilmiyorum." Onu ayrıntılı olarak tarif ettim.

Başını salladı. "Bu Lisa. Size söz veriyorum o değildi. O bu detaydan çıkarıldı, şimdi ben ilgileniyorum. Buraya yakın bir yerde değil, yani bu olay bugün olduysa, bu imkânsız. Bir bakabilir miyim?"

Yüzümü buruşturdum ve onu evime kadar takip ederken düşüncelere daldım. Eğer o Lisa değilse, aklıma hiçbir fikir gelmiyordu.

Banyoma ulaştığımızda hiçbir şeye dokunmadı, sadece uzun süre dikkatle inceledi.

"Babası Heath mi?" diye sordu sonunda, ses tonundan bir şey anlaşılmıyordu.

Yüzüm kızardı ama "Evet" diye cevap verdim. "Emin misin?"

Sorduğu için onu gerçekten suçlayamazdım, burada benim için garip bir durumu araştırıyordu ve eğer son zamanlarda beni gözetleyen oysa, birkaç güne kadar bunu biliyordu.

nce, başka biriyle görüşüyordum. Ama yine de biraz acıdı.

"Kesinlikle" diye cevap verirken sesimi keskinleştirmemeye çalıştım.

Sanki sorun çözülmüş gibi başını salladı ve ders çalışmaya geri döndü.

"Sanırım Heath gibi bir adamla çıkınca mahremiyet fikri tamamen uçup gidiyor," dedim, ses tonum hafifti ama aslında hâlâ bunu kabullenmeye çalışıyordum.

"Doğru tahmin ediyorsun. Ama biliyorsun, hepsi senin güvenliğinin için." Elini tezgahın üzerindeki nesnelere doğru salladı.

Sonunda tekrar konuştu, "Evinizde kurcalanmış başka bir şey var mı? Herhangi bir şey alınmış ya da taşınmış mı?"

Odamın etrafına bakarak bunu düşündüm. Evim yeterince düzenliydi, dağınık değıldi ama çok düzenli de değıldi. Özellikle ana sitte çok fazla eşyam vardı; giysiler, ayakkabılar, mücevherler, asla doğru düzgün kullanılmayan i çamaşırları.

"Hiçbir şey fark etmedim," dedim yavaşça, "ama bu olmadığı anlamına gelmez. Bunu hiç düşünmemiştim. Böyle bir şey aramıyordum. Bunu sadece göze çarptığı için gördüm."

"şimdi etrafa bakacak mısınız? Envanter çıkarır mısınız? Ters giden bir şey olursa bana söyle. Her türlü detay yardımcı olacaktır."

Başımı salladım ve dolabımdan başlayarak evimi titizlikle aramaya başladım.

Kaç tane ayakkabım olduğunu bile bilmiyordum. Sadece bir çiftin eksik olduğunu fark ettim çünkü onlar benim favorimdi.

Siyah Lady Peep Louboutin'lerim gitmişti, ayakkabı duvarımdaki bir bölme boştu. Onları her kim aldıysa saklamaya bile çalışmamıştı.

"En azından bir çift ayakkabı kayıp," diye seslendim Mason'a. "Tamam," diye karşılık verdi. "Aramaya devam et ve eğer başka bir şey bulun, özellikle de daha kişisel bir şeyse."

Ona en sevdiğim Louboutin'lerimin kaybolmasının çok kişisel olduğunu açıklamadım. Bu onun gibi bir adamın anlayacağı bir şey değildi.

"İpek bir bornoz," diye seslendim dolaptaki bir başka eksik parçayı fark ettiğimde. Düşündüm ve eklemem gerektiğine karar verdim: "En sevdiğim şeydi. Her zaman giyerdim. Ayakkabılar da favorimdi."

Dolabımın kapısında belirdi. "Demek bunu kim yaptıysa seni iyi tanıyor."

"Sanırım," dedim. "Birisi sizin yaptığınız gibi beni gözetleyerek bunu öğrenmiş olabilir." Takip edilme fikrine bu kadar alışmış olmam biraz üzücüydü.

Küfür etti. "Bu göreve yeni atandım ama görevden aldığım kişiyle daha ayrıntılı görüşmem gerekecek. Görünüşe göre işlerini savsaklıyorlarmış."

"Lisa," dedim soğuk bir şekilde.

"Lisa," diye kabul etti. "Eğer başka biri seni takip ediyorsa, bunu fark etmiş olması gerekirdi."

"Benden nefret ediyor," diye belirttim.

"Evet. Sanırım bu yüzden sana göz kulak olma konusunda berbat bir iş çıkardı. Normalde işinde en iyisidir. Bu yüzden bu iş için seçildi ama bizim açımızdan bir hata olduğu açık. Bunun için özür dilerim."

Ona sadece başımı salladım.

"Bakmaya devam et," diye tembihledi beni.

Dolabı bitirdim ama başka hiçbir şey dikkatimi çekmedi. Yine de bu bir şeylerin eksik olmadığı anlamına gelmiyordu.

Perakende bağımlılığım nedeniyle takip etmem gereken çok fazla ayakkabı, çanta ve kıyafetim vardı.

Yatak odamdan başladım, şifonyerlerimin her çekmecesini dikkatle inceledim.

"Bunlardan herhangi biri kayıp mı?" Ben külot çekmecemi karıştırırken Mason sordu, sesi benim hissettiğim kadar rahatsız geliyordu.

Ona bir bakış attım. "Açıkçası hiçbir fikrim yok. Kayıp olduğunu fark etmem için birinin çok şey alması gerekirdi."

Sadece başını salladı, sonra da dikkatle başka tarafa baktı. Aramaya devam ettim, her şeyi taradım.

Odamdaki en utanç verici şeyi elbette en sona saklamıştım. En azından Mason, ben oyuncak çekmecemini açarken bakışlarını kaçırmaya devam ediyordu.

Kulağa kötü geliyor. Bütün bir oyuncak çekmecesini değildi, daha çok belli bir çekmecenin dibine saklanmış birkaç oyuncak gibiydi.

Çekmecenin daha önemli kısımlarını örten iç çamaşırı parçasını kaldırdım ve ne yapıldığını gördüğümde nefesimi tutamadım.

Mason'ın göz ucuyla hareket ettiğini gördüm, bakışları kişisel eşyalarımın arasında duran devasa tırtıklı bıçağa takılmıştı. Benim değildi. Daha önce hiç görmemiştim.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Mason küfretmeye başladı.

Titremeye başladım.

"Sanırım bu bıçak senin değil?"

Başımı salladım, o da biraz daha küfretti, sonra yanıma çömeldi ve bıçağı aldı.

"Bu çekmecede başka tuhaf bir şey var mı?"

Bıçakla o kadar sarsılmıştım ki konu hakkında kendimi garip bile hissetmiyordum. Bu noktada utanmanın ötesine geçmiştim. "Bir vibratör kayıp," dedim usulca.

Uzun bir duraklama oldu ve sonra "En sevdiğin?" diye sordu. Yüzümü buruşturdum ve başımı salladım.

O zamanki küfürleri bir süre daha devam etti. "Başka bir şey var mı?"

Anlayabilmem için bir dakika daha bakmam gerekti. "Bir dizi kelepçe."

Bu konuda bir şey söylemedi ve nedense ben de "Teknik olarak Heath'e aitler" diye ekledim.

O sırada kendisi de odayı arıyordu. Tavan vantilatörüne ulaşmak için yatağımın üzerinde dururken bana "Çantayı hazırlamaya başla," dedi. "Şu anda burada kalamazsın. Bu ev ele geçirildi."

Toplanmaya başladım, zihnim dönüyordu.

Aklıma bir şey geldi. "Oğlum buraya geliyor. Gidip gitmeyeceğimizi söylemek için onu aramalıyım."

"Var. Ama önce toparlanmalısın."

Kabul ettim ama içimden buna karşı çıktım. Ben her şeyden önce bir anneydim ve yapmam gereken ilk şeyin oğlumu aramak ve artık güvensiz olduğu anlaşılan evime gelmemesini söylemek olduğunu hissettim.

Mason tekrar küfretmeye başladı ve ben de tam zamanında ona bakarak tavandaki vantilatöre bağı aydınlatma armatüründen küçük bir şey aldığını gördüm.

Çok korkmaya başladım. O kadar ki kendime sakin olmamı söylemek zorunda kaldım.

"Neydi o?" Sesimin kararsız temposunu gizleyemeyerek sordum.

"Kamera," dedi sertçe, yataktan inerken. "Bu düşündüğümünden daha da berbat bir durum. Bunu bildirmem ve arabadan bir şeyler almam gerekiyor. Tam beş dakikamı alır. Sen de hemen toparlanmalısın, hem de hemen.

On dakika içinde buradan çıkmamız gerekiyor."

Onu anladığımı belirtmek için başımı salladım ama o odadan çıkar çıkmaz telefonuma koşup Raf'ı aradım.

Bir anne, her şeyden önce.

Telefonun diğer ucu açıldı ama Raf bir şey söylemedi, ben de konuşmaya başladım. "Tatlım, şimdi buraya gelmemelisin. Uzun hikâye ama sen ve Gustave'ın önümüzdeki birkaç gün boyunca evimden uzak durmanız gerekiyor."

Bunları sıralarken tek elimle toparlanmaya çalışıyordum.

"Merhaba Lourdes," dedi kulağıma boş bir ses.

Donup kaldım, az önce elime aldığım diş fırçası diğer elimden düştü. Tuhaftı; bir elim gevşemişti, diğer elim ise telefonumu ölümcül bir şekilde kulağıma dayamıştı.

Zihnim kelimeler karşısında duraklasa da kim olduğunu biliyordum.

Kevin'dı, sesini tanıyordum ama yanılttı, o kadar yanılttı ki neredeyse tanıyamayacaktım.

O anda aklıma birkaç şey geldi, hepsi birden.

Onunla ilgili tüm endişe verici şeyler odak noktası haline geldi, tüm çelişkiler ve tuhaflıklar nihayet tüm dikkatimi çekecek kadar önem kazandı ve sonunda dikkati dağılmış zihnimi alt etti.

Kevin'in kim olduğunu sandıysam, o değildi. Telefonun diğer ucundaki adam benim için bir gizemdi, hem de korkunç bir gizem.

Kevin bir yalandı. Beni içine çekmek için yaratılmış bir efsane. Kevin diye biri yoktu. O bir yabancıydı.

Beni, benimle aynı ilgi alanlarına sahipmişim gibi davranacak kadar iyi tanıyan bir yabancı, kendini kolayca çıkabileceğim bir adama dönüştürmüştü.

Ve bunların hepsi, her bir parçası yalandı.

Onu Adam'dan tanıımıyordum, ama o beni açıkça tanıyordu.

Beni kısa bir cümleyle kıracak kadar iyi incelemişti.

"Bende küçük Raffi var," dedi yabancı. Şah mat.

"Lütfen," diye nefes nefese kaldım. "Ona zarar vermeyin. Çocuğuma zarar vermeyin. Lütfen."

"Bu tamamen sana bağlı, Lourdes."

"Ne yapmamı istiyorsun? Ne istersen, Kevin.

Sadece ona zarar verme. Lütfen." Yalvarıyordum.

"Öncelikle hızlı olmanı istiyorum. Yaptığınız her şeyi bırakın, telefonunuzu geride bırakın ve dışarı çıkın. Arka kapıyı kullan. Şimdi. Eğer koruman seni durdurursa, oğlun bunu ödeyecek. Anladın mı?"

"Evet."

Bu bir karar bile değildi. Kararlar düşünce ve seçim gerektirir.

Düşünmedim ve başka seçeneğim de yoktu. Bebeğimi doğurmuştu.

O kazandı. Oğluma zarar vermesini engelleyecek bir şans bile olsa, istediği her şeyi yapardım.

Ben hızlı bir koşucuyum, panik halinde daha da hızlı koşarım ve on saniyeden kısa bir sürede evime girip arka kapıdan çıktım.

Hava karanlıktı ve telefondaki yabancı bana ne zaman dışarı çıkacağıma dair hiçbir talimat vermemişti.

Başımın arkasına bir şey sertçe çarptığında, bir sonraki adımda ne yapmam gerektiğini düşünmek için kısa bir anım oldu.

Bir iniltiyle çöktüm.

Kokulu ıslak bir bez burnumu ve ağzımı kapladı.

Dünya karardı.

Dünya çapında bir baş ağrısıyla kendime geldim.

Bağlanmışım, ağzım tıkalıydı ve yalpalayan bir aracın bagajındaydım.

Zifiri karanlıktı ama bileklerimin ve ayak bileklerimin etrafındakileri hissedebiliyordum.

Lanet fermuarlar, psikopat.

Düzgün manevra yapmanın bir yolu ve yardım edecek keskin nesneler olmadığı için bunun beyhude olduğunu biliyordum ama kendime engel olamıyordum. İçgüdüsel bir şeydi. Mücadele ettim. Sert ve uzun, bileklerim morarana ve çiğ kalana, sonra da kanlı ve yırtık olana kadar. Korku beni kışkırtmaya devam etti ve ben de çırpınmaya devam ettim.

O lanet sandıktan çıkmak istedim. Her şeyin daha iyi olacağını hissettim.

Ama sonra dışarıdaydım, arabadan bir eve taşındım ve bu bir gelişme değildi.

Kevin ya da adı her ne haltsa, beni karanlık bir garajdan içeri taşıdı, omzuna bir yük gibi astı.

Beni yere yatırdı, bir duvara yasladı. Bu konuda sert davranmadı, aslında dikkatliydi ama bu bile yüzüne baktığımda kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı.

Karaktere bürünmediğinde, tüylerinizi diken diken eden, boğazınızda safra birikmesine neden olan türden bir dehşete ilham veriyordu.

Kötü niyetli olması bile değildi. Beni korkutan hiçbir şeyin olmamasıydı. Artık benim için hareket etmek zorunda olmadığına göre onun boşluğu.

Onunla nasıl başa çıkacağımı, bundan nasıl kurtulmaya çalışacağımı bilmiyordum.

Onunla konuşmak söz konusu bile olamazdı. Duygularından bu kadar arınmış birine hiçbir şey dokunamazdı.

Kısa süreliğine odadan çıktı.

Işıklar yanmıyordu ama tamamen karanlık da değildi. İçerideki birkaç şekli seçebiliyordum; televizyon, kanepe ve uzanma koltuğu olan bir tür çalışma odası olduğunu anlamama yetecek kadar.

Birkaç metre önümde alçak bir inilti duyana kadar odadaki tek kişinin ben olmadığımı fark etmemiştim.

Ağzımın içinde inledim. Rafael.

Ve acı çekiyordu.

Işık yandı ve onu gördüm, yerde parçalanmış, dövülmüş bir dağınıklık.

Gözlerimi kamaştıran ıslak bakışlarım eskiden Kevin olarak bilinen yabancıya kaydı.

Bana gülümsedi.

Onu çıplak ellerimle öldürmek istedim.

"Çıglık atarsan, oğlun bedelini öder," dedi Kevin, sonra eğildi ve ağzımdaki tıkaçı yırttı.

"Ona zarar vermeyeceğini söylemiştin", bez yırtılır yırtılmaz ağzımdan çıktı.

Raf'ın cansız bedenine umursamaz bir el salladı. "Bu daha önceydi. Benimle kolay kolay gelmedi. Senin çocuk tam bir savaşçı."

Gözlerimi kapattım ve kederle fısıldadım, "Neden? Bunu neden yapıyorsun?"

"Eminim tahmin etmişsinizdir. Bu Heath'le ilgili. Onu ortaya çıkarıyorum."

"Ama neden?"

"Birincisi, ben işe alındım. Çok güçlü düşmanları var. Ama bu yeni bir gelişme, bu ise eski bir mesele. Onu çok uzun zamandır istiyordum. Sonunda bir zayıflığı olduğunu ve bunu çok iyi korumadığını öğrendiğimde ne kadar memnun olduğumu tahmin edemezsiniz."

Bir yanıt arıyormuş gibi beni inceledi ama ben ona bir yanıt vermedim.

"Etrafına bakıp gerçekten orada olan tek kişinin sen olduğunu düşündüğün oldu mu hiç?" diye sordu bana.

"Diğer herkes bir kabuk. Sadece boş. Bir sürü insan, organlar, bağırsaklar ve kandan başka hiçbir şeyle dolu olmayan bir beden denizi. Hepsi şekilsiz ve renksiz. Onları sadece kanlarını akıttığım zaman görüyorum, onları doğradığım ve kanlarını hissettiğim zaman.

bağırsaklarını çıplak ellerimle temizledim. Çoğu insanın iç organlarının sözde ruhlarından daha derin olduğunu biliyor muydunuz?"

Başımı hayır anlamında salladım, gözlerimi onun ölü gözlerine dikmiş, üzerine kusup kusmayacağımı merak ediyordum.

"Ve o zaman bile," diye devam etti, "renk sadece kısa bir süre sürüyor, bir beden soğumadan kayboluyor ve sonra dünyada yine yalnızım, gerçekten burada olan tek kişi, öyle görünüyor. Neredeyse her zaman böyle hissediyorum. Yalnız.

Ama sık sık başka birini görüyorum. Şu ya da bu nedenle dikkatimi çekiyorlar. Boş değiller. Heath de onlardan biri. Eskiden birlikte çalışırdık, sana söylemiş miydim? Birkaç yıl önce hükümet için bazı işler yapmış. Nadir bulunan bir yetenek. Çalışmalarına her zaman saygı duydum, ancak kişisel bir not olarak, anlaşıyoruz. Eğer bir anlam ifade ediyorsa, ayrıntılar konusunda aynı fikirde değiliz. Sizi detaylarla sıkmayacağım ama en son birlikte çalışmamız kötü sonuçlandı. Beni öldürmeye çalıştığına inanabiliyor musun? Neredeyse öldürüyordu. Böyle bir şeyi unutamayacağımı söylememe gerek yok sanırım. Bana ateş etti ve ıskaladı. Benim de karşılık verme şansım oldu. Onu öldürdüğümde neredeyse üzüleceğim. Gerçek insanlardan birini öldürmek üzücü ama onun durumunda bu yapılmak zorunda.

Ve burada bir umut ışığı var."

Bu düşünce beni ürpertti. Neyi iyi bir şey olarak göreceği aklımı başımdan aldı.

"Ne olduğunu bilmek ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım, çünkü deli adam sana bir soru sorduğunda, sen de ona uymaya çalışırsın.

O hastalıklı gülümsemesiyle gülümsedi. "Seni buldum. Ve biliyorsun, sen de boş değilsin, Lourdes."

Sadece benim şansım.

Neydim ben, psikopat kedi nanesi mi?

Ama düşündükçe, bunun üzerinde çalışabileceğim bir şey olabileceğini fark ettim.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gözlerim Raf'a kaydı. Psikopat Kevin ışığı açtığından beri ne kımıldamış ne de ses çıkarmıştı.

"Lütfen, Kevin-"

"Bana Earl de."

"Lütfen Earl, oğlumu kontrol etmeme izin ver. İyi olduğundan emin olmalı ve onunla ilgilenmeliyim."

Earl doğruldu ve odadan çıkarak uzaklaştı. İsteğimi görmezden geldiğini düşünmüştüm ama birkaç dakika sonra elinde siyah deri bir çantayla geri döndü.

Raf'a yaklaştığında gerildim, ama ona zarar vermedi, en azından zaten incinmiş olduğundan daha fazla değil.

Bunun yerine, onunla ilgilenmeye başladı.

"Eskiden doktordum, biliyorsun," dedi bana.

Sırtı bana dönüktü ve tam olarak ne yaptığını göremiyordum. İkisinin de yüzü benden gizlenmişti ama hareketlerini belli belirsiz seçebiliyordum.

"O iyi mi?" Cevabı beklerken nefesimi tutarak sordum.

"Durumu iyi. Çürükler ve yüzeysel kesikler, başka bir şey yok.

Ve Lourdes, sen benimle işbirliği yaptığın sürece o iyi kalacak."

"İşbirliği yapacağım," diye garanti verdim, ciddiydim.

"Sadece ona bir daha zarar verme."

Uzun süre sessiz kaldı ve ben onu izlerken gözümü bile kırpmadım. Eğer Raf'a daha fazla zarar vermeye çalışsaydı, yapabileceğim hiçbir şey yoktu ama yapmadı. Onun yerine kesiklerini temizledi ve sardı, hatta kafasına bir buz torbası tutacak kadar ileri gitti.

İşini bitirdiğinde gelip tekrar önüme çömeldi ve yüzümü müstakil bir merakla inceledi.

"Tekrar seyahat etmemiz gerekiyor," dedi, sanki bunu tartışıyormuşuz ve benim bu konuda söz hakkım varmış gibi. Sadece ona baktım.

"Bunu tekrar takmadan önce bana sormak istediğin başka bir şey var mı?" diye sordu, ağzımı tıkamak için kullandığı bezi kaldırarak.

Beni ikna etmek için Kevin kişiliğinin bir dokunuşunu kullandığını düşündüm, ancak amacını anlamadım. Belli ki ben kabul etsem de etmesem de istediği her şeyi yapabilirdi.

"Eduard'ı sen öldürdün, değil mi?" Ben sordum.

"Evet. Senin için. Rahatsız ediciydi, değil mi? Artık seni rahatsız etmeyecek. Ve bunun yanı sıra, tavırlarından hoşlanmadım."

"Bunu yapmak zorunda değildin," dedim, sesim öfkeyle titriyordu. Bu çok anlamsızdı.

"Hayır, yapmadım ama yapmak istedim. Ve senin için öldürdüğüm tek kişi o değildi."

Hayatım bir kâbusa dönüşmüştü ve o bunu söylediğinde aklıma en korkunç olasılık geldi.

Tanrım, hayır. Lütfen, hayır. O olmasın. Bunun dışında her şey. "Gustave?" Hıçkırarak ağlamayı başardım. Daha fazla dayanamadım. düşünce.

"Hayır, hayır, o kadar sert bir şey değil. Oğullarınız sizi rahatsız etmiyor, en azından benim fark ettiğim kadarıyla, yine de beni tanıştırmak istememeniz beni biraz rahatsız etti. Neredeyse kendimi kaybedecektim, bu da sizi biraz üzebilirdi, ama şansınıza ben itidalli bir adamım."

Şükürler olsun Tanrım, şükürler olsun Tanrım, şükürler olsun Tanrım, diye sayıkladım içimden.

"Kim o zaman?" Sonunda sordum.

"Lisa. Eski bir meslektaşımı, ama söylemeliyim ki, onu hiç kullanmadım. Başka bir boş kap. Özüne kadar ruhsuz."

"Neden?"

"Bir şeyler planlıyordu. Onu görevinden almışlardı. Artık seni izlememesi gerekiyordu ama izliyordu ve dengesiz davranıyordu, açıkça üzgündü. Dürüst olmak gerekirse, ne yapacağını bilmiyorum ama sana zarar vermeye çalışabilir gibi görünüyordu. Ben de onun icabına baktım. Onu senin için öldürdüm."

Bana zarar verecek olan, oğluma zarar vererek daha da kötüsünü yapmış olan bu adamın, bana zarar verebileceği için birini öldürmesindeki korkunç ironi gözümde kaçmadı.

Bunu düşünmek için fazla zamanım olmadı. Ağzımı tıkamak için hamle yaptığını sandım ama onun yerine burnumu ve ağzımı yine aynı keskin kokuyu yayan bir bezle kapattı.

Bilincimi kaybettim.

Bana daha sert bir ilaç mı vermişti bilmiyorum ama bu sefer daha uzun süre baygın kalmış olmalıyım, çünkü kendime geldiğimde hava aydınlanmıştı ve ben çoktan başka bir evde, başka bir odada, bilinci yerinde olan ve gözlerini benden ayırmayan Raf'ın yanına yerleşmiştim.

Görebildiğim her çürük ve kesiği, kararmış gözlerini, yarılmış dudaklarını, her zerresini hissettim.

Nedenini bilmiyordum ama psikopat Dr. Earl ikimizi de rahat ettirmek için zahmete girmiş, ellerimiz bağlı bir şekilde, birbirimizden yaklaşık bir metre uzakta, karşılıklı duran koltuklara oturtmuştu.

Ve böylece garip tutsaklığımız başladı.

Çoğunlukla sıkıcıydı. Bir sürü korkunç bekleyiş ve endişeli endişe.

Raf sıkıca bağlanmış ve tehlikeli biri gibi muamele görmüş. Psikopat onu elle bile beslemiş, çatal ve kaşık kadar bile güvenmemişti.

Rafael'in annesine karşı aşırı korumacı, testosteron yüklü bir genç adam olduğunu ve özgür kalmak için fırsat kolladığını biliyordu.

Bana, Earl çok farklı davrandı, gerçi bunu anlamam biraz zaman aldı. Beni bağılı tuttu, ama bana karşı hiçbir ihtiyatı yoktu, ona saldırmaya çalışacağımı düşünmedi. Bana sadece kaçma riski varmış gibi davrandı.

Çünkü Tanrı bilir ne kadar zamandır beni izliyor, takip ediyordu ve hakkımda bazı şeyler biliyordu.

Şiddet yanlısı olmadığımı biliyordu.

Beni izlediği için bunu biliyordu ve değerlendirmesinde kendine güveniyordu.

Yeterince araştırma yapmamıştı.

Mükemmel bir katil olabilirdi ama bu olayda tam bir aptaldı.

Çünkü şiddet yanlısı değildim. Genel olarak, hayır, içimde zarar verme dürtüsü yoktu. Çoğunlukla pasifist bir ruha sahiptim.

Bir noktaya kadar. Hepimizin bir kırılma noktası vardır. Muhtemelen herkesin birkaç tane vardır, ama benimkini kırmanın en hızlı yolu çocuklarımdı.

Bu sapık, Raf'ı bu işe bulaştırmaya nasıl cüret eder?

Onu ellerimle öldürürdüm. Sadece şansımı bekliyordum.

Earl, işbirliği yaptığım sürece Raf'a daha fazla zarar vermeyeceğine dair verdiği sözü tuttu ve ben de tuttum ama aynı şey benim için söylenemezdi.

Daha kötüsü de olabilirdi. Bu kesin bir gerçektir. Aklıma gelen ve benim için daha az tahammül edilebilir olan bir düzine şey vardı.

Yine de çekilmesi gereken acılar vardı. Çekilecek bazı eziyetler.

Bazı yükler geri alınamazdı. Onları sonsuza dek taşıyacağım.

Bu ikinci evdeki ilk gün öğlen saatlerinde başladı ve katı bir düzene bağlı kaldı.

Raf'ın ağzını tıkayarak başladı, sonra bana döndü.

Beni çözdü ve tek kelime etmeden başka bir odaya götürdü.

Ona karşı koymadım. İşbirliği yapmamdan kastının bu olduğunu biliyordum.

Bu işleri kolaylaştırmadı.

Ayrıldığımız andan beni tekrar gördüğü ana kadar Raf'ın ağzının içinde çaresizce çığlık attığı duyulabiliyordu.

Earl'ün oğlumu bir daha incitmediğini söylediğimde, sadece fiziksel acıdan bahsediyordum.

Diğer oda yatak odasıydı ve o ilk gün, beni o yatağa oturttuğunda yapacağını düşündüğüm ve korktuğum şeylerle en kötüsüydü.

Ama bana tecavüz etmedi. En azından bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. "Bende 'normal kablolama' diyebileceğin bir şey yok."

bir noktada bana açıkladı. "Seksten zevk almıyorum."

Sormadım. İçtenlikle bilmek istemiyordum ama o, sık sık yaptığı gibi, bana bir açıklama borçlu olduğunu hissediyor gibiydi.

"Sana nasıl yaptığımı gösterirdim ama yapamam, sen hamileyken olmaz. Bu güvenli değil. Bebeğini kaybetmeni istemem. Ama sonra, biraz eğleneceğiz, söz veriyorum."

Ona bebekle ne yapmayı planladığını sormadım. Dikkatini bu konuya çekmek istemedim. Konu bebeğim olunca çok garip davranıyordu. Takıntılıydı. Sanki onunmuş gibi.

Beni soydu, yere yatırdı ve kollarımı başımın üstünde bağladı.

Kendi adıma vereceğim herhangi bir mücadelenin Raf'a bir tür zarar vereceğini bilerek bir kuzu gibi uysal kaldım.

Bir bıçak çıkardığında sessiz kalmak zordu. Küçük bir şeydi ama bunun beni yanıltmasına izin vermedim. Yeterince keskinlerse, küçük bıçaklar da büyükler kadar kesin kesebilirdi. Ve bu bıçak çok iyi bilenmişti.

Titreyerek uzandım ve üzerime çıkmasını bekledim.

Ne planladığına dair hiçbir fikrim yoktu ama hoş olmayacağını biliyordum.

"Biraz kilo almanı istiyorum," dedi bana, bacağımın üst kısmına dokunmak için eğilirken. "Ve biraz kas tonunu kaybetmeni. Bu kadar sert olmadığında seninle oynamak daha eğlenceli olacak. Yumuşak teni severim."

Gözlerimi kapattım ve ürperdim.

Boştaki elini iç uyluğumun üzerinde gezdirdi. "Yine de tenin kadife gibi. Bunu sevdim."

Ve kesmeye başladı, kararlı bir beceriyle derimi oyuyordu.

Acı dayanılmaz değildi. Onu bu kadar korkunç yapan şey acı değildi. Çaresizliğıydi ve beni merhametine bırakırken yüzündeki ifadeydi.

Yine de hızlıydı ve o kadar da derin kesmemişti. Kanadım ama çok etkiliydi ve kısa sürede kanamayı durdurup kesiğı temizledi.

İşi bittiğinde fotoğraf çekti. Bir sürü. Sonra beni çözdü ve bakmamı söyledi.

Doğrudum ve üzerinde çalıştığı noktayı inceledim. İç uyluğumun yukarısında, etime kazınmış bir yerde şöyle yazıyordu:

YUMUŞAK.

Daha sonra giyinmeme izin verdi, beni tekrar sandalyeme bağladı, Raf'ın ağzındaki tıkaçı çıkardı ve birkaç saatliğine evden ayrıldı.

Bu da günlük örüntünün bir parçasıydı.

Raf ve ben yalnız kaldığımızda, gözlerimiz buluşurdu, her ikisinde de aynı çaresiz, arayan korku vardı.

"İyi misin?" Ona bağırdım.

Oğlum sarsakça başını salladı. "Canını yaktı mı?" diye mırıldandı.

Başımı salladım, onu bu acıdan korumak için söyleyeceğim birçok yalandan ilkiydi.

"O-?" Raf cümlesini tamamlayamadı bile.

Sert bir göz teması kurdum ve başımı salladım. "Hayır. Bu ona göre değil."

Earl ilk kez geri döndüğünde, o kadar huzursuz bir enerjiyle doluydu ki hareket etmeden, seğirmeden duramıyordu. Hiperaktifti, bir şeyler için heyecanlıydı.

"Biraz yürümek ister misin, Lourdes?" diye sordu bana, Raf'ın ağzını tekrar tıkayarak.

Bunu yaparken oğluma bakmadı bile. Aslında, ona nadiren baktı. Bu beni endişelendiriyordu, onu fark etmemiş gibi görünüyordu.

Bunun onu sapık için daha harcanabilir yaptığını biliyordum.

Tabii ki bu gerçek bir soru değildi. Başka seçeneğim yoktu ama yine de cevap vermek zorundaydım. "Evet, Earl."

"Bana Earl demen konusunda fikrimi değiştirdim. Bana Doktor demeni istiyorum."

"Evet, elbette, Doktor."

Memnun olmuş gibi gülümsedi, sonra beni çözdü, ayağa kaldırdı ve dışarı çıkardı.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Dışarıda parlak güneşli bir gündü, gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu, ama bunun farkına bile varmadım, bunun yerine etrafımı incelemeye odaklandım.

Gördüklerim karşısında içimi bir umutsuzluk dalgası kapladı.

Çöldeydik. Hiçbir yerin ortasında. Bizi yerleştirdiği küçük evde hiç komşu yoktu. Tek yol küçük bir toprak yoldu, özel bir yoldu ve o kadar uzaklara gidiyordu ki nerede bittiğini ya da başka yolların onu nerede kesebileceğini göremiyordum.

Burada mahsur kalmıştık. Bağlarımızdan kurtulmayı başarsak bile, ki bu başlı başına bir zorluktu, gidebileceğimiz hiçbir yer yoktu.

"Buradan kaçış yok, Lourdes," dedi Earl sessizce, sanki düşüncelerimi okumuş ve ölü gülümsemesini ruhuma doğru gülümsetmiş gibi.

Ona ters ters bakmamaya çalıştım ama içimde daha önce hiç bilmediğim türden bir nefret filizleniyordu.

Bu nefretin ne kadar güçlü olduğu neredeyse bir teselliydi.

Nefret beslenmeye dönüşebilir. Bu o kadar büyüydü ki bana enerji veriyormuş gibi geliyordu, gerekirse yaşayabileceğim bir enerji.

Çocuğuma eziyet ediyordu ve bana işkence ediyordu ama bu ona dokunmuyordu.

Bunların hiçbirisi ona dokunmadı. Beni incitmek, ailemi korkutmak.

Dokunulamayan bir adama nasıl ulaştın? Ona ulaşmam gerekiyordu.

"Eğer bütün bunlar Heath'i incitmek içinse, bir hata yaptın," dedim sessizce.

Sonunda bana ilgiye benzer bir şeyle bakmasını sağladı.

"O da senin gibi," dedim ona. "Bana olan hiçbir şey ona zarar vermez. Ben onun için bir iştım, tıpkı senin için olduğum gibi. Sadece öyle olduğu için bölgeci davrandı, bölge onun için bir şey ifade ettiği için değil."

Kaşlarını çattı ve başını bana doğru salladı, "Çok yanıyorsun, Lourdes. Ben çoktan kazandım. İstediğim her şeyi kabul etti, eline geçen ilk fırsatta savaşımadan teslim oldu. Bir takas yapmak istiyor. Sana ve Raf'a karşılık onu. Hiç tereddüt etmedi. Bana nasıl yalvardığına inanamazsın. Çok güzeldi. Benim mükemmel askerimi kırdın."

Hayıflanmak istedim. Bunun yerine, nefretimi gizlemek için gözlerimi ondan kaçırdım. Ona karşı sakın davranmak gittikçe zorlaşıyordu.

Bir şey onu kızdırmıştı, belki de yüzümdeki korunmasız ifadeye kısa bir bakış atmıştı. Birden sinirlendi, çenemi kavradı ve yüzüme bakmaya başladı.

"Bu bir oyun muydu?" diye yumuşakça alay etti.

"Deniyordun ki Benimle oynamak mı? Seni küçük yalancı, bunun bedelini ödeyeceksin."

Beni ilk kez o zaman dövdü, açık alanda, çünkü onu burada kim görebilirdi ki?

Bir ruh bile yok.

Darbelerin sesinin Raf'a ulaşmaması için evden yeterince uzaklaşmıştık. En azından o bundan kurtulmuştu.

Bağırmadım. Sessizce karşılamaya çalıştım, bir bakıma minnettardım çünkü orta bölgemden kaçıyor gibiydi.

Bacaklarımı altımdan çekip aldı ve beni dizlerimin üzerine çöktürerek onları pürüzlü zemine sürttü.

Bir eliyle saçlarımı kavrarken, diğer eliyle yüzüme vurmaya başladı, küçük tokatlar, açık avuç içi darbelerine dönüştü ve ağır ters darbelere ilerledi.

Beni yeterince acı verici ama neredeyse yüzeysel bir şekilde, yüzümü karartarak, dizlerimi kanatarak çalıştırdı.

İş bittiğinde beni sırtüstü yatırdı, fotoğraf makinesini çıkardı ve fotoğraf çekmeye başladı.

"Dizlerini çenene kadar çek," diye soğuk bir şekilde talimat verdi, öfke yoktu ve o zaman bunu öfkeden değil, hesaplı bir hareket olarak yaptığını anladım.

Heath'i kızdırmaya çalışıyordu ve işe yarayacağından hiç şüphem yoktu.

Bazen derime kazımak için seçtiği kelimeler tuhaftı. Rastgele. ANNE, SAKİN, ZEKİ gibi kelimeler. Bir keresinde, rastgele bir şekilde, sağ göğsümün altına SEVGİLİ bile yazılmıştı.

Ama diğer zamanlarda, kelimeler hiç de rastgele değildi. O konuşmanın ertesi günü de bunlardan biriydi.

Sol koltuk altımda, koltuk altımın yukarısında, en hassas derimin tam üzerinde bir YALAN aldım. Çok acıttı.

Her seferinde bir şey söylemedi ama söylesin ya da söylemesin, her zaman üzerime bir şeyler kazıdı.

En azından geçen günleri saymayı kolaylaştırıyordu.

Bileğimin iç kısmında küçük, düzgün bir OBEDIENT kesiği açtığında on gün geçmişti.

Bu olaydan sonra bana uzun kollu bir gömlek giydirecek kadar hesaplıydı. En azından tüm kesikleri Raf'tan saklamaya çalışıyordu. Bunu takdir ettim.

Hemen ardından evden ayrıldı ve bizi her zamanki gibi iki saatlik bir süre boyunca yalnız bıraktı.

Konuşurken dikkatliydik, odayı en azından dinlediğini düşünmüştüm ama o iki saat yine de her günün en önemli anıydı.

"Sen iyi misin?" Yalnız kaldığımızda ilk iş Raf'a sordum.

Acı dolu gözleri gözlerime çarptı ve bu durumun onu etkilediğini görebiliyordum. Benim zavallı, hassas oğlum. Ona daha fazla zarar vermeyecek olsaydı, ağlardım.

"Sana zarar verdi mi?" diye sordu, her şeyi içinde tutma çabasıyla sesi cızırtılıydı.

"Hayır, tatlım. Ben iyiyim."

Raf'ın kan çanağına dönmüş gözleri kolumda, gömleğimin kolunun hemen altındaki bir noktaya kaydı.

Aşağıya baktım. Lanet olsun. Etek ucundan bir parça kan görünüyordu.

Saklamak için kolumu çevirdim ama artık çok geçti.

"O da ne?" diye sordu.

"Sadece bir çizik," diye onu temin ettim.

Gözlerini kapattı ve dudaklarının titrediğini görebiliyordum. Benim zavallı, hassas oğlum.

O zamana kadar ipler üzerinde çalışmaktan vazgeçmiştim. Earl bileklerimin durumunu erkenden fark etmiş ve devam edersem Raf'a zarar vermekle sakin bir şekilde tehdit etmişti.

Durumumuz her zamankinden daha umutsuz görünüyordu. İkimizi de alarak, bizi sonsuza dek itaatkâr tutmak için ihtiyaç duyduğu tüm kozlara sahip oldu.

Sadece bu kelimeyi düşünmek bile kanlı bileğime bakmama neden oldu. Kesikler, beyaz kolumdaki düzgün OBEDIENT yazısını seçmeye yetecek kadar sızmıştı.

O gün harika bir şey oldu. Earl geri gelmedi.

Ne o gün, ne bir sonraki gün, ne de ondan sonraki gün.

Üçüncü gün, bu şekilde, kirli sandalyelere bağlı ve açlıktan öleceğimizden emin olmaya başladığım gündü.

Her gidişinde Earl ikimize de bacaklarımızın arasına yerleştirilmiş büyük birer şişe su verirdi. Zor bir yöntemdi ama ikimiz de bu şekilde içmeyi, kapağı dişlerimizle çevirip küçük yudumlar almayı çabucak öğrenmiştik.

Her birimiz suyumuzu elimizden geldiğince kısıtladık; yakın zamanda geri dönmeyeceğini hissetmeye başladığımızda küçük yudumlar aldık.

Üçüncü günde durum korkunç görünüyordu. Karneyle bile olsa, son damlalara kalmıştık ve çok geçmeden hava emmeye başlamıştık.

Bir insan susuz ne kadar yaşayabilir? Ben üç gün diye düşünmüştüm. Raf beş gün olduğuna yemin etti, çünkü içerideydik.

Hangimizin haklı olduğunu öğrenmeyi hiç istemiyordum.

Bir gün daha geçti, su artık tamamen gitmişti.

Patlamış mısır tavanlarını ezberlemiştim ve artık kokuyu fark etmiyordum bile.

Zaman geçirmek için oyunlar oynadık, birbirimize rastgele sorular sorduk, ama zihnimin daha da halsizleştğini hissetmeye başladım ve her geçen gün daha uzun süre uyuduk.

Ani bir enerji patlaması yaşadığımda ve bağlarıma karşı mücadele etmeye başladığımda Raf uyuyordu.

Bileklerimi ve ayak bileklerimi kan içinde bıraktım, neredeyse sandalyemi deviriyordum ve hiçbir şey başaramadım. Earl ne yaptığını biliyordu. İstismar edebileceğimiz hiçbir zayıflık bırakmamıştı.

Ağladım ama gözyaşı dökmedim. Bunun için çok susuz kalmıştım.

Nedenini bilmediğim bir başlangıçla uyandım. Bir an hareketsiz oturdum, düşündüm, dikkatle dinledim, sonra çölün büyük, ucsuz bucaksız sessizliğini bozan sesi duydum.

Bir araba. Gürültülü bir ya da muhtemelen birkaç araba.

Gözlerim Raf'ınkilerle buluştu. Birbirimize baktık, ikimiz de durumumuzda bir iyileşme olabileceğini umut etmekten korkuyorduk.

Belki de Earl'dü ve bize işkence etmek için yeni bir yöntem kullanıyordu.

Gerçi arabası hiç gürültülü olmamıştı. Ama başka bir tane getirmiş olması da mümkündü. Adam soğukkanlı bir katildi. Yeni bir araba çalmaktan çekineceğinden şüpheliydim.

Ama hayır, ses büyüdükçe, evi sarsıyormuş gibi hissedene kadar daha da yükseldikçe, bunun sadece bir ya da birkaç araba olmadığından daha da emin oldum. Bir sürü arabaydı.

Kapıya vurulduğunu duyduğumda yerimde sıçradım, kapı çalınır gibi değil, bir koçbaşı gibi, "FBI! Açın kapıyı!" ve daha fazla patlama sesi, ardından da ön kapının kırılarak açıldığını gösteren kusursuz ses.

Bayılacağımı sandım, o kadar rahatlamaıştım ki.

Heath ilk gelen oldu.

Deli gibi görünüyordu. Dengesiz. Boynundan ayaklarına kadar her yeri kan içindeydi ve gözleri insandan çok hayvana benziyordu.

Umurumda değildi. Onu bu şekilde alırdım. Onu her şekilde alırdım.

Bana su getirdi, gözleri üzerimdeydi ama içmeyi reddettim, önce Raf'a götürmesini söyledim. Hafifçe kıpırdandı ve Raf'ın da benim kadar hızlı bir şekilde ilgilenildiğini görmeme izin verdi.

Şişeyi dudaklarıma götürdü ve ben içerken eğilip başımın üstünü şefkatle öptü, bana çok uzakta olmadığını hissettirdi. Heath'im hâlâ içeride bir yerlerdeydi.

"Kanaman mı var?" Beni bırakırken ona sordum, gözlerim kanlı vücudunda geziniyordu. Hepsi kuru ya da neredeyse kuruydu.

"Hayır. Bunların hiçbirisi benim değil." "Earl'ün mü?"

"Evet," diye ısırdı, sesi vahşiydi. "O öldü."

"Güzel," dedim, aynı vahşilikle.

Beni aldı ve oradan çıkardı.

Elimde değildi, dışarıdaki güneş yüzüme vurduğunda ağlamaya başladım.

Beni kanlı göğsüne bastırmış, saçlarımı okşuyor, tekrar tekrar mırıldanıyordu: "İşte benim kızım. Artık iyisin. Herkes iyi."

Sesi güven vericiydi ama bana sarılan kolları fena halde titriyordu. Benim kadar o da kendini ikna etmeye çalışıyordu.

Bu çileden zarar gören tek kişi ben değildim. Arabayı sürmeye başladığımızda ondan birkaç ayrıntı aldım.

Günler önce Earl'e teslim olmuştu ama durumu tersine çevirmeyi başarmıştı. Günlerdir Earl'e işkence ediyor, yerimizi söylemesini sağlamaya çalışıyordu.

Biraz zaman almıştı ama doktoru kırmıştı. Heath beni evde görür görmez Mason'a haber verildi ve Earl'ün acısına son verildi.

Bir şekilde hayatta kalmıştık. Hayattaydık. Hepimiz. Ve Earl, lanet psikopat doktor, ölmüştü.

BÖLÜM OTUZ ALTI

İyileştiğim ve bir daha eskisi gibi olup olamayacağımı merak ettiğim karanlık zamanlar oldu. Aynı hissedebilecek miyim?

Ve bu bir şekilde aydınlatıcıydı, çünkü etrafınızda normal hayatlarını yaşayan insanlara bakıp bir daha nasıl onlar gibi olabileceğinizi merak ettiğinizde Heath'in neler yaşadığını anlamamı sağladı.

Raf da aynı şeyleri yaşıyordu. Artık değişmişti, bazı yumuşak noktaları sertleşmiş, bazı tatlı özellikleri kırılmıştı.

Ama hayattaydık ve hayat devam ediyordu.

Heath kız kardeşini korurken benim normal bir hayat yaşamam için elinden geleni yapmıştı ama Earl'le olan olay bu seçimi hepimizin elinden aldı.

Güvenliğim tehlikedeydi, Heath'le olan bağlantım beni hedef haline getirmişti ve Earl'ün kiralık katil olduğunu düşünürsek, bunun tekrarlanmayacağını düşünmek için hiçbir neden yoktu.

Böylece, tanık olmasam da programa girdim ve Iris'le birlikte saklandım.

Oğullarım da benimle geldi. Şikayet bile etmediler. Bize bunun muhtemelen yıllar süreceği önceden söylenmişti, ancak hiçbirimiz bu kadar uzun süre iletişim kurmadan ayrı kalmayı düşünemezdik.

Arkadaşlarıma, hatta onları tehlikeye atmaktan korktuğum için aileme bile veda edemedim, bu yüzden tüm bunlar benim için halledildi.

Kendime birkaç yıl sonra hepsini tekrar göreceğimi söyleyerek bununla başa çıktım, ama işin bu kısmıyla yüzleşmek zordu.

Ondan sonra Heath ile biraz zaman geçirdim, birkaç hafta, iyileşirken, yanımdan ayrılmadığı bir zaman.

Bir doktor tarafından muayene edildim ve güvende olmak için bir süre yatak istirahatine alındım.

Heath ve benim aramda garip şeyler vardı. Hem yerleşmiş hem de huzursuz.

Bebek için mutluydu, bunu söyleyebilirim. Ellerini karnımdan birkaç dakikadan fazla uzak tutamamasından belliydi.

Bazen uyandığımda onu dudaklarını karnıma bastırmış, yüzünde neredeyse huzurlu bir ifadeyle buluyordum.

Ama ilk başta bu konu hakkında pek konuşmadık. Pek çok şey hakkında konuşmadık.

Yine de Heath'in konuşmayı sevdiği bir şey vardı.

"Evleniyoruz," dedi bana, birdenbire konuyu açarak.

"Ne?"

"Bebेğimi doğuracaksın. Evleniyoruz."

Az önce ne söylediğine ya da nasıl söylediğine inanamadım. Birkaç kalp atışından sonra dışarı çıkmayı başardım,

"Kırk bir yaşındayım, Heath. Bebek sahibi olmak için evli olmama gerek yok. Ellili yıllarda değiliz. Karı koca olmadan da birlikte ebeveynlik yapabiliriz."

"O zaman bunu bebek için yapma. Benim için yap. Buna ihtiyacım var. Dışarı çıktığımda eve dönmek için buna ihtiyacım olduğunu bilmeliyim. Sen benimsin ve bunu yasal hale getirmeliyim."

Kalbim göğsümde küt küt atıyordu ama ona öylece baktım.

Ve devam etti. "Bu pazarlığa açık değil. Seni bir kez bıraktım. Sahip olduğum tüm içgüdülere karşı geldim ve senden uzaklaştım, çünkü yapılacak en bencilce şeyin bu olduğunu düşündüm. Şimdi ben hayatta olduğum sürece benimle kalacaksın.

Sen benimsin, o bebek benim ve bunu yasal hale getireceğiz."

"Bizim kendi kimliklerimiz bile yok. Bunun bir anlamı olmaz."

Adem elması sert bir yutkunmayla sallanırken bana baktı, yüz ifadesi çiğ, soğuk gözleri keskin. "Benim için bir anlamı olurdu."

Tanrım, bana nasıl ulaşacağını biliyordu.

"Bana tatlı bir şey söyle," diye gülümseyerek onu teşvik ettim. "Sana ihtiyacım var," diye mırıldandı, sesi duygularla ağırlaşmıştı. "Ve?" "Ve?" diye sordum.

Kafası karışmış görünüyordu, ben de ona kolaylık sağladım. "Beni seviyor musun, Heath?"

"Elbette biliyorum. Sence tüm bunlar aşk değil de nedir?"

Bu beni sersemletti, kalbimi durdurdu ve sonra çığınca çarparak hayata geri gönderdi.

Yine de, "Koşullar seni buna zorlamasaydı beni asla yanına almazdın" deme ihtiyacı hissettim.

Kaşları birbirine çarparak sert görünmesini sağladı. Acımasız ve muhteşem.

Onda en karşı konulmaz bulduğum kombinasyon.

"Kesinlikle haklısın, yapmazdım. Sana kafayı taktığım için bu kadar dikkatsiz olmasaydım, şu anda bu durumda, kapana kısılmış, hapsedilmiş, tehlikede olmazdın. Seni bu durumdan kurtarırdım. Ama bunu senin için yapardım. Kendim için değil. Tamamen bencil bir piç olsaydım, seni en başından beri yanıma zincirlerdim.

Bir dakika boyunca bana baktı, sonra devam etti, "Ve bir şey daha, her zaman senin için geri dönmeyi planlıyordum, güvenli olduğunda. Hayatına devam etsen de etmesen de umurumda değildi, gelecektim, hayatını sarsacaktım ve her şey bittiğinde seni geri alacaktım. Bu lanet olası bir gerçek."

"Evet. Evet, seninle evlenirim," dedim aniden, düşüncesizce, çünkü bana ihtiyacım olan şeyi vermişti.

Bu adam beni seilmeyi hak ettiğim gibi sevdi.

Bunun için uzun zamandır bekliyordum.

EPILOG

Kilisede evlendik. Sürekli ve tutarlı bir şekilde beklenmedik kalan Heath, bu konuda ısrar etti.

Küçük bir toplantıydı, sadece biz, Iris, Raf, Gustave ve tanıklık eden birkaç koruma vardı.

Yeminini ciddiyetle okurken Heath'in yüzü gülmüyordu ve ciddiye.

Onları kastettiğinden hiç şüphem yoktu.

Bunların hiçbirisi bir yıl önce hayal bile edemeyeceğim şeylerdi ama gözlerim yaşararak ve kalbim sevinçle benimkini tekrarladım.

Kaçak hayatı beklendiği gibi değildi.

Elbette kaotik ve biraz korkutucuydu, ama her günü sizden koparılabilecekmiş gibi yaşamının anlatılamayacak kadar güzel bir yanı vardı.

Zor zamanlardı, evet, zor yıllardı, ama işin özü zorluk değildi. Hepsinin merkezinde neşeli kavuşmalar ve anlamlı vedalar, sevdiğim adama hayatım pahasına tutunduğum ve birlikte geçirdiğimiz her bir anın ne kadar değerli olduğunu bildiğim anılar vardı.

Bize asla unutamayacağımız yeni bir şekilde sevmeyi öğretti. Tehlike altında olan bir aşka sahip olmak onu daha da değerli kılıyordu.

Ve aydınlatıcı, çünkü sevginin ne olması gerektiği, nasıl davranılması gerektiği hakkında çok şey öğrendim, onu olabildiğince sık ve özenli bir şekilde ifade etmeyi öğrenmemi sağladı.

Önemli olan tek şey aştır. Hayattaki diğer her şey bir ayrıntıdır. Sevgi hem mirasınız hem de kurtuluşunuzdur. Eğer doğru türde bir sevgiye sahipseniz, her şeyin üstesinden gelebilirsiniz. O yıllar bana bunu öğretti.

Yeni isimlerimiz ve kimliklerimizle tuhaf, küçük bir gruptuk. Heath hepimizi kuzeybatıdaki büyük bir eve yerleştirdi, böylece beş kişi olarak başladık, hayatlarının ve hamileliklerinin farklı aşamalarında olan iki hamile kadın, iki üniversiteli çocuk ve sık sık gelip giden Heath.

Eğer her birimizin (Heath hariç) kendi kişisel korumalarımız olduğu gerçeğini sayarsanız, dokuz kişiydik.

Iris ve ben hemen kaynaştık. Hiç çaba gerektirmeyen arkadaşlıklardan biriydi. İşe yaradı. Aramızda ciddi bir yaş farkı vardı ama bu önemli değildi; neredeyse en başından beri çok iyi anlaşıyorduk.

Kardeş gibiydik. Eğlenirken de suç ortağıydık.

Bana hayatlarını bu kadar tehlikeli hale getiren kime karşı tanıklık ettiğini söyleyen Iris'ti.

"Başkan yardımcısı mı?" Benimle dalga geçip geçmediğinden emin olamadan tekrarladım.

Benimle uğraşmaya bayılırdı.

Dudağını ısırarak başını salladı. "Büyükannemiz."

Gözlerim ona dikildi, bir yalan arıyordum. "Büyükannen başkan yardımcısı ve sen ona karşı tanıklık mı ediyorsun?"

Tekrar başını salladı.

"Ücret ne kadar?"

"Daha iyi bir soru şu olurdu: Suçlama ne değil? O kadınla ilgili o kadar çok pislik var ki bir çiftlik kurabilirim."

Benimle dalga geçtiğinden emindim ama devam etti.

"Ama hayatımı onu alaşağı etmeye adamamın nedeni annemi, babamı ve kız kardeşimi öldürmüş olması. Onlara adalet getirmek için ölürüm. Onlar buna layık. Ve beni öldürse bile, yine de bir davaları olacak. Benim tanıklığım yardımcı olacaktır ama o kadar çok somut kanıt topladım ki kendi adına konuşabilir."

Konuşma şekli, kendini kaptırmış olması sonunda beni ikna etti.

Lanet olası başkan yardımcısı. Vay anasını.

Iris ve Heath hakkında asla inkar edemeyeceğiniz bir şey vardı: İkisinin de kocaman taşakları vardı.

Kaldığımız ilk ev aslında hiçliğin ortasıındaydı, ancak yakınlarda bir üniversite vardı ve oğullarımın ikisi de çabucak kendi hayatlarını buldular ve çoğu zaman gittiler, ki bu en iyisiydi. Yetişkin birer adam olmuşlardı.

Bu da bana Iris'le herkesten daha fazla vakit geçirme fırsatı verdi.

İkimiz de bundan hiç şikayet etmedik.

Kadınlar birlikte hamile kaldıklarında güçlü bağlar kurulurdu. Ve biz çok fazla bağ kurduk.

Zamanla benim için küçük bir kız kardeş gibi oldu.

Elimizde zamandan başka bir şey olmadığı için bol bol konuştuk ve çok geçmeden birbirimize her şeyi anlatmaya başladık.

Ona kardeşiyle olan garip kur ilişkimi anlattım. O da bana kardeşiyle olan takıntısını anlattı.

Alasdair Masters.

"Neden Dair'dan seninle birlikte saklanmasını istemedin?" Ona bir kez sordum.

"Çok fazla kamuya mal olmuş bir profili var. Onu saklamanın hiçbir yolu yok. Yapabileceğimiz en iyi şey onu bu işin dışında tutmaktır. Ayrıca, bunu isteyeceğini de sanmıyorum. Artık benden nefret ettiğine eminim."

Bundan çok şüpheliydim. Onu çok iyi tanıımıyordum ama Dair'in kalbinde nefret taşıyan bir adam olmadığını biliyordum. Hiç kimse için değil, özellikle de tanıdığım en tatlı kadınlardan biri olan ve aynı zamanda onun çocuğuna hamile olan biri için.

Ayrıca, Iris gibi bir kıza kim aşık olmaz ki? Gençve tatlıydı, komik ve neşeliydi ve tabii ki olağanüstü bir güzelliği vardı. Elbette, tıpkı ağabeyi gibi onun da bazı büyüleyici ve sorunlu tuhaflıkları vardı, ama Dair gibi bir adamın bu tuhaflıkları iyi bulacağını tahmin ediyordum

karşılığını almaya değer. Onu tanıdığım kadarıyla, çoğunu sevimli bulacağını düşünmüştüm.

Iris ve ben birlikte eğlendik, ama her zaman parlak yüzeyinin altında, ona ağır gelen bir şey olduğunu görebiliyordum ve bunun Dair olduğunu biliyordum.

"Acaba hayatına devam mı etti? Öyle görünüyor. Pek iyi şartlarda ayrılmadık, bu yüzden beni beklemeyi düşüneneğinden bile şüpheliyim," diye yakındı Iris.

Ona ne diyeceğimi bilemedim. Onu rahatlatmak istiyordum ama ona boş yere umut vermenin zalimlik olacağını da biliyordum.

"Biliyor musun, bir süre onun sana geçeceğini düşünmüştüm," diye ekledi.

O kadarını anlamıştım ama daha bitirmemişti.

"Ve sonra sana baktım."

"Heath yaptı demek istiyorsun."

Suçlu görünecek kadar yüzünü buruşturdu. "Hayır, yani ben de yaptım. Oldukça kapsamlı bir şekilde. Sadece senin nasıl bir kadın olduğunu bilmek istedim, eğer seninle birlikte olacaksa. Ve her şey kontrol edildi. Her şey. Siz iyi insanlarsınız. Her yerde arkadaş ediniyor ve insanlara iyi davranıyorsunuz. Bahçıvanınıza Noel ikramiyesi bile veriyorsunuz."

Tanrım, bazen çok korkutucu oluyordu. Bunu nasıl öğrenmiş olabilir?

"Sonunda, bu seçeneği bile kabul eder hale geldim. Seni çocuklarınla dışarıda gördüm-"

"Sen de mi beni takip ettin?" Nedense Iris beni kontrol ettiğini söylediğinde, bunun tamamen internet pisliği olduğunu düşünmüştüm. Bizi takip etmesi fikri bana birkaç ton daha çılgınca geldi.

"Sadece birazcık. Fazla sürmedi. Seni çocuklarınla yemek yerken gördüm ve yeterince gördüğümü anladım. Dair senden daha iyisini yapamazdı. Daha iyi olmadığını biliyordum. Heath kadar berbat durumda olduğumu biliyorum, kendi yöntemlerimle."

"O da senden daha iyisini yapamazdı," dedim ona nazikçe. "Her erkek senin gibi bir kadına sahip olduğu için şanslı olurdu."

Ve o da istediğini seçti. Oğullarımdan korumasına kadar on mil içindeki hemen hemen her erkek ona vurulmuştu.

Ama herhangi bir erkek Iris için bir seçenek değildi. Kendini Dair'a adamıştı, umutsuz bir vaka olsa da olmasa da. Gemiyle birlikte batacak türden bir kızdı.

Ve onun için her şey özlem ve üzüntü değildi. Eğlenceden payımızı aldık.

İkimiz de dans etmeyi severdik. Kendimizi özellikle çılgın hissettiğimizde, biraz müzik koyar, sesini açar ve doğaçlama bir dans partisi yapardık.

Beyonce'ye ya da onun deyiimiyle Bey'e olan takıntısı bulaşıcıydı. Son albümündeki şarkı sözlerini rastgele söyleyerek çocuklarımı çılgına çeviriyorduk.

Ve şakaları koordine etmeyi severdik.

Klozet kapağındaki balonlu naylon, vanilyalı yoğurtla doldurulmuş mayonez kavanozu bunlardan sadece birkaçı.

İkimizin aynı anda hamile olması kimsenin bulaşmak isteyeceği bir şey değildi.

Ve ikimiz de kötü reality televizyonuna takıntılıydık. Ne kadar kötü o kadar iyi. İkimizin de IQ'sunu düşürdüğünden oldukça emin olmama rağmen birlikte izlerdik.

Birbirimizi meşgul tuttuk, ki bu iyiydi. Aklımızın başımızda kalması için ikimizin de meşgul olması gerekiyordu.

Kocam benim için hala bir gizemdi, analiz etmek için daha fazla zamanım olmasını isterdim. Çoğu zaman gitmişti.

"Nereye gidiyor?" Iris'e sordum.

Iris bana ciddiyetle, "Heath halledilmesi gereken bazı şeylerle ilgileniyor," dedi.

"Detaylandırmak ister misin?"

"Seni bu işe bulaştırdığım için çok üzgünüm ama artık bunu sadece benim için yapmıyor. Barış içinde yaşamamıza asla izin vermeyecek, ona zarar vermek için her şeyi kullanacak düşmanlar edindik. Sen de en az benim kadar tehlikedesin. Eğer bir şansımız olacaksa bazı kilit hedeflerin ortadan kaldırılması gerekiyor.

Bunu atlatmak için bir şans. Uzun lafın kısıası: Bir gün yeniden normal bir hayat yaşayabilmemiz için bunu başarıyor."

Düşündüğümünden daha karanlıktı ama sormuştum.

Heath fırsat buldukça eve gelirdi ve ziyaretleri düzensiz olsa da, genellikle her seferinde birkaç hafta kalmayı başarırdı.

O haftalar uğruna yaşadığım şeydi. Araya bir randevu bile sıkıştırırdık.

O randevular hiç sıkıcı geçmezdi.

Heath ilk buluşmamızda bana "Beni delirtiyorsun ve dürüst olacağım, bunun iyi bir şey olduğundan emin değilim; zaten yeterince deliydim," dedi.

Uzak, geçici evimize yüz mil mesafedeki tek Fransız restoranında akşam yemeğine çıkmıştık. Tıklım tıklım doluydu ama Heath rezervasyon yaptırmadan bize bir masa ayarlamayı başardı.

"İyi olacaksın," diye ona güvence verdim.

"Ben, belki. Ve sen, kesinlikle. Endişelenmeniz gereken diğer herkes."

Güldüm, neyi kastettiğinden emin olmasam da tatlı olmaya çalıştığını anlayabiliyordum. "Nasıl yani?"

"Sırf seninle aynı odada bulunma ayrıcalığı için odanın içinde dolaşp buradaki her puşta ayaklarını öptürmek istememe neden oluyorsun."

Tanrım, onu sevdim. Onunla ilgili her berbat, tuhaf şey beni mümkün olan en iyi şekilde etkiledi. "Şu anda romantik davrandığının farkında mısın?" Ona söyledim.

"Dünyanın benim romantik tarzımı kaldırabileceğinden emin değilim.

Umalım da ceset sayımı artırmamasın."

O kadar da abartmıyordu. Onun romantikliği şiddete varacak kadar sahipleniciydi. Heath izlerken bana fazla yaklaşan her erkeğin Tanrı yardımcısı olsun.

Bu kesinlikle onun yumuşatmak için çok çalışmam gereken sert bir yanıydı.

Ki bu benim için ikiyüzlülüktü. Onun söz konusu olduğu durumlarda bir mil uzunluğunda bir kıskançlık çizgim vardı. Benim erkeklerin ilgisini çektiğim kadar o da kadınların ilgisini çekiyordu ve bundan nefret ediyordum.

Gerçi bu konuda hiçbir şey yapmama gerek kalmadı. Heath kızgın bir çingiraklı yılan kadar çapkındı. Eğer zavallı bir kadın ona yaklaşacak kadar deliyse, onları yola getirmekten asla çekinmezdi.

Buna bayıldım.

Bu zavallı kızları vurmasını izlemekten gizliden gizliye zevk alıyordum. Bu konuda oldukça acımasızdı ve ne kadar saldırgan olurlarsa, onlara izin verdiğinde o kadar acımasız oluyordu.

Bir keresinde, sinemada patlamış mısır siparişi verirken ateşli bir sarışın ona yaklaştıktan hemen sonra, "Bu saçmalıklara hiç tahammülüm yok," demişti. "Hiç yok. O budalanın derdi neydi?"

Acımasız ve muhteşemdi ve gezegendeki benim dışımdaki tüm kadınlardan tamamen habersizdi ve ben onun her santimetresine tapıyordum.

Ben altı aylık hamileyken, normalden daha uzun bir süre ortalıkta görünmedi.

O kadar uzun sürdü ki Iris ve ben gerilmeye başlamıştık. Genelde ondan bir şeyler duyardık.

Diğer acenteler bile bizim için bir şey söylemedi.

Sonunda eve döndüğünde, kendimi tutamadım, bir bebek gibi ağladım.

Kendime hormonlardan olduğunu söyledim ama o da soğukkanlılığını korumakta zorlanıyordu.

Eve vardığında ilk iş olarak yanıma geldi, beni kollarına aldı, yüzü boynuma gömüldü, büyük bir eli karnımı okşadı.

Nefes nefese kalmış, hava almak için savaşıyordu.

"Bu sefer sana geri dönebileceğimi sanmıyordum. Seni bir daha görebileceğimi sanmıyordum."

Bu beni kırdı. Tanrım, çok acıdı. Çaresizlik dayanılmazdı.

Dizlerinin üzerine çöktü, yüzü karnıma doğru sokuldu.

Saçlarını okşadım ve onu rahatlatmaya çalıştım, cesur bir yüz ifadesi takınmak için elimden geleni yaptım çünkü bu kez buna ihtiyacı olduğunu görebiliyordum.

Beni bırakması uzun zaman aldı ve bıraktığında da doğruca Iris'e gitti.

Onu o kocaman kollarıyla sardı ve neredeyse yok olmasını sağladı.

Sert bir şekilde duruyordu ama bunun tek nedeni onu tanıyor olmasıydı. Adam ona karşı şefkatliydi ve kız da son derece şefkatli bir kızdı ama ona dokunmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Sorun değil," diye mırıldandı ona. "Sen de bana sarılabilirsin." Sarıldı, yavaşça, çekingen bir şekilde, gözleri doğrudan bana bakıyordu, içlerinde kocaman gözyaşları ve sanki ona uzun zamandır beklediği bir hediye vermişim gibi büyük bir minnettarlık vardı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde yatakta vücuduna baktım.

"Sevgilim, kendine ne yaptın sen?" Ona usulca sordum.

Yine vurulmuştu. İki kez, karnından. Yaralar hâlâ tazeydi ama yerlerine bakarak bir noktada neredeyse ölümcül olduklarını tahmin ettim.

"Eve, sana dönmek için ne yapmam gerekiyorsa onu yaptım."

Iris kısa bir süre sonra bebeğini doğurdu. Erkek olan bebeğe babasının adını vererek Alasdair Cameron adını verdi.

Ona Cameron ya da kısaca Cam diyorduk.

Ve birkaç ay sonra benim de bir oğlum oldu.

Heath oğlumuzun doğumuna yetişmek için tam zamanında eve geldi. Adını Gerard koyduk, Tanrı'nın izniyle bir gün tanışacağı babamın adını.

Babalığın Heath için iyi olduğunu hemen anladım. Bazı pürüzlerini yumuşattı.

Ve iyi bir babaydı. Pratikte eksikliğini, çabayla telafi etti. Dengeden daha fazlasıydı.

Heath, Rafael, Gustave ve hatta Mason gibi her iki bebeğin de üzerine titriyordu.

Tüm bu yetişkin ilgisiyle Cameron ve Gerard'ın hiçbir eksiği kalmamıştı.

Küçük Cam henüz birkaç aylıkken, Iris ve Heath uzun bir süreliğine ayrılmak zorunda kaldılar.

Yüzyılın duruşmasının zamanı gelmişti.

Her yeni anne için olduğu gibi Iris için de bebeğinden bu kadar uzun süre ayrılmak dayanılmazdı ama Dair Jr. ile kendi çocuğummuş gibi ilgileneceğimi biliyordu ve bu onun için büyük bir yükü hafifletti.

Duruşmayı televizyondan izledik. Kararlı bir Iris'in ülkenin en güçlü politikacılarından birini alaşağı etmesini izlemek çok etkileyiciydi.

O sırada büyükannesi artık başkan yardımcısı değildi ama bu teknik bir meseleydi. Kadın hala Washington'da nüfuz sahibiydi.

Bunu biliyordum çünkü yirmi dört saat televizyonun karşısındaydım ve herkesin yaptığı tek şey onun hakkında konuşmaktı.

Iris dava süresince bizi ziyaret etmek için bile geri gelemedi. Bu onun için de bizim için de çok tehlikeliydi.

Heath bile sadece bir kez geri geldi, tam da duruşmalar sona ermek üzereyken.

Acı tatlı bir kavuşmaydı, çünkü aylardır yoktu ve sadece bir gece kalabilmişti.

Bu veda en kötü vedalardan biriydi.

Başımı iki eliyle kavradı ve doğrudan gözlerinin içine bakmamı sağladı. "Dinle," diye ısrar etti o yumuşak, çakıllı sesiyle.

Gözyaşlarımı tutamadım. Bu yolculukta korkunç bir şey olacaktı. Bunu biliyordum. Beni mahvedecek bir şey. Gergin yüzünün her çizgisinde bunu görebiliyordum.

"Dinle," diye tekrarladı. "Bir süre ayrı kalacağız. Öyle işte. Ne kadar süreceğini söyleyemem." Yutkundü ve boğazının hareketini izledim, büyük adam elması bana ne kadar genç olduğunu hatırlatacak şekilde sallanıyordu. "Ama dinle, bu konuda ciddiym, sakın televizyonu açma. Haberleri izlemeyeceksin, anladın mı beni?"

Başımla onayladım ve yapmayacağıma söz verdim.

Bu yaklaşık üç gün sürdü.

Her kanalda bu haber vardı. Kamuoyunda Iris olarak bilinen Francis Baker, duruşmanın bitiminden sadece birkaç gün sonra güpegündüz bir suikasta kurban gitmişti.

Hikayeye göre, bir trafik ışıklarında, bir minibüs onun taşındığı arabanın yanına yanaşmış ve kar maskeli altı adam söz konusu minibüsten atlamış.

Arabadan sürüklendi ve saldırıda yaralanan şoförü ve korumalarından biri şakağından vurulduğuna tanık oldu. Korumalarından birinin de öldürüldüğü bildirildi, iri yarı sarışın bir adam olduğu söylendi, ancak ismi açıklanmadı.

Heath bunun olacağını biliyordu, kendime söyledim. Sahte olmak zorunda. Sahte olmalı. Yoksa bunun olacağından nasıl bu kadar emin olabilirdi? Yoksa neden benden televizyonu açmamamı istesin ki?

Hepsinin yalan olduğuna inanmak istiyordum ama gerçekmiş gibi acı veriyordu.

Bebeklerimize sarıldım ve bana geri dönmeleri için dua ettim.

İKİ AY SONRA

Yine taşınmıştık. Bir kaç ay içinde ikinci kez.

Raf ve Gus, hayatlarını altüst etmeye devam ettiğimizi göz önünde bulundurarak bunu iyi karşıladılar. Tüm bunları zarafetle karşıladıkları ve zaten büyük olan suçluluk yükümü daha da ağırlaştırmamak için ellerinden geleni yaptıkları için onlara sonsuz minnettarım.

Arizona'da bir yerdeydik, tabii ki hiçbir yerin ortasında, büyük bir evde, yüksek kapıları ve çok sayıda arazisi olan büyük bir arazideydik.

Minibüs olayından bu yana korumalarımız iki katına çıkarılmıştı. Hem çevrede hem de evin içinde adamlarımız vardı.

Ön kapının açıldığını duyduğumda bebeklerin ikisi de mama sandalyesindeydi ve onlara küçük kaşıklarla yeşil lapa yediriyordum.

Bu alışılmadık bir durum değildi. Etrafta dolaşan tüm ajanlar yüzünden insanlar her saat girip çıkıyordu.

Yine de, "Merhaba!" diye seslendim ve neden kimsenin cevap vermediğini merak ettim. Bize atanan ajanlar genellikle kendilerini duyurma konusunda çok iyidiler.

Uzun süre merak etmeme gerek kalmadı.

Yorgun ama sağlıklı ve bütün görünen Heath ve Iris odaya girdiler.

Titremeye başladım, tepeden tırnağa, kemiklerimin iliğinden derimin en dış katmanına kadar her parçam titriyordu. Ateşim varmış gibi titriyordum.

Ama bu bir ateş değildi, o kadar derin ve saf bir rahatlama hissiydi ki nefesimi kesti.

Son iki işkence dolu ay boyunca onu tekrar görürsem ne yapacağımı merak etmiştim. Bana bunları yaşattığı için ona bağırp çağırarak mıydım, yoksa ona sarılıp ağlayacak mıydım, onu gördüğüm için o kadar rahatlayacaktım ki, bana yaşattığı acı ve belirsizliğe duyduğum tüm öfke bastıracaktı.

Ama ona yıkıcı bir bakış attıktan sonra, bu bir soru bile

değildi.

Kendimi ona doğru fırlattım, odanın öbür ucuna koştum, kollarımı omuzlarına doladım ve ona doğru zıpladım, bacaklarım sert kalçalarına dolandı ve kavradı.

Bir eliyle kıcıımı, diğeriyle omzumu kavradı ve beni kendisine daha da sıkı çekti.

Yüzümü boynuna gömdüm ve onu içime çektim. Şakağımı öptü.

Pek çok şey söylemek istiyordum ama hiçbirisi bunun kadar önemli görünmüyordu, sadece ona dokunmak, onu içime almak.

İri ellerinden biri saçlarıma dolandı ve yüzümü ona doğru çevirerek ağzını ağzıma bastırdı.

Ona bakabilecek kadar geri çekildim. Öylece kaldık, nefes nefese kaldık, ben gözlerinin içine bakarken birbirimizin havasını soluduk.

Hâlâ üşüyorlardı. Asla sıcak olmayacaklardı. Şimdiye kadar bunu biliyordum, tıpkı asla onun ruhuna açılan pencereler olmayacaklarını bildiğim gibi.

Ama sonra ne olduğunu anladım.

Ruhu onun dokunuşundaydı. Saygılı dudakları, ustalaşan elleri, arayış içindeki bedeni; bunlar onun elini gösteren ve gerçek duygularına ihanet eden şeylerdi.

Saygılı dudakları beni sevdiğini, titreyen elleri bana ihtiyacı olduğunu ve arayış içindeki bedeni bana güvendiğini söylüyordu.

Onu yatıştırdım, yeniden bütün hissetmesini sağladım. O beni canlandırdı, yeniden yaşadığımı hissettirdi.

O benimdi, ben de onun ve bana geri dönmesi ne kadar uzun sürerse sürsün, orada onu bekliyor olacaktım.

ÜÇ YIL SONRA

Vegas'ta baharın sonlarıydı. Sin City'de yılın o kısa zamanı, dışarısı gerçekten güzeldi; sıcak, mükemmel bir

Havuz için uygun bir gündü, ancak sıcaklık hala çift haneli rakamlarda makul bir yerde duruyordu.

Dair'in arkadaşı Turner'ın evinde barbekü keyfi yapıyorduk.

Eve döndüğümüzden beri bu haftalık bir şey haline gelmişti. Turner eğlendirmeyi severdi.

Evde olmak güzeldi. Yıllar sürmüştü ama sonunda buradaydık.

Koşu bitmişti ve yavaş yavaş normal bir hayata geri dönüyorduk.

Kocalarımız çocukları havuzun etrafına atarken, ağır hamile Iris yanımdaki şezlongda gölgede oturuyordu.

Bugünlerde her zaman olduğu gibi koca göbeğini okşuyor ve bununla gurur duyuyordu ki bana "Heath'le ikinizin başka bebeği olacak mı?" diye sordu.

Sangria'nın ortasındaydım ve neredeyse tükürecektim.

Ona bir bakış attım, "Aklını mı kaçırdın?" bakışı. "Sen aklını mı kaçırdın?" Yüksek sesle sordum.

Boğulma bitti.

Güldü ve sonunda ben de benimle dalga geçtiğini görünce güldüm.

Gerard benim için pişmanlıktan başka bir şey değildi. Aslında hayattaki en büyük dört nimetimden biriydi ama artık hayatımın çocuk doğurma dönemini geride bıraktığım da su götürmez bir gerçektir.

Havuzdaki çocuklarımızı izlerken bir süre konuşmadık.

Heath'in her iki kolunda da kıkırdayan birer çocuk vardı ve onları sanki hiç ağırlıkları yokmuş gibi taşıyordu.

İki çocuk da küçük değildi. Gerard daha iriydi, Cameron daha uzundu ama ikisi de yaşlarına göre iri ve ağırdı. İkisini de kucağıma aldığımda tüm vücudum kendini desteklemek zorunda kalıyor, sırtım yükten eğiliyordu ama Heath onları tutarken ikisi de bir tüy kadar ağırmış gibi görünüyordu.

Kimsenin bunu beklediğini sanmıyorum ama Heath'in çocuklarla arası çok iyiydi. Sadık bir baba ve amcaydı, zamanının büyük bir kısmını her iki çocuğuna da ayırırdı.

Onu sakinleştirdiklerini söyledi, ki ikisi de durmak bilmeyen enerji yığınları oldukları için bu kesinlikle garipti.

Ama bu iyi bir şeydi, çünkü artık hükümet için çalışmaktan emekli olmuştu ve ben fotoğrafçılık tutkumun peşinden giderken Gerard'la evde kalmak için biraz izin alıyordu.

Engin deneyimi ve birçok özel becerisiyle yapabileceği farklı işlerden bahsetti. Muhtemelen ileride bir güvenlik şirketi kuracaktı.

Ama şu anda bunun için endişelenmiyordu bile. Şimdi, ailesiyle geçirdiği ve çok hak ettiği zamanın tadını çıkarıyordu.

Cam havuzdan çıkıp çimenlik alana doğru çılgınca koşmaya başlayınca düşüncelerimden kısa bir süreliğine uzaklaştım, Gerard da hemen peşindeydi.

Iris ve ben bakiştık. Yine iş başındaydılar.

Oğullarımız yakın kuzenlerdi, neredeyse ayrılmazlardı, bu yüzden bu oldukça düzenli bir olaydı. Birbirlerine neredeyse zıt kişilikleri vardı ama yine de çok iyi arkadaşlardı.

"Gerard!" Heath havladı ve oğlumuz yaptığı şeyi bıraktı, ki bu da kuzenini anlayabildiğim kadarıyla iyi bir sebep olmaksızın sıkıştırmak oldu.

"Yardım et, amca, yardım et!" Cam kıkırdama nöbetleri arasında seslendi.

Heath damlayan kocaman vücudunu havuzun dışına itti ve çenem arzuyla biraz gevşedi.

Iris fark etti. "İğrenç," dedi, gerçi sadece eğlenmek için bana bok atıyordu, çünkü şimdiye kadar buna kesinlikle alışmıştı. "Baktığın kişinin kardeşim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Heath'in çocuklarla oynamasını izleyerek onu görmezden geldim. Cam'i kurtarmak için bir gösteri yaptı, ama yere yeterince alçalır alçalmaz, çocukların ikisi de ona dönüp gıdıklamaya başladılar,

Onu sıkıştırmak için kitaptaki her kirli numarayı kullanarak onu aşığı itiyor.

Onlara izin verdi, ama sadece bir anlığına, canına tak edince doğruldu, her bir büyük kolundan bir çocuğu yakaladı, çimenlikte ilerledi ve onları havuza geri fırlattı.

"Yardıma ihtiyacı var," diye düşündü Iris.

Ona baktım ve bu bir anımı aldı. Heath hakkında konuşmadığını anlamak için bakışlarını takip ettim.

Dair'ın arkadaşı Turner'dan bahsediyordu.

Dair ve benim büyük oğlanlarla sohbet ediyordu, dördü bir araya toplanmıştı. Buradan ne konuştuklarını anlayamıyordum ama anlaşılan onun dikkatini çekmişti.

Turner'ı yıllar önce profesyonel olarak kısa bir süre tanımıştım ve son zamanlarda haftalık barbeküer nedeniyle tekrar arkadaş olmuştuk, ancak onun hakkındaki bilgim hala en iyi ihtimalle yüzeyseldi ve çoğunlukla Iris'in benimle paylaştıklarından geliyordu.

Turner, Dair'in en yakın arkadaşlarından ve meslektaşlarından biriydi, ancak amaçları bu olsaydı birbirlerine daha zıt olamazlardı.

Turner iğneleyici, alaycı ve kibirliydi. Tam bir kadın avcısıydı. Yuva kurmaya hiç niyeti olmadığı konusunda çok açıktı.

Görünüşe göre Iris'in bununla bir sorunu varmış.

"Ne konuda yardım?" Açıklığa kavuşturmak için sordum. Ne yazık ki, onu beyninin garip ve neşeli iç işleyişini biraz şaşkın bir doğrulukla tahmin edecek kadar iyi tanıyordum.

"Doğru kadını bulmak. Bir planım var."

Ona yandan bir bakış gönderdim. Gülümsemesi kesinlikle şeytaniydi.

Vay canına.

Turner'ı uyarmalı mıyım diye düşündüm ama hemen vazgeçtim.

Iris planlar yaptığında, yoluna çıkan her zavallı ruhun
vay haline.

R.K. LILLEY'İN KİTAPLARI

VAHŞİ TARAF SERİSİ

VAHŞİ TARAF
IRIS
DAİR

ÖTEKİ ADAM TYRANT -
ÇOK YAKINDA

HAVADAKİLER SERİSİ

UÇUŞTA
MİLE HIGH
GROUNDED
BAYIM. GÜZEL

LANA (AN UP IN THE AIR COMPANION NOVELLA) YETKİLİ -
ÇOK YAKINDA

TRISTAN & DANİKA SERİSİ

KÖTÜ ŞEYLER
DİBE VURUR
GÜZEL
TETİKLEYİCİ

SAPKIN KIZLAR SERİSİ

ATEŞ SOLUMAK
CROSSING FIRE - ÇOK YAKINDA

BISHOP KARDEŞLER SERİSİ

PATRON - ÇOK YAKINDA

E-POSTA BÜLTENİME KATILMAK İÇİN LILLEY + E-POSTA ADRESİNİZİ 16782493375
ADRESİNE GÖNDERİN.11

TEASER!
İşte yeni romanım için bir teaser. Adı
duyuruldu.

Bizimki saat altı haberlerine çıkacak türden bir aşktı. Neden bahsettiğimi biliyorsunuz. Ceset torbaları ve cinayet/intihar manşetleri olan türden.

Trajik bir şekilde romantik ve son derece zehirli.

Bu ilişkinin zehrini kan dolaşıma geri katmadan da
içimde yeterince zehir vardı.

~Scarlett, R.K. Lilley

BİRİNCİ BÖLÜM

"BEN FIRTINA İÇİN DOĞDUM VE SAKİNLİK
SUIT ME." ~ Andrew Jackson

MEVCUT GÜN **SCARLETT**

O buradaydı. Gerçekten buradaydı. Bu
uçakta. Benim uçağımda. Benim kabinimde.
Bu ne cüret?

Buna izin yoktu ve o da bunu biliyordu.

Tedirginlikle, birinci sınıf menülerinden birini avucuma
vurdum, sanki bir seğirmem varmış gibi tekrar tekrar.

Söylediğimi biliyordum ama duramadım.

Leona perdeden dışarı bakarak, "Aman Tanrım," diye
mırıldandı. "Ticari uçuşta ne işi var?"

Beni aşağılamak bunun cevabıydı, ama bunu yüksek sesle
söylemedim.

Piç kurusu. Dişlerimi gıcırdatıyordum. Sesli olarak.

Leona doğruldu, en iyi arkadaşının bakışları beni yakından incelerken keskinleşti. "Bu sefer kulübeyi ben alacağım. Onu görmene bile gerek yok."

Leona ekibimizde iki numaralı uçuş görevlisi pozisyonunda çalışıyordu ve uzun yıllardır benim en yakın arkadaşımdı.

O benim kötülüğümün iyi kızı, ekşimin tatlısı, hırçnımın iyisi, kavgacımın barışçısıydı.

O benim asla olamayacağım her şeydi ve ben onu bu yüzden seviyordum.

Üzerinde yürüdüğü zemine bayılırdı.

Ve o biliyordu. Onun hakkında. Geçmişimizi. Her şeyi biliyordu, gerçi benim dışımda bilen tek kişi oydu.

Başımı sertçe salladım, bunu düşünmeme bile izin vermedim. Burada olduğumu biliyordu, elbette biliyordu. Sebebi ne olursa olsun, sırf beni görmek için bu uçağa binmiş ve birinci sınıf bir bilet almıştı.

Onunla yüzleşmenin benim için ne kadar zor olduğunu bilmesine izin veremezdim.

Dante söz konusu olduğunda gurur her zaman en büyük silahım olmuştur.

Bazen tek silahımdı, bu yüzden öldürücü keskinlikte bilenmişim.

"Onunla başa çıkabilirim," dedim ona. Ve bu doğruydı. Cehennem gibi acıtacaktı ama aşına olduğum bir acıydı.

Dudağını ısırdı ve başını salladı. O çok tatlı bir şeydi. O kadar tatlıydı ki, onun gibi olabilmeyi diledim. Ama olamadım. Denedim ama sonuç gülünç oldu.

"Yalnız mı?" diye sordum. "Sanırım öyle. Şimdiye kadar."

"Şimdiye kadar" lafı sebepsiz değildi. Beni son aradığında yalnız değildi.

Piç kurusu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, muhtemelen bu kadar kişisel almamalıydım. Nadiren yalnız olurdu.

Makyaj çantamı alıp banyoya girdim ve hızlı bir rötuş yaptım.

Her zaman yaptığım gibi iş için nude bir dudak parlatıcısı sürüyordum ama bu küçük buluşma için en sevdiğim kırmızı rujumu çıkardım.

İsmi çok yerindeydi: Kan.

Eski sevgilimle uğraşırken başka hiçbir renk uygun değildi. Onu giydim çünkü biraz çizmeyi planlıyordum.

O anda bu yüzleşmeden neredeyse eşit ölçüde zevk aldığımı ve korktuğumu fark ettim.

Gördüğünüz gibi, bu ilk kez olmuyordu. Sık sık oluyordu. Dante beni aradı, benimle yüzleşti, her ikimiz de darbelerimizi aldık ve topallayarak uzaklaştık.

Genellikle son sözü onun geri çekilen sırtına tükürürdüm. Bir parçam bunun için yaşıyordu.

Parçalanmış kalbim çok uzun bir süredir inatla sarılmıştı, o kadar uzun ve o kadar sıkı sarılmıştı ki boğuluyordu ve bazen dışarı çıkmasına izin vermek neredeyse bir rahatlamaydı.

Ama hayatınızın ne kadarını inat etmeye ayırabilirsiniz?

Bunu düşünmek için çok zaman harcadım.

Benim durumumda cevap üzücüydü: Çok fazla.

Büyük, kanlı parçalar. Büyük, gerekli parçalar. Ve hepsi onun yüzünden. Piç Dante.

Kravatımı gevşettim ve bluzumun üstteki üç düğmesini açarak üniformamı profesyonelden biraz daha seksi bir hale getirdim.

İnanılmaz kıvrımlarım vardı. İnce bir bel, şehvetli kalçalar, harika bir popo, kilometrelerce yüksekliğinde bacaklar ve dolgun göğüsler.

Tam da onu bir kamikaze gibi intihara sürükleyen vücut tipine sahiptim, tabii ki bunu ona karşı kullanacaktım.

Hayatı boyunca bir kez bile bu bedene karşı koyamamıştı.

Göğüslerimi yukarı kaldırdım, meme uçlarımı bluzumun ve yeleşimin katmanları arasından şımarıkça çıkana kadar sıktım.

Git yakala onu, kaplan.

Kendi yansımama kana susamış bir şekilde gülümsedim ve mutfağa geri döndüm.

Perde hâlâ açıktı ama Leona kamaranın dışındaydı.

Sanırım ilk şampanya servisini yapıyorduk.

El kitabımı aldım ve dahili telefondan hızlı bir anons yaptım, sesimi alçaltarak neredeyse baştan çıkarıcı bir mırıltıya dönüştürdüm.

Bunu tek bir sebepten dolayı yaptım. Ona ulaşacağını biliyordum.

Ona bakmama bile gerek kalmadan bir vuruş yapmak istedim.

Benim bölgeme girmeye cüret etmişti. Bunu ona ödetecektim.

Her zaman iki çift ayakkabıyla seyahat ederdim. Biri ayağımda, diğeri el bagajımda. İş topukluları ve öldürücü topuklular. İş topukluları iş içindi, yani uçaktaki tüm angarya işler ve otuz beş bin fitte dengemi korumak için. Öldürücü topuklular ise muhteşem kızlardan oluşan ekibimle havaalanında yapacağım göz alıcı yürüyüş içindi.

Pekala, tamam, göz alıcı değildi. Uçuş görevlisi olmakla ilgili hiçbir şey değildi. Ama göz alıcı görünmesini sağlıyorduk, ki bu da bana göre yeterince yakındı.

Çantamı koltuğumun hemen arkasındaki bölmeden çekip çıkardım ve topuklu ayakkabılarımı giydim.

Beni yanlış anlamayın. Topuklu ayakkabılarım iğrenç değil. Çirkin bir ayakkabının içinde ölü bulunmazdım. Siyah, rugan, üç inçlik, burnunda küçük sevimli bir fiyonk olan topuklu ayakkabılar.

Ama şimdi şirinlik zamanı değildi.

Rekor bir sürede ayakkabılarımı değiştirdim ve burnu sivri, beş inçlik kırmızı platform stiletto'ları giydim.

Üniformam sade ve şıktı. Siyah kalem etek, beyaz elbise gömleği, siyah yelek ve kravat. Her parçayı üzerime tam oturacak ve vücudumu en iyi şekilde vurgulayacak şekilde özel olarak diktirmiştım.

Buna seksi bir çift kırmızı stiletto da eklenince kendimi bir milyon dolar gibi hissettim.

Leona mutfağa dönerken ben de çantamı yerleştirdim.

"Menüleri dağıttım, ama şampanya kalkışa hazırlanmak üzere mutfağa geri dönerken bana bilgi verdi.

Bu iyiydi. Ben hazırdım.

Açılmış şampanya şişesini kaptım ve kasıla kasıla kabine girdim.

Nefesimin altında Seven Nation Army'yi mırıldanıyordum.

Benim savaş marşım.

Çünkü bu bir savaştı.

Onu gördüğümde hafifçe sendeledim ama bir adımla diğeri arasında kendimi toparladım. Yüzü asıktı, gözleri benden uzağa bakıyordu, Tanrı'ya şükür, en azından görmemişti.

Bakışları beni her zaman harap etmişti.

Yüzeysel olana karşı zaafı olan sığ bir şeydim.

Şimdi bile, birbirimize yaşattığımız onca şeyden sonra, onun güzel yüzü beni etkiledi.

Tıpkı hatırladığım gibiydi. Her bir karnı ağrıyan, kalbi burkulan santimi.

Uzun boylu, esmer ve yakışıklılığın timsaliydi. Simsiyah saçları, açık renk gözleri, zeytin rengi teni ve sürekli gölgede kalan çenesiyle hınzır bir yakışıklılığa sahipti. Yüz hatları düzgün ve keskindi, çekik gözleri ve gür bir ağzı vardı.

Son derece uzundu, öyle ki oturduğu zaman bile belli oluyordu. Ayağa kalksa, topuklu ayakkabılarımla bile üzerimde yükselirdi.

Geniş omuzlu ve kaslıydı ama düzenli olarak giydiği son derece pahalı takım elbiselerin içinde şık görünmeyi başaracak kadar da zayıftı.

Fiziksel olarak tam benim tipimdi. Uğursuz görünümlü erkeklere bayılırdım.

Onun hatası olan başka bir şey daha.

"Dante," diye mırıldandım ona ulaştığımda gülümseyerek. "Senin nahoş ve istenmeyen varlığının onurunu neye borçluyum?"

Ben yaklaştığımda telefonuna bakıyordu ve sesimi duyunca derin bir nefes aldı.

Sesini çıkarmadan önce uzun bir süre orada tuttu ve okyanus mavisi gözlerinin benimkilerle buluşmasına izin vermeden önce bir süre daha bekledi.

Ah, tatlı işkence.

Bu en çok korktuğum kısımdı.

Gözlerimiz çarpıştığında ve her şey - her korkunç, harika, acı verici, çirkin, güzel, işkence edici, yıkıcı, kanlı parçamız bana geri döndü.

Ona bakmak zorunda olmadığım zamanlar yeterince kötüydü.

Ama bunu yaptığımda, o kadar yoğun, o kadar acımasızca saf bir zevk dokunuşuyla birlikte enfes bir işkence hayatımı mahvetmişti.

Kalbimi kırdı. Ruhumun içini boşalttı.

"Merhaba Scarlett," diye karşılık verdi o hiç hoşlanmadığım güzel sesiyle. En derin tınıya sahipti ve alışılmadık derecede zorlayıcıydı.

Kontrol etme noktasına kadar zorlayıcı.

Isındığında, ben de onunla birlikte ısındım. Soğuduğunda, soğudum.

Sesi kirli bir numaraydı.

Adil olmayan bir silah.

Onu etkisiz hale getirmek için ellerimi boğazına dolamak istedim.

Dürüst olmak gerekirse, birçok nedenden dolayı onu boğmak istiyordum. Aklıma birkaç tane geldi, en önemlisi de bunun düşüncesinin beni tahrik etmesiydi.

"Sırf günümü mahvetmek için ticari uçuş yapmaya tenezzül etmen ne kadar gurur verici." Ses tonumdan zehir damlıyordu.

"En sevdiğin kırmızı ruju sadece benim için sürmen ne kadar gurur verici," diye karşılık verdi kana susamış gülümsemesiyle.

Sikeyim.

Piç'e göster. Farkı fark edebilmesi için ben giymeden önce bana bir göz atmış olmalı.

Gözleri ayaklarıma kaydı ve yüzünde bir gülümseme hayaleti belirdi. "Ve ayakkabılar. Gururum okşandı. Çabaların asla takdir edilmiyor meleğim."

Başka bir nokta.

Eğer adil olsaydım, iki olurdu.

Çünkü melek. Piç kurusu.

Bok ye ve öl gülümsememi zar zor tuttum.

Bana melek olduğum için öyle demedi. Besbelli.

İroni yapıyordu.

Benim şeytan olduğumu düşünüyordu ve ona göre ben de öyleydim.

Ama yanmasının nedeni bu değildi. Yanıyordu çünkü bu çok eski bir lakaptı, eskiden, birbirimize aşık aptal çocuklar olduğumuz zamanlardan kalma bir lakaptı ve o bunu gerçekten kastetmişti.

Bir zamanlar onun meleğiydim. Bu hatırlatma, onun boynunu sıkmak istemem için bir başka nedendi.

"Biraz daha şampanya?" Ona şişeyi kaldırarak sordum, sessizce başından aşağı dökersem diğer yolcuların fark edip etmeyeceğini merak ediyordum.

Gözlerini kaçırdı ve dudaklarının küçümseyerek kıvrıldığını gördüm. Bu dişlerimi gıcırdatmama neden oldu.

Boktan bir şampanyaydı, alıştığından daha ucuzdu ve hoşnutsuzluğunu gizleyemiyordu.

Tanrım, tam bir züppeydi. Bu onun hakkında en nefret ettiğim şeylerden biriydi. Çok uzun bir listenin en başında.

"Oh. Marka senin için çok mu düşük sınıf? Seni zavallı bebek. Bunu bloguna koymalısın: Spoiledrottentrustfundbrats.com."

Karavan parkından gelmemle ilgili iğneleyici bir espri yapması ya da bir uçakta içki dağıttığım için ne kadar düştüğüme dikkat çekmesi veya başarısız oyunculuk kariyerimin nasıl gittiğini küstahça sorması gereken kısım burasıydı.

Bu küçük oyun böyle işledi. Sadece o yapmadı.

Birdenbire yorgun ve üzgün gözlerini bana çevirdi ve "Konuşmamız gerek Scarlett," dedi.

Bu beni kızdırdı. İşte buradaydı, zamanımı boşa harcıyordu ve bana istediğim tepkiyi bile vermiyordu.

Boşver onu.

İhtiyacım var.

"Evet, tabii," dedim kayıtsızca, sahte bir şekilde dikkati dağılmış gözlerim ondan uzaklaşıp kabinin geri kalanını yavaşça gözden geçirdi ve ona dikkatimi çekmeye değmediğini bildirdim. "Devam et. Konuş." Parmaklarımı şıklattım. "Çabuk ol. Kapıları kapatmadan önce o ayrıcalıklı kışını ticari uçağımdan çıkarman için hâlâ zaman var." Sesim kabalık derecesinde küçümseyiciydi.

"Burada olmaz," diye bağırdı. Gergin ses tonundan onu etkilediğimi anlayabiliyordum.

Bana ve sahte soğukkanlılığıma bir darbe daha vurdu. Sahip olduğu her düğmeye nasıl basacağımı biliyordum.

Parmaklarım kopana ya da o gidene kadar onları itmeye devam ederdim.

Diğer ekip arkadaşlarımdan Demi'nin otobüs kabininden bana garip bir bakış attığını gördüm.

Kahretsin, bir an için çalıştığımı unutmuştum.

Önümüzdeki beş dakika içinde yapmam gereken en az yüz şey vardı. O anda bu nefret festivaline katılacak vaktim yoktu.

"Affedersiniz," dedim Dante'ye soğuk bir ifadeyle, yüzüne bile bakmadan ve adımlarımı hızlandırarak uzaklaştım.

Yemek siparişlerini alırken ona tekrar yaklaştım. İlk taramamda onu atlamıştım, ancak diğer herkes halledildikten sonra onun yerine oturabilmişim.

Diğer tüm yolculara kibarca menüden ne istediklerini sordum.

Dante, her zamanki gibi, benden özel muamele gördü.

"Tavuk dışında her şeyimiz bitti," dedim ona açıkça.
"İster al, ister alma prenses."

Kahretsin, abartmıştım. Bu onu gerçekten de gülümsetti. "Ben alırım," dedi, sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu.

Sesinin eğlenmiş gibi çıkmasından nefret ederdim. Bu bende gülümseme ve sapıkça bir şekilde kafasına küt ve ağır bir cisim vurma isteği uyandırıyordu.

"Seni görmek güzel, Scarlett." Piç herif gerçekten de ciddi gibi konuşmayı başarmıştı. "Her zamanki gibi harika görünüyorsun. Nasılsın?"

Kapa çeneni, demek istedim. Konuşmayı kes. Beni yalnız bırak.

Sonsuza kadar.

Ama bunların hiçbirini söylemem. Bu onun kazanmasına izin vermek gibi olurdu.

Ve o kazanırsa, ben kaybederim.

Ve tekrar kaybetmeyi reddettim. Yeterince kaybetmişim. "Çok iyi," dedim dişlerimin arasından.

"Oynadığınız reklamı gördüm. Vücut losyonu için olan. Gerçekten iyiydin."

Tabii ki benimle dalga geçiyordu. "Siktir git," diye mırıldandım.

Kaşlarını indirdi, parlak gözlerini kısarak bana baktı. "Alaycı değildim. Sen iyiydin. Güzeldin. Büyüleyiciydin. Karizmatik. Bunun size bazı teklifler getireceğine dair çok paraya bahse girerim."

"Ne için teklif? Devam et. Duyalım bakalım. Soyunmak mı? Fuhuş mu?"

İç çekti. "Bir oyunculuk işi için. Tanrım, hiçbir şeyi kolay yapmıyorsun. Sana güzel bir şey söylemeye çalışıyordum."

"Neden?" Ses tonum düşmancaydı.

Ağzı büküldü, gözleri bana yalvarırcasına bakarken yumuşak bir sesle cevap verdi: "Çünkü ne kadar çılgınca olsa da seni özlüyorum."

Sesi gerçekten ciddiymiş gibi geliyordu.

Kendimi şiddetli hissetmeme neden oldu, öyle ki kendimi tutamadım, sessiz ve öfkeli bir şekilde "Siktir git!"

kendin."

Topuklarımın üzerinde döndüm ve
hışımla çıktım. Piç için bir puan daha
ekle.

ÇOK YAKINDA!

İŞTE YENİ ROMANIM PATRON İÇİN KÜÇÜK BİR TEASER

HAZEL PIPER

Clayton Bishop'ı sevdim. Büyük bir aşk. Ona sıkıca sarıl ve asla bırakma aşkı. En iyi arkadaşlık, neredeyse ayrılmazdık ve yıllardır öyleydik.

O da beni sevdi. Benim için her şeyi yapardı. Benim dünyanın en güzel kızı olduğumu düşünüyordu. Bunu bana söylediği için biliyordum, ama aynı zamanda gözlerinde de görebiliyordum. Bana aşıktı.

Clayton'ı seviyordum ama kardeşi Declan'a aşıktım.

Benden nefret eden Declan'a.

Bana zar zor bakan Declan. Benden kaçmak için elinden geleni yapan.

Benden her zaman nefret etmemişti. Eskiden ona diğer Bishop kardeşler kadar yakındım.

Yaklaşık iki yıl önce oldu, nefret. Birdenbire ortaya çıktı ve kalbimi ezip geçti.

Ve bugüne kadar nedenini bilmiyordum.

Önemli değildi. Aşk hastasıydım. Tamamen. Ona karşı hissettiklerimin acısının ötesini göremiyordum, Clayton'a karşı bile.

Declan yakınımıdayken vücudum bunu biliyordu. Sadece aynı odada değil, o odanın yakınında bile ve yemin ederim değiştim, vücudumdaki şeyler zonklamaya başladı, beyin hücrelerimi kaybettim ve tam bir aptala dönüştüm.

O ise artık beni neredeyse hiç fark etmiyor gibiydi.

Soyunup çıplak dans etmeye başlasam bile dikkatini çekemezdim.

Bu hiç adil değildi, çünkü tüm dikkatim hep ondaydı.

Bana o kadar uzun süre eşlik eden bir takıntıydı ki ona ihtiyacım vardı. Günü atlatmak için ihtiyacım vardı.

Ve sanki karşılıksız aşk yetmezmiş gibi, hayatlarımız güvenli ve kaçınılmaz bir şekilde iç içe geçmişti. Bu onu her gün görmekle ilgili bir mesele bile değildi. Bu, ortak araba yolculukları, dersler ve çoğu zaman eve gittiğimde, birbirine sıkı sıkıya bağlı ailelerimiz arasındaki ortak akşam yemekleri ile saatlik bir ızdıraptı. Neredeyse iki yıl boyunca benimle neredeyse hiç göz teması kurmayan bir adama karşı içimde taşıdığım duygu sağanağından kaçış, rahatlama ve kurtuluş yoktu.

Boku yemiştım.

Bu ikilem o kadar uzun süredir hayatımın tartışmalı odak noktası olmuştu ki, başka pek çok şey gözümde kaçmıştı.

Önemli şeyler.

Önemli şeyler.

Yakında pişman olacağım şeyler.

ÇOK YAKINDA!

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

